

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாவதம்.

இயற்பா

2161

பூதத்தாழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளிய

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்த்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாத்ஸஹிதம்.

அப்பு அரும்பதஸஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமான்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

—(:)—

அநேக தேசாரீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜாததோஷங்களில்லாமல

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

ஸி. முத்துக்குஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸைப (லிமிடெட்) வாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராசூதாசாலையில்

ஜிபராக்ருசத்திருவதாராதி - ௫௦௦௨,

பிலவஸைவத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது.

௧௯௦௬.

விஜயதேவராம்.

ஸ்ரீமதேசாமி நாராயணம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (ஸிமிடெட்)
1882-ம் வருஷத்திய ஆறாவது ஆக்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாகங்களுக்குக் குறையாமல் சரஸ்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுமுறைகளுக்கு பேட்டர்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்டர் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இக்லீஷ்பீஸ்
15உக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
யேசுவர்த்தனைக்ரமமாக ரூபா, 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, -0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விளை அனா 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசாரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்ரீலோகம் ஸவ்யாக்ஷரம் ப்ரதிபததாத்ப்ரயஸ்திதம் மேலான

	காதிதம் தமிழ்மலி	3-4-0
பாததாதி தனிஸ்ரீலோகம் டி.டோ		0-5-0
பாதசரவீஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்ப்ரய ஸ்திதம்		0-14-0
ராமசரஸ்ரீலோகம் ஸவ்யாக்ஷரம் டி.டோ		0-3-0
இயற்பா முதல்நிருவந்தாதி ஸவ்யாக்ஷரம் ப்ரதிபததாத் அரும்		
	பதஸ்திதம் டி.டோ	1-2-0
டி.டோ இரண்டாத்திருவந்தாதி டி.டோ		0-12-0

தனிஸ்ரீலோகம் ஸவ்யாக்ஷரம் ப்ரதிபததாத்ப்ரயஸ்திதம் உயர்ந்த

	காதிதம் தெலுக்குமலி	3-4-0
ராமசரஸ்ரீலோகம் டி.டோ		0-3-0
பாததாதி தனிஸ்ரீலோகம் டி.டோ		0-5-0
இயற்பா முதல்நிருவந்தாதி ஸவ்யாக்ஷரம் ப்ரதிபத தகா		
	அரும்பதஸ்திதம்	1-3-0
டி.டோ இரண்டாத்திருவந்தாதி டி.டோ		0-12-0

இப்படிக்கு.

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி-தனாதிக்காரி.

செ. 31, வெங்கடாசாஸ்திதாஸ்திதா, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதோமாநுராயணம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தமுத்ராபகவஸைப: (லிமிடெட்.)

இயற்பா

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம், திவ்யப்ரபந்தத்தில் ௩-வது ஆயிரமான இயற் பாவில் ௨-வது, ப்ரபந்தம். இதில் பாசரம். ௧௦௦. இதை யருளிச்செ ய்தவர், கிர்ஹேதகபகவத்கடாசுத வந்தவிபவான பூதத்தாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார்கள் மூவரில் இரண்டாமவர். இவர், மஹாபலி புரமென்கிற திருக்கடல்மல்லை யென்னும் திவ்யதேசத்தில் குருக் கந்திப்பூவி*லவதரித்த லோடோஜஜீவநகரான அயோகிஜர். பூதம் என்று உண்மைக்கும், ஆத்மாவுக்கும் பெயர். இவர்வாஸ்தவார்த்தத் தைத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்தபடியாலும், ‘‘ஸ்ரீ கீர்தெவதேவீதீதீ - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமோதம்’’ என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகாரான இவர் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆத்மாவயிருக்கிறபடி யாலும் இவருக்கு பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமம்.

இவர், த்வாரபாகுதி - அசுட௦௦௦-வது ஸம்வத்ஸரமான ஸித் தார்த்தி ஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசி மாஸம் சுக்லநவமீ புதன்நிழமை அவிட்டசுதந்தர்த்தி லவதரித்தார். இவர்க்கு ளமார்த்தங்கள்: பூதா ஹவயர் - மல்லாபுரீசீசர். திருவரசாதகம்: ஆழ்வார்கள் நைவர், ஆசார்யர்: ஸைநமூதனியார். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீகௌ மோதகியினம்சமென்பர்கள். இவர் பாடின திருப்பதிகள், கோயில், திருமலை, திருக்கடல்மல்லை, திருக்கோவலூர்.

இவர் ப்ரபாவங்களும், இப்ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யாசம் அத ன்க்கு அரும்பதம் ஸாதித்தருளின பூர்வாசார்யர்களும், அவர்கள் ப்ர பாவங்களும், இவ்வாழ்வாரோடு ஸமான வ்ருத்திகாரான பெய்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற்நிருவந்தாதி பீடிகையில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இயற்பா இரண்டாம் திருவந்தாதிபிழை.

திருநகைத்ர தனியன்.

தொடர்புவிஷாஸம் ஊஞ்சம் ஊஞ்சக்கோலோலிதஃ
தீரோமுகோலோலிதவாஜோலோலிதேமஜாஸகடி ||

ஜோலோலிதவாஜோலோலிதவாஜோலோலித
ஊஞ்சத்தோலிதோலிதோலிதநிவசிகுயக ||

தூலாதநிஷ்டாஸம்பூதம் பூதம்கல்லோலமாலிந:
தீரோபுல்லோத்பலாமல்லா புர்யமீடேகதாம்சகம்.

மல்லாபுரவாஜிசம் மாதவிருஸமோத்பவம்
பூதம்கமாமியோவிஷ்ணோ: ஜ்ஞாநநிபமசல்பயத்

வாழி திருநாமம்.

அன்பேதகனி நூறு மருவினான் வாழியே
ஐப்பசியி லவிட்டத்தி லவதரித்தான் வாழியே
நன்புகழ்ச்சேர் குருக்கத்தி நான்மலரோன் வாழியே
கல்லதிருக் கடல்மல்லை நாதனார் வாழியே
இன்புருகு கிந்தைதிரி யிட்டிரோன் வாழியே
எழில்ஞானச் சடர்விளக்கை யேற்றினான் வாழியே
பொன்புரையும் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதத்தார் தாளிணை யிப்பூதலத்தில் வாழியே.

இப்படிக்கு,

வாபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேகராமாநுஜாயநமः

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

தனியன் வ்யாக்யாதம்.

அவதாரிகை.—(என்பிறவி தீரவித்யாதி) இதில் திவ்யப்ரபந்த
ப்ரதாதாவுமாய் திவ்யதேசத்தை ஜம்மதேசமாக வுடையருமாபிருக
கிற பூதத்தாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை ஜம்ம ஸம்பக்
தமதும்படி பஜித்தேனென்கிறது. * இன்னமுதா வன்பே தகனியனி
த்தாருமாய், கன்புகழ்சேர் சேத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்
லைப் பூதத்தார் பொன்னம் கழல்களை என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினே
னென்கிறது.

திருத்தருகைப்பிரான் பிள்ளைநுளிக்கேய்த நனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகனியனித்தானை - நன்புகழ்சேர்
சேத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

ப-உ —இன் - போக்யமான, அமுதா - அம்ருதமாக, அன்
பேதகனி - அன்பேதகனி என்னும் ப்ரபந்தத்தை, அளித்தான் -
க்ருபைசெய்து கொடுத்தவராய், கல் - ஸ்லாக்யமான, புகழ் - கீர்த்தி
யை, சேர் - அடைந்திருக்கிறதமாய், சேத்தார் - ருளிர்ந்தியையு
டைய, முத்துக்கள் - மீத்துக்களானவை, சேரும் - அடைந்திருக்
கிறதமான, கடல்மல்லை-திருக்கடல்மல்லை என்கிற திவ்யதேசத்தில்
அவதரித்த, பூதத்தார் - பூதத்தாழ்வாருடைய, பொன்னம் - மிகவும்
ஸ்ப்ருஹணீயமான, கழலை - திருவடிகளை, என் - என்னுடைய, பிற
வி - ஸம்ஸாரம், தீர - நசிக்கக்கூக, இறைஞ்சினேன் - வணங்கி
னேன்.

வ்யாக்யானம்.—இனி அவர் உபகாசத்தில் வைபவம் சொல்லுகிறது. இன்னமுதா வன்பே தகவியளிக்கையாவது - * அமுதன்ன சொன்மாவையான “இருத்தமிழ் நன்மாவே இணையடிக்கே சொன்னேன்” “நாணந்த்ரு நூனத்தமிழ்புரிந்தான்” என்னும்படியான * அன்பேநாவியா என்னும் ப்ரபந்தத்தை “உத்தமன் பேரேத்தும் திருமறியின்” என்னும்படி உபகரிக்கை, அன்றிக்கே, கொடுக்கை.

கீழ் ஜ்ஞாந வைபவம் சொல்லிற்று, இனி ஜக்மவைபவம் சொல்லுகிறது (கற்புகழ்ச்சைச் சித்ததார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்லைப் பூசத்தாரென்று). அதாவது - ஸ்லாக்யமான யஸஸ்ஸு சேருமுருமாய்ச்சிநாதசய முத்தாமணிகள் சேரும்படியாயுமிருக்கிற ஸ்தலமென்கை, * சேக்கடலிலே பிறந்த முத்தாதிகளும் சீதனமாயிருக்குமிறே. கற்புகழாவது - “யஸஸ்ஸெஸ்தசஹாஜத்ய - யசஸ்ஸசைகபாஜகம்” “சேரும் கடைபுழை எல்லையிலான” “அந்தரில் புகழ்காரெழிலின்னலே” “எண்ணிறந்த புகழினுனை” என்னும்படியான * கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரையும், * எப்புவியும் பேசும் புகழ் பூசத்தாரையும் உடைத்தாகையாலு முண்டானமுத்துக்கள் * வந்துதித்த வெண்டுகைகள் வெண்முத்தத்தைக் கொழிக்கை. * மாமணிவந்துது முத்தீர்மல்லையிலே. சங்கிடக்கொள் முத்தொன்றும், சரைகடல், முத்தொன்றும், சேரும் ஸ்தலம். “இக்களையே” என்னக்கடவதிறே. “கரைகண்டோர்” என்னும்படியான முத்தராயிற்று இவரும்.

கடல்மல்லை - விலகலுணவந்துக்கள் சேரும்தேசம். * சங்குதங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையிறே. “மாமயிலை” என்றிறே இவர்காரும் மண்டியிருப்பது. “கச்சிக்கிடத்தவணர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்று - அடுத்தித்தப்படிக்கும் தேசமாகவிறேபாடினார். ஆகையால், அவன் பகிகாடுகிடக்கும் தேசமென்றிறது. (கடல்மல்லைப்பூதத்தார்) “கடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதம்” என்னவலும்படியான தாத்நையுடையவர். “பாற்கடல்பாம்பிணமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையெதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சிரியரே” என்னக்கடவதிறே. “இண்டைகொண்டு தொண்டரேத்தவெய்வுள்கிடத்தான்” என்கிறபடியே * மிக்க சீர்த்தொண்டரானபுண்

இதைத் தனியன் வ்யாக்யாத்தின் முதலில் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

—————50:—————

(என்பிறவிதோவியாதி) என்பிறவியாவது - இவர்தாம் “இப் பிறவியாவது” என்ற நுளிச்செய்தபடியே & மாதிரிப் பல்பிறப்பும் பிறந்து *அல்பிறவியில்பிறந்து* பிறவிப்பெருங்கடலிலே *உடலாழிப் பிறப்பிலே புச்சுமுதுகை. ஏனம் விதமான ஜம்மபரம்பரைகள் திரும்படி ஜம்மபரம்பலத்சயுடைய பூதத்தார் பொன்னங்கழலை யிறைஞ்சினேனென்கிறது. இறைஞ்சுகை - பஜிக்கை. அதாவது - ஸேவிக்கையென்றபடி. “பொன்னம் கழலே தொழுவின் முழு வினைகள் முன்னம் கழலு முடிந்து” என்னுமாப்போலே, *பூதத் திருவடிசுருடைய பொன்னம்*முற்கு ஆனஜம்மம்*கழலுமிறே.

இரண்டாக் திருவந்தாதி தனியன் வ்யாக்யானம்.

௫

டரீகர் * வன்முகொண்டு நறுத்துழாயலம்கன்கொண்டு சாத்தங்கிடத்த விடமிறே.

(கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) நிருக்கடல் மல்லையில் குருக்கத்திப் பூவிலேயிறே பூதத்தார் ஐப்பசியில் அவிட்டத்திலே அவதரித்தது. இவரும் * இருத்தமிழ் கன்மாலை இணையடிக்கே சூட்டினாரிறே. அத் தையிட்டி * கடல்மல்லைப் பூதத்தாரென்கிறது. அவனுக்கும், “கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவார்” என்கிறே நிரூபகம். (பூதத்தார் பொன்னங்கழல் - இறைஞ்சினேன்) “மேவினேனவன்பொன்னடி” என்னுமாப்டோலே. “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” என்னக்கடவ திறே. (பொன்னங்கழல் - என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேன்) இவர் பொன்னடியடியாசனிறே ஐம்மஸம்ஸாரபத்தம் நீங்குவது. இத்தால், பூதத்தார் பாதத்தைப் பணியவே பிறப்பதும் என்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாக் திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யானம்

மு த் தி த் த.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர்க் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னையருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிசை.—(அன்பேதகளி) கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூதி யுத்தனனவன் ஐதத்துக்கு சேஷியென்றார்; இவர் அவ்வுபய விபூதியையும் சம்முடைய பத்தியாலே அதனஸந்தித்து பத்தி பரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அவர்க்கிந்த பத்தியில்லையோ வென்னில்; உண்டு; காரண கார்யரூபமான அவஸ்த்தாபேதமேயுள்ளத. உபயவிபூதியையும் அதனஸந்தித்துப் பிறந்தஜ்ஞாகமவரது; அத பக்வமாய் பத்திரூபாபக்வமபடி யீவரது, ஆழ்வார்களுநுத்தர்க்கொருத்தர் பாவஜ்ஞராயிறே பரிபாறுவது.

அரும்பதவினக்கம்.—ப்ரவேசே: பத்தியாலே யதனஸந்திக்கை. ஜ்ஞாகத்வாரா உபயவிபூதியையும் பத்திக்கு விஷயமாக்குகை. ஜ்ஞாகத்தாலே யறித்து ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியினிலே ஸ்நேஹம் பிறக்கையென்றபடி. ஜ்ஞாகவிசேஷம் பத்தியாகையாலே, காரணமான ஜ்ஞாகத்தோடு கார்யமான பத்தியோடு பேதமில்லை, அவஸ்தாபேதமேயுள்ளது; அவரதும் பத்தியென்றபடி. ஜ்ஞாகபத்திகள் ஏகாந்தரயத்திலே உண்டாகவேண்டியிருக்க, அவருடைய ஜ்ஞாகமிவருக்கு பக்வமாகக் கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்கனித யாதி).

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக -

இன்புருகு சிந்தையிடு திரியா - நன்புருகி.

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(க)

ப-உ.—அன்பே - பத்தியே, தகளியா - அகலாகவும், ஆர்வமே - அபிரிவேசமே, நெய்யாக - நெய்யாகவும், இன்பு - ஆகத்தத்தாலே, உருகு - கரைந்திருக்கிற, சிந்தை - மகஸ்ஸானது, இடு - போடத்தக்க, திரியா - வர்த்திகையாகவும், (செய்து), ஞானம் - ஜ்ஞாகபாதமுமாய், தமிழ் - த்ராவிடபாஷாரூபமுமான ப்ரபத்தத்தை, புரிந்த -

இரண்டாந்திருவர்தாதி உ—பா, —ஞானத்தால். ௭

செய்த, நான் - யான், கன்பு - ஜ்ஞாகல்வரூபமான ஆத்மா, உருகி - கரைந்து, நாரணற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஞானம் - பரபக்தியாகிற, சுடர் - உஜ்வலமான, விளக்கு-நீபத்தை, ஏற்றினேன் - ஜ்வலிக்கச்செய்தேன். (க)

வ்யா.—அவ —முதற்பாட்டு.—இகத் வைசித்ரியினுடைய நிர்வாஹகத்வம் போரு மென்னைத்திருத்தினபடியென்றதுணர்ந்திகிறார்.

(அன்பேதகனியா) “வையத்தகனியா” என்று வையத்தைத் தம்முடைய பத்தியிலே அதுஸந்தித்து பக்தியைத் தகனியாகக் கொள்ளுகிறார். தைலவர்த்திகளுக்கு ஒரு ஆதாரமேவெனும். (ஆர்வமே கெய்யாக) அதடியாகப்பிறத்த அபிரிவேசமே கெய்யாக. ஆர்வமாவிறது - அன்பினுடைய த்விதீயபர்வம். (இன்புருகுநித்தை யிடுகிறியா) விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே சிதிலமானற்றருதயம் திரியாக. “கன்பு” என்று ஜ்ஞாகம், “தஜ்-ஊஸாஸக்யாஸ - தத்ருணஸைரத்வாத்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதாவைக்காட்டுகிறது; “ஹாஹிஜே - அதாஹ்யை” என்கிற ஆத்மா. இந்தபக்திக் கதரூபமான ஸம்பத்தத்தையுடையவருக்கு. (ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்) பரபக்தியாவிற விளக்கேற்றினேன். (ஞானத்தமிழ் புரிந்தார்) பரபக்தி பரசுனாயக் கவிபாடுகிறான். (க)

அரு.—பாட்டுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இகத்வைசித்ரியித்யாதி). இகத்தை, பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஆதித்யதேஜஸ்ஸ-மாக விசித்ரமாக்கினுற்போலே, என்னையும் நாகாவித பத்தியுடையேனும்படி பண்ணுவதே! என்றிடுபடுகிறார். முதற்பாட்டில் ஜ்ஞாகவிஷயமான வையத்தைத் தகனியாக்கினாவார். இவர் ஜ்ஞாகவிசேஷமான பக்தியைத் தகனியாக்குகிறாரென்றபடி, தகனிதானேதுக்கென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தைலவர்த்தித்யாதி). (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள் தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் - வானத் தணிபமர ராக்குவிக்கு மன்கன்றே, நங்கள் பணிபமரர் கோமான் பரிசு. (உ)

ப.உ.—நாரணன் தன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நாமங்கள் - அஸாதாரணமான திருநாமங்களையும், மற்ற - இதைக்காட்

மீதும் வேருன (குணயோகத்தைச்சொல்லும்), அவன் - அவனுடைய, பேர் - திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - ஐஞானத்தாலே, கன்கு - கன்றாக, உணர்ந்து - அறிந்து, தானத்தால் - ஸ்தானத்தால் (பக்தியால்), சாற்றினால் - சொன்னால், நங்கள் - நமக்கு பத்துவாய், பணி - கைக்கர்ப்பாருமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான்-ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பரிசு - ப்ரகாரம், வானத்து - பரமாத்மாவான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு, அணி - அலங்காரமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநமாக, ஆக்குவிக்கு மஃதுஅன்றே-செய்விக்குமதன்று.

(௨)

வ்யா.—அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(ஞானத்தால்) பக்திபரவசராய்க் கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுக்கும் பரிசுசொல்லுகிறது.

(ஞானத்தால் கன்குணர்ந்து) பக்தியாலே கன்றாகவுணர்ந்து. (காரணன் தன்நாமங்கள்) அஸாதாரணமான நாராயணுதி நாமங்கள், விபூதியோகத்தைப்பற்றின நாமங்கள். (தானத்தால் மற்றவன் பேர்சாற்றினால்) பக்தியாயே உணர்ந்தபடியே சொன்னால் (வானத்தியாதி) பரமபதத்துக் காபரணமான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையிலே கோக்குமதிதே. (நங்கனித்தியாதி) ஒருநான் பணித்து ஒருநான் பணியாதிராதே பணிகையேஸ்வராவமான அமரர்கோமானுடையபடி.

(௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.—தானம்-ஸ்தானமாய் பக்தி ஸ்தானத்திலே.

(௨)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்

புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் - புரிவார்கீள்

தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிகேர் தோற்றத்து

நல்லமரர் கோமான் நகர்.

(நு)

ப-உ.—பரிசு - இனசான, நறு - அழகிய, மலரால் - புஷ்பத்தினால், பாற்கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளிகொண்டனனுடைய, பாதம் - திருவடியை, புரிவார் - விரும்புவோர்கள், புரிவார்கள் - (பகவத்ப்ராப்தியில்) விருப்பமுடையவர்களாய், தொல்-பழையர்களான, அமரர் - (ப்ராஹ்மாத்மி) தேவர்கள், கேள்வி - கேட்டறியத்தக்கதாய், துலங்கொளிகேர்-மிருந்ததேஜ ஸோடேகடினதாய், தோற்றத்து-

இரண்டாத்திருவந்தாதி ச—பா.—நகரிழைத்து.

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, கல் - ஸ்லாக்யமான, அமரர்-நித்
யனா-விரிகளுக்கு, கோமான் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய,
ககர்-பட்டணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, புக - ப்ரவேசிக்க, பெறு
வர் போலாம் - பெறுவாராம். (௩)

வ்யா.—அய.—மூன்றும்பாட்டு.—(பரிசு) அவன் செய்ததிலே
தா மீடுபடுகிறார்.

(பரிசு நாமலரால்) பத்திப்ரகாசத்தாலே செவ்விப்பூவைக்கொ
ண்டு. (பாற்கடலான்பாதம் புரிவார்) ஸம்ஸாரிகளை யக்கரைப்படுத்த
வேணுமென்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வனருகிறவனுடைய திரு
வடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள். (புகப்பெறுவர்போலாம்). (புரிவார்க
ளித்யாதி) ஸாதகராய் முற்பட நாலுநாளிருந்துள்ள ப்ரதற்மாதிக
னென்றும் கேட்டேபோவதாம். (துலங்கொள்சேர் தோற்றத்து)
சுதுக-நாநகுஷ்டை-அத்யர்க்காகல திப்தர்-த” என்று மொளியை
யுடைத்தாயிருந்துள்ள, (கல்லமரர்கோமான்-ககர்) என்றும் ஸாத்ய
ரான நித்யனா-விரிகளுக்கு சேஷியாயிருந்துள்ளவனுடைய நகரை,
“பரிசு நாமலரால் பாற்கடலான்பாதம் புரிவார் புகப்பெறுவர்போ
லே” ; என்ன ஆச்சர்யமோ வென்றிடுபடுகிறார். (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.—புரிகை - முயலுகை. துலங்குகை -
வினங்குகை. தோற்றம் - மிக்க வெளியையுடைத்தாய்ப் ப்ரகாசிக்
கை. (௩)

நகரிழைத்து திக்நிலத்து நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே
திகமுமணி வயிரம் சேர்த்து - நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பணிமலரான்
அங்கம் வலங்கொண்டா னடி. (௪)

ப-உ.—ககர் - (என்னுடையமகன்னை) நகரமாக, இழைத்து -
செய்து, ஆங்கே - அந்தகூரத்தில், திகமும்-உஜ்வலமான, மணிவயி
ரம் - (அபிசிவேஸமாகிய) மாணிக்க வயிரங்களை, சேர்த்து - சேக
ரித்து, திக்நிலம் - (ஸ்கேஹமாகிற) முத்தை, நான் - ஸ்லாக்யமான,
மலர் - இதழாக, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, நிகரில்லா - ஒப்பில்லாத,
பை - அழகிய, கமலம் - (ப்ரீதியாகிற)தாமரைப்பூவை, ஏந்தி - கொ
ண்டு, பணி-குளிர்த்த, மலரான்-கமலமலரை வரஸந்தாகமாகவுடைய
பிராட்டியை, அங்கம் - திருமேனியில், வலம் - வலதுதிருமார்பில்

கொண்டான்-வைத்துக்கொண்டவனுடைய, அடி-திருப்பாதங்களை, பணித்தேன் - ஆர்ாயித்தேன். (ச)

வ்யா.—அவ.—நாலாம்பாட்டு.—(கேரிழைத்து) “அன்பேதக ளியா” என்றொரு விளக்குருபித்தாற்போலே ஒரு புஷ்பமாகருபித் து அததைக்கொண்டு ஆர்ாயிக்கிறார்.

(கேரிழைத்து) கெஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்டு. (சித்திலத்தித் தாதி) குளிர்த்த முத்தையிதழாகக்கொண்டு. (ஆங்கித்யாதி) அதி லே திகழாநின்ற மணிவயிரங்கனாகிற அல்லியையு முண்டாக்கி. (நிகரித்யாதி) ஒப்பின்றிக்கே யிருந்துள்ள ஆர்வமாகிற புஷ்பத்தைக் கொண்டு பணித்தேன். (பனிமலராளித்யாதி) பணிவுக்கு விஷயமா வான் ஸ்ரியபபதியிறே. அவனுடைய ஸ்நித்யில் அபுஷ்கலமான னை மார்சயணமும் புஷ்கலமாமிறே. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு.—பத்தியைப் புஷ்பமாகருபிக்கையாலே இங்கு மணிமுக்தாதிகள் ஸங்ககாமாதுராகங்கள். அங்கம் வலம்- திருமேனியில் வலப்பார்ச்சவத்திலே. (ச)

அடிமுன்றி லிவ்வுலக மன்றளத்தாய் போலும்
அடிமுன் றிரத் தவனி கொண்டாய் - படிநின்ற
நீரோதமேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து. (இ)

ப-உ.—அடிமுன்று - முன்றடியை, இரந்து-யாசித்து, அவனி- பூமியை, கொண்டாய் - ஸ்வாதீமொக்கிக்கொண்டாய்; அன்று - அக் காலத்தில், அடிமுன்றில் - முன்றடியினால், இவ்வுலகம் - இத்தலோ கங்களை, அளந்தாய்போலும் - அளந்துகொண்டாயோதான்; படி- பூமியிலே, நின்ற - இருக்கிற, நீர் - (சைத்யம்முதலான) குணங்களை யுடைய, ஒதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடு - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான, மாலே - ஸர்வேஸ்வரனே! நின்-உன் னுடைய, அடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, ஆர் - எவர், அறிந்து - தெரிந்து கொண்டு, ஒதவன்வார் - சொல்லத்தகுந்தவர்கள். (இ)

வ்யா.—அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—(அடிமுன்றில்). அவனுடைய உத்கர்ஷம் சிறிதறியுமத்தனையல்லது, ஸௌஸ்ப்யமொருவருமறி வாரில்லை யென்கிறது.

(அடிமூன்றி நித்யாதி) மூன்றடியில் இரண்டடியாலே லோகத் தையனத்தாய். (அடிமூன்றிநித்யாதி) அளக்கைக்கடியாக மூன்றடியை யிரத்து பூமியைக்கொண்டாய். (படிசின்ற) பூமியிலேவ்வாபாவிசமாக தின்ற வென்றுமாய். (கீரோதமிநித்யாதி) கடலோதம்போலேயிருந்து ன்ன திருமேனியை யுடையனாய் வளர்த்தவனே. வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்றுமாய். (நின்னடியையிநித்யாதி) உன்னுடைய னென லப்பத்தையறிந்து லொராலே ஆராயிக்கப்போமோ. (இ)

அரு.—ஐந்தாம்பாட்டு.—படிசின்ற—அளக்கிறபோது பூமியிலே நின்ற. (இ)

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி பாய்மலர் கொண்டு, ஆர்வம் செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே - அறிந்தவன்றன் பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே காரோத வண்ணன் கழல். (ஈ)

ப-உ-அறிந்து - (குணதோஷங்களை) அறிந்து, ஐந்தாம்-ஐந்து இந்திரியங்களையும், உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி-விஷயங்களில் போகாதபடிசெய்து, ஆய் - சோதிக்கப்பட்ட, மலர் - பூக்களை, கொ ண்டு-ஸம்பாதித்து, ஆர்வம் - ப்ரீதியினால், செறிந்த - மிகுந்த, மனத் தராய் - மனஸையுடையராய்க்கொண்டு, செவ்வே - கன்றாக, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, அவன் தன் - அவனுடைய, பேர் - திருகாமத்தை, ஓதி - சொல்லி, ஏத்தும்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, பெ ரும் - அதிகமான, தவத்தோர்-பாக்யசாஸிகள், கார் -சுறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன்-வண்ணத்தையுடையவனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள். (ஈ)

வ்யா.—அவ.—ஆறும்பாட்டு.—(அறிந்து) ஜ்ஞாகத்துக்கு விஷ யமன்றாகில் சூர்யமாகிறதோவென்னில்; அபிசிவேசத்தை யுடை யராய் ஆராயிக்கவல்ல பக்யவாள்கள் அறிவொன்றிறது.

(அறிந்து) சப்தாதிசுந்த்யாஜ்யமென்றறிந்து. (ஐந்துமுள்ளட க்கி) விஷயங்களில் நின்றும் இந்திரியங்களைமீட்டு ப்ரத்யக்சாக்கி. (ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்கொண்டு. (ஆர்வமிநித்யாதி) அபிசி வேசம் கெருங்கின மனஸையுடையராய். (செவ்வேயறிந்து) காம் சேஷம், அவன் ஸ்வாமியென்னுமிடத்தையறிந்து. (அவன் தன் பே

கஉ இரண்டாங்கிருவந்தாதி எ—பா.—கழலெடுத்து.

ரோதியேத்தும் பெருத்தவத்தோர்) அவனுடைய திருகாமங்களைச் சொல்லி. ஏத்துகிற பாக்கியவான்கள். (காண்பர்) நிச்சிதம். (காரோத வண்ணன்கழல்) கடலுதாஹாணமான வடிவையுடைய திருவடிகளை.

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்கழன்று, மாற்றார் அழலெடுத்த சிந்தையராயஞ்ச - கழலெடுத்த போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே ஓராழி நெஞ்சே யுகந்து. (எ)

ப-உ.—கழல் - திருவடிகளை, எடுத்து - உயர்த்தி, வாய்-உதட்டை, மடித்து - உள்ளே அடக்கி (பற்களால் கடித்து), கண் - நேதிரங்களை, கழந்து - ப்ரமிப்பித்து, மாற்றார் - சத்ருக்கள், அழலெடுத்த - தீபெழுத்த, சிந்தையராய் - மாய்மையையுடையராய்க்கொண்டு, அஞ்ச - பயப்படுமபடியாக, தழலெடுத்த - அனல்விசிறி, போர் - யுத்தஸாதகமான, ஆழி - சக்ரத்தை, ஏத்தினான் - தரித்தவனுடைய, பொன் - பொன்போல் ஸ்ப்ருஹணீயமாய், மலர் - புஷ்பம்போல் ஸாகுமாரமான, அடியே - திருவடியே, ஆழி - கம்பீரமான, நெஞ்சே - மனஸே! உகத்து-ப்ரீதமாய்க்கொண்டு, ஓர்-த்யாகம்பண்ணு.()

வ்யா.—அவ.—ஏழாம்பாட்டு.—(கழலெடுத்து) அவனையுத்தரர் காண்பாரானபின்பு, நீயுமவனையே உகத்தாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ப்ரதிபத்தகமுண்டாகில் செவ்வதென்னென்னில், கழுசிபட்டது படுமத்தனை.

(கழலித்தயாதி) அஞ்சக்கழலெடுத்து வாய்மடித்துச் சுழலாநின்ற கண்களையுடைய கழுசிப்ரப்ருதிகள் ஹ்ருதயத்திலே கொளுத்தினபயாச்சிபையுடையராயஞ்சும்படி திருவடியையெடுத்தி. (வாய்மடித்துக் கண்கழன்று) “கழலெடுத்து” என்று ஈஸ்வர விசேஷணமாகவுமாம். (தழலித்தயாதி) அச்சியைஉமிழாநின்ற திருவாழியைக் கையிலே ஏத்தினவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையே. (ஆழி நெஞ்சே யுத்தோர்) அளவுடைய நெஞ்சே உகத்தாஸ்ரயி.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு.—திருமேனியென்னுதல்-வந்தேறியன்றியே ஸ்வாபாவிசுமாகிந் திறத்தையுடைய திருமேனியென்னுதல். (எ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி அ-பா.-உகத்து, சு-பா.-அன்று, ௧௩

உகந்துன்ன வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கொங்கை
அகங்குளிர வுண்ணென்று னாவி - உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய், நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

ப-உ.—உகத்து - ஸ்வேஹத்தைச்செய்து, உன்னை - உன்னை,
வாங்கி - எடுத்து, ஒளி-காத்திலீடுகிற, நிறங்கொள் - அழகையுடை
த்தான, கொங்கை-ஸ்தனங்களை, அகம் - உன்னம், குளிர - குளிரும்
படி, உண்ணென்றுள் - சாப்பிடச்சொன்னாள்; ஆன்மையால்-ஆகை
யால், அன்று - அக்காலத்தில், நீயும் - நீயும், அலை - அதிசயித்த,
பண்பாவ் - குணத்தாலே, உகத்து - கிருப்புற்று, முலையுண்பாய்
போலே - ஸ்தம்பபாசம்பண்ணுவார்களைப்போலே, முனிந்து - சிறி,
ஆவி - உயிரை, உண்டாய் - ஸ்வீகரித்தாய் (முடித்தாய்). (அ)

வ்யரீ.—அவ.—எட்டாம்பாட்டு.—(உகத்து) பொய்யுகப்புபாதக
மாம் படிசொல்லுகிறது.

• (உகத்து) யசோதைப்பிராட்டி யுகக்ருமாப்போலேயுகத்து. (உ
ன்னைவாங்கி) அவனோரழக்காக வெடுக்குமாப்போலே யெடுத்த.
(ஒளிநிறங்கொள்கொங்கை) முலைப்பாலாலேவெறித்து அத்தாலே யுக
ருடைத்தானகொங்கை. (அகங்குளிரவியாதி) உண்டல்லது நிற்
கப்போகாதபடி ஹந்தயவந்துளிரும்படிக்கீடாகச்சொன்னவருடைய
ப்ராணனை, (உகத்தியாதி) அவன் பொய்யே உகத்துமுடிக்க நினை
த்தாற்போலே நீயும்பொய்யே உகத்து முலை உண்ணுமாப்போலே
முனிந்து முடிக்க நினைத்தாய். (அலையியாதி) அவன் பொய்யே
உகத்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யேயுகத்து மிக்க
நீர்மையையுடைய யாகையாலன்று; உனக்கு மிதரபாவமும் அ
மைத்திருக்கச் செய்தே யுவனைமுடித்து உன்னைத் தத்தது ஆஸ்ரிதர்
பக்கலுண்டான ஓயிதே. (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத ஆய்ச்சியுனக் கிரங்கி
நின்றுமுலைதந்த விந்நீர்மைக்கு - அன்று
வரன் முறையால் நீயளந்த மாகடல்கூழ் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து. (க)

கச இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௦—பா.—பேர்த்தனை.

ப-உ.—அன்று - பூதனை ஸ்தகம் கொடுக்கும்காலத்தில், அது - அந்த சரிதத்தை, கண்டு - பார்த்து, அஞ்சாத-பயப்படாத, ஆய்ச்சி-இடைச்சியானயசோதை, உனக்கு - உன்னுடையவிஷயத்தில், இரங்கி - தயவுசெய்து, நின்று - ஸ்திரிப்பட்டு, முலைதந்த - ஸ்தகம்கொடுத்த, இந்நீர்மைக்கு - இந்த நல் ஸ்வபாவத்துக்கு, அன்று - மஹாபாவி பக்கல் தரகம்வாங்கினகாலத்தில், வரன் - ஸ்வாக்யமான, முறையால், ஸ்வஸ்வாமிபாவமாகிற ஸம்பத்தத்தாலே, நீ - நீ, அளந்த - ஆக்ரமித்த, மா - பெரிய, கடல் - ஸமுத்தரத்தினால், குழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலம் - பூமியானது, பேர்த்து - மறுத்து விசாரிக்குமிடத்தில், பெரு - அதிகமாயிருக்கும், முறையால் - க்ராமத்தினால், எய்துமோ - ஒப்பாமோ? (௯)

வ்யா.—அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(அன்றது) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்கேஹத்துக்கு உபமாத முண்டோவென்றது.

(அன்றது கண்டஞ்சாதவாய்ச்சி) அப்பெரிய வ்யஸத்தைக் கண்டு பயப்படாத தாயார். (உனக்கிரங்கி) உன்பக்களிலே சிதிலையாய். (நின்றித்யாதி) தறையிலேகால்பாவி முலைதந்தஸ்வபாவத்துக்கு.(வரன்முறையால்) ஈஸ்வரான ப்ரார்த்தியாலே. (நீயளந்தவியாதி) நீயளந்த பெரியகடல்குழ்த்த பெரியபூமியானது பெருமுறையாலெய்துமோ அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்தபூமியானது திரியட்டு இது பெரியது, இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ. அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு நீ பெரிதாகச்செய்ததுவும் ஒப்பன்றென்றிறது. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—எய்துமோ-நீர்மைக்கு பூமிஸத்ருசமோ என்னுதல். உன்னுடைய அளந்தவ்யாபாயந்தா னொக்குமோ வென்னுதல். (௧௦)

பேர்த்தனைமா சகடம்பிள்ளாய், மண்ணிரந்து காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே - எத்திய நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையா காவடியேன் பட்டகடை. (௧௦)

ப-உ.—பிள்ளையாய் - பாலனுய்க்கொண்டு, மா-பெரிய, சகடம்-சகடாஸுரனை, பேர்த்தனை - வேரைக்களைந்தாய்; காவலனே-ரக்ஷ

இரண்டாந்திருவந்தாதி கக—பா.—கடைநின்று. ௧௮

களை! மன் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, பல்-அநேகமான, உயி
ரும்-ப்ராணிகளையும், காத்தனை - சகித்தாய்; நின்-உன்னிடத்தில்,
உள்ளி - அவகாஷித்து, நின்றமையால் - இருக்கையாலே, ஏத்திய-
ஸ்துதிக்கத்தக்க, காவுடையேன் - காக்கையுடைத்தானேன்; பூவு
டையேன் - (அச்சிடுக்க) புஷ்பங்களையுடையேனுனேன்; அடியேன்-
தானானான், பட்ட - அதுபவித்த, கடை - தாழ்மையை, கா -
(போக்கி) சகி. (௧௮)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(போர்த்தனையித்யாதி) பின்னையாயிரு
ந்து பெரிய சகடத்தை உடைத்தாய். (மண்ணிரந்தியாதி) மஹாபலி
யாலே கேசவுபடாமே பூமியையிரந்து சகித்தாய். இப்படி சகித்
கைக்கடி என்னென்றால்; (காவலனை) எல்லாவற்றையுமுடையனு
கை. (நின்னுள்ளி நின்றமையால் - ஏத்திய காவுடையேன் பூவுடை
யேன்) உன்னை ஸமாஸ்யனீயனாக உடையேனுகையாலே ஆஸ்ர
யிக்கும் தீரவ்யங்களையு மித்தீயங்களையும் புஷ்கலமாகவுடையேனு
னேன். (அடியேன் பட்டகடை) உன்னுடையேனுயிருந்து வைத்து
கான் முன்பு தேவதாந்தரங்களை யறுவர்த்தித்துப் பட்டபொல்லாக்
கு.இனிப்படாதபடி காத்தருளவேணும். (௧௯)

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது, நானும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் - புடைநின்ற
நிரோத மேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (௨௦)

ப-உ.—கடைநின்று - வாசலிலிருந்து, காளும்-தினந்தோறும்,
அமரர் - (ப்ராஹ்மணி) தேவர்களுடைய, கழல் - பாதங்களை, தொ
ழுது - ஆஸ்ரயித்தீ, இடைநின்ற - (மோகித்துக்கும் பூமிக்கும்)கடு
விலிருக்கிற, இன்பத்தராவர் - ஸுகத்தையுடையராவர்கள்; புடை
நின்ற - சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, நீர் - ஜலத்தையுடைய, ஓதம்-ஸமு
த்ரம்போன்ற, மேனி - விச்சுறத்தையுடைய, நெடுமாலே - ஸர்
வோத்க்ருஷ்டான ஸ்வரமியே! நின் - உன்னுடைய, அடியை -
பாதங்களை, ஓதவல்லாரவர்-ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்கவர்கள், யார் -
எவராவார். (௨௧)

வ்யா.—அவ.—பதினோரம்பாட்டு.—(கடைநின்றமரர்)தேவதாந்
தரங்களையறுவர்த்தித்துப்பட்ட அகர்த்தத்தைப் பரிஹரியென்ன;

கக இரண்டாந்திருவந்தாதி கஉ—பா.—அவரிவர்.

இப்படி செய்வாருளடோவென்னில்; அவரிப்படி செய்தன்றோ அகர்த்தப்படுகிறார்.

(கடை யித்யாதி) தேவதாந்தரங்கள் வரசனிலே நின்று அவர்களை என்னோடும்புறத்து மக்யமபுருஷார்த்தமான ஸுகந்தைப் பெறுவர், (புடைநின்றவித்யாதி) எங்கும்புக்க கின்ற சீரையுடைத்தான கடலில் நிறத்தையுடைய ஸாவேஸ்வரனே! ப்ராப்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை யழித்தாராயிக்க வல்லாரார். (கக)

அரு.—பதினோரம்பாட்டு.—கடைகா-காத்தருளவேணும். (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை பரவணை பார்ப்பாதம்
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் - பவரும்
செழுங் கதிரோனொண்மலரோன்கண்ணுதலோனன்றே
தொழுந்தகையார் நானும் தொடர்ந்து. (கஉ)

ப-உ.—அவர் - (ஆஸ்ரயணியரான) அந்த தேவர்கள், இவர் - (ஆஸ்ரிதரான) இம்மனுஷ்யர்கள், என்று - இப்படி, இல்லை - (பேதம்) இல்லை; அவனையான் - திருவாகத்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய வனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, வணங்கி - தொழுது, ஏத்தாதார் - ஸ்துதிபண்ணாதவர்கள், எவர் - யார்! எண்ணில் - ஆராயில், பவரும் - பரம்பிரிநுக்கிற, செழும் - அழகிய, கதிரோன் - கிரணங்களையுடைய ஸ-ஓர்யனும், ஒன் - ப்ராசாசமுடைய, மலரோன் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாகமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், கண்ணுதலேனன்றே - நெற்றியில் கண்ணையுடைய ருத்ரனுமாகிற இவர்கள், தொடர்ந்து - (அவ்விருக்குமிடம்) சென்று, நானும்-நினத்தோடும், தொழும் - ஆஸ்ரயிக்கையே, தகையார்-ஸ்வபாவமாகவுடையவர்கள். (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—(அவரிவர்) சிறியர் பெரியாரென்னுதே. ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியாதா செவர்.

(அவரித்யாதி) எல்லாரும் அவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறதோ வென்னில்; ப்ரவித்தான ப்ரஹ்மாதிகளும், அவனைத்தொழும் ஸ்வபாவராயன்றோ விருக்கிறது. (எண்ணிவித்யாதி) பாக்தமகியான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனும் ப்ரஹ்மாவும் வலாடகேத்ரனும், (நானுத்தொடர்ந்து தொழுந்தகையார்) தொழும் ஸ்வபாவத்தை யுடையராவர். (கஉ)

அரு.—பன் னிரண்டாம்பாட்டு.—சங்கைபண்ணுரைக்காக பதோ பாதாம் பண்ணுகிறார் (அறிந்தயாதி). இதில் மேலே சங்கைக்கு உத் தரமாய் மேலுக்கவதாரிகையுமாக அருளிச்செய்கிறார் (பிரஸித்த ஶானவியாதி). (கட)

தொடரெடுத்த மர்ல்யானே சூழ்கயம்புக் கஞ்சி
படரெடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு, - அன் றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே, வானவர்கோன்
பாழிதா னெய்திற்றுப் பண்டு. (கட)

ப-உ.—தொடர் - (காணீட்ட)சங்கிலியை, எடுத்த - (தும்பிக் கையாலே) எடுத்த, மால் - பெருத்த, யானே - ஆணையானது, சூழ் - விசாலமான, கயம் - மடுவில், புக்கு - ப்ரவேசித்து, படர் - மலர்ந்தும், எடுத்த - உயர்ந்துமிருக்கிற, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரைப் பூவை, கொண்டு - எடுத்து, அன்று - அக்காலத்தில், இடர் - (முதலையால்வந்த) துரீகமானது, அடுக்க - ஸம்பவிக்க, அஞ்சி - அதுக்குப் பயப்பட்டு, ஆழியான் - சக்ரத்தை யேற்றினவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிந்தன்றே - தொழுதன்றோ, வானவர் - நித்யஸூரிதனுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியானவனுடைய, பாழிதான் - ஸ்தாரததை, பண்டு - முன்பு, எய்திற்று - அடைந்தது. (கட)

வ்யா.—அவ.—பதின்மும்பாட்டு.—(தொடரெடுத்தமால்) விலகாநாநிகராமரில் கிடையாதோவென்னிலு; ஓராண்களன்றோ எளிதாய்த் தோன்றுகிறது.

(தொடரித்யாதி) வல்லியை முறித்துக் கையிற்கொண்ட ஆணை, மதித்திருந்துள்ள ஆணை. (சூழ்கயம்புக்கு) பரந்தபொய்கையிலே புக்கு. (இடரடுக்கவஞ்சி) முதலையால் வந்த விடருக்குப்பயப்பட்டு. (படரெடுத்தபைங்கமலங்கொண்டு) படர்ந்தோங்கி குளிர்ந்த தாமரைப் பூவைக்கொண்டு. (ஆழியானியாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தன்றோ நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கிறவனுடைய படுக்கையிலே ஏறப்பெற்றது. (கட)

அரு.—பதின்மும்பாட்டு.—புண்ணூர்த்துத்தோன்றித் தென்ற படி - வல்லி - விலங்கு-பாழி-படுக்கை - “இடரடுக்க” என்றபொது இடர்கிட்ட எவ்றபடி. (கட)

கடி இரண்டாந்திருவந்தாதி கச-பா.-பண்டி. கடு-பா.-திரிந்தது.

பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கி, பழிபாவம்
கொண்டு இங்குவாழ்வாரைக் கூறாதே - எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள்
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்தது. (கச)

ப-உ.—பண்டியை - வயிற்றை, பெரும் - விசாலமான, பதி -
ஊராக, ஆக்கி - செய்து, பழி - பிறரால் ஏறிட்ட தீமைகளையும்,
பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச் செய்த தீமைகளையும், கொண்டு - ஸம்பா-
தித்து, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், வாழ்வாசை - கல்யாணத்தை யறு
பயிப்போர்களை, கூறாதே - அதுஸந்தியாமல், பேதைகள் - புத்தி
வில்லாதவர்களே! எண்டிசையும் - எட்டுத்திக்குலும், பேர்த்த-வ்யா-
பித்திருக்கிற, காமகாந்த-காலுகைகளை, உடையான்-உடைத்தான
ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, ஒதி - அதுஸந்தித்து,
திரிந்து - ஸஞ்சரித்து, தீர்த்தகரராமின் - (இகத்தை) பரிசுத்தப்படுத்-
துகிறவர்களாக ஆகுந்ேள். (கச)

வ்யா.—அவ.—பதினாலாம்பாட்டு.—(பண்டி) அவன்படி இது
வானபின்பு ஸம்ஸாரிகளை யேற்றித்திரியாதே அவன் திருவழிகளி-
லே பணிந்து திருநாமங்களைச்சொல்லி உங்களுடைய ஸ்பர்சத்தா-
லே லோகத்தைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

(பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கி) அன்றிக்கே, வயிருகிற பெ-
ரும்பதியை உண்டாக்கி யென்றுமாம். (பழிபாவ மித்யாதி) அடியுண்-
டாயும் அடியின்றிக்கேயுமான பாபமே வாழ்வாகவிருப்பாளைப் பே-
சாதேஎட்டுத்திக்கும் விம்மலுளர்ந்த நாலு தோள்களையுடையனவ-
னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி. (கச)

அரு.—பதினாலாம்பாட்டு.—பெரும்பதியையாக்கி-முன்பு இந்த
லோகத்தை உண்டாக்கி, அதக்கு ஆபத்துவர, “எண்டிசையும் பே-
ர்த்தகர நான்குடையான்” என்று அவனுக்கு விசேஷணமாதல்.
பண்டியாகிற வயிற்றைப் பெரும்பதி-பெருகிப்பண்ணி என்று ஸம்-
ஸாரிக்கு விசேஷணமாதல். அடியுள்ளது பழி; மற்றையதுபாபம்.
திரிந்து தீர்த்தகரராமின் - உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே பாவராக்குங்-
கோள். (கச)

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி, அன்று
பிரிந்தது சேதையை மான்பின்போய் - புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே, நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு.

(கடு)

ப-உ.—வெம் - கொடிய, சமத்து - யுத்தத்தில், தேர்-ரதத்தை,
கடவி - கடத்தி, திரிந்ததவும் - ஸஞ்சரித்ததும், மான் - (மாயா)
ம்ருகத்தினுடைய, பின்பேரய், - பின்பொடர்ந்த, அன்று - அக்கால
த்தில், சேதையை - ஸீதாதேவியை, பிரிந்ததவும் - விட்டுவித்தது
வும், கண் - பூமியில், பன்விகொள்ள - படுக்க, புரிந்ததவும் - விரும்
பியதும், நாகத்தின் - திருவந்தாழ்வான்மேலே, தண் - குளிர்த்திரு
க்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் தனக்கு - சயலிக்கும் ஸ்ரியப்பதிக்கு,
அழகியதே-உகப்பாயிருத்ததன்று.

(கடு)

வ்யா.—அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—(திரிந்தது) திருவுலகைந்
தருளினபடி ப்ரஸ்துதமாகையாலே அல்லாத வவதாரங்களிலும்
ஆஸ்திரார்த்தமாக மிகப்பட்ட துறுக்குக்களை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

(வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவித்திரிந்தது) யுத்தத்திலே யுடம்புக்
கிடடாதே யுண்ணையழிபமாறப் படைபொருத்துத் தேர்கடவித்திரிந்
து. (அன்றுமான்பின் டோய்பிரிந்தது சேதையை) சுகலிக்கிறவிடத்
தி லிருவருங் கடவிருந்து சுகலிக்கப்பெற்றோமோ. (புரிந்ததவுங்கண்
பள்ளிகொள்ள) தரையிலே பள்ளிகொள்ளக்கற்றது. (நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு அழகியதே) திருவந்தாழ்வான்
மேலே கண்வளர்ந்தருப்பெற்ற ஸௌகுமார்யத்தையுடைய னுன
வனுக்கு ஜகதாசுணம் சாலவழகிதாயிருந்தது.

(கடு)

அரு.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—புரிந்ததவும் - திருவயோத்யை
யைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்ததும் காட்டிலே தரையிலே கிடக்
கைக்கு.

(கடு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியானேலும்
மனத்தடைய வைப்பதாம்மாலே - வனத்திடனா
ஏரியாம்வண்ண மியற்றாமிது வல்லால்
மாரியார் பெய்கிறபார் மற்று.

(கக)

ப-உ.—தனக்கு - தனக்கு, அடிமை-தான்யமானது, பட்டது -
ஸம்பந்தித்தது (என்னுமிடத்தை), தான் - ஸ்வயம், அறியானே
னும் - தெரிந்துகொள்ளாமல் போனாலும், மாலே - ஸர்வேஸ்வரனை,

மனத்தி - மகஸ்ஸிலே, அன - ய - புருப்படி, வைப்பது - ஸ்திரப்பதி
 த்வவது, ஆம் - இஷ்டவித்திருப்போரும். வனம் - காடெழுந்த,
 திடரை - மெட்டை, ஏரியாவண்ணம் - தடாகமாகும்படி, இயற்
 தும் - வகம்பண்ணுகிற, இதுவல்லால் - இந்த பாகாசமல்லாமல்,
 மற்ற - அதுக்குமேலே, மாரி - மழையை, யார் - எவர், பெய்திற்
 பார் - பெய்யப்பண்ணுவர்கள். (கக)

ய்யா.—பதினாரும்பாட்டு.—(தனக்கடிமைத்தியாதி) “ஹ்ருஷோ
 துதிஸுரோதம் ஹ்ருஷோதம் ஹ்ருஷோதம்” - ஸ்வத்வமாத்மசிஸஞ்ஜா
 தம் ஸ்வாமித்வம் ப்ராஹ்மணீஸ்திதம்” என்னும்படியே விசதமாக
 வறியானாகிலும். (மனத்தித்தியாதி) “யநுஷாஸாதிஸுஷு. யத்யதா
 சாதிஸுஷுட:” என்னும்படியாகிலும் ஸர்வேஸ்வரனைஹ்ருதயத்தி
 லேவைப்பதாம். (வனத்திடரித்தியாதி) காட்டில் திடரைக்கவ்விக்க குள
 மாக்குமதொழிய வர்ஷத்தை இவனுலே பெய்விக்கப்போமோ. இத்
 தால் ருசிமாதாம் இவர் தலையிலேயுண்டா ரித்தனையொழிய ப்ரா
 ப்தி இவனுலே உண்டாக்கிக் கொள்ளப்போமோ என்றதாயிற்று.
 அன்றிக்கே, ஏரியாம் வண்ணமியற்றாமது, மற்ற வர்ஷிப்பிக்கு
 மது, இரண்டும்செய்யப்போமோ வென்னவுமாம். ருச்யுத்பாதகனுக்
 தானே, ப்ராப்தியைப்பண்ணிக் கொடுப்பானுக் தானே யென்னவு
 மாம். (கக)

அரு.—பதினாரும்பாட்டு.—அறியானாகிலும் - தனக்குசேஷ
 த்வ முண்டென்று சேதனறியானாகிலும். இரண்டு மவனையல்லால்
 வேறு ஆர்செய்வார், ஒருத்தர்க்குப் போதாதென்றபடி. இந்த வர்த்
 தத்துக்கு, “மகத்தையவைப்பாதாம்” என்று ஸேஷம்; வைக்க
 மாட்டாசென்றபடி. மூத்தினவர்த்தத்தக்கு, “வைப்பதாம்” வைக்
 கலாமென்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே ஏறிடு
 கிறார் (ருச்யுத்பாதகனுத்தியாதி). (கக)

மற்றா ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன்
 சுற்றும் வனங்கும் தொழிலானே - ஒற்றைப்
 பிடியையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று, மாலைக்
 குறையிற்று தான்முடித்தான் கொண்டு. (கக)

ப-உ.—வானவர் - தேவர்களுக்கு, மோன் - ஸ்வாமியான இத்
தரன், மா - ஸ்வாச்யமான, மலரோன் - கமலத்தில் வளிக்கிற ப்ரஹ்
மா இவர்கள், சுற்றும் - காற்புறங்களிலும், வணங்கும் - கமஸ்கரிக்
கும்படியான, தொழிலான - சேஷ்டிதங்களை யுடையவனை, ஒற்றை-
ஒன்றான, பிறை - சலையையுடைய சத்தரன், இருந்த - வாஸம்பண்
னாகிற, செம் - சிவந்த, சடையான் - ஜடையையுடைய குத்தரன்,
மாலை - ஸ்ரியஃபதியை, பின்சென்று - அதுஸரித்து, தான் - ஸ்வயம்,
இரந்துகொண்டு - யாசித்துக்கொண்டு, குறை - ந்யூகதையை, முடி
த்தான் - நிறைவேற்றிக்கொண்டான். மற்ற - அந்தஸ்ரியஃபதியைக்
காட்டினும் வேறான, ஆர் - எவர், இயலாவார் - ஆஸ்ரயிக்க யோக்
யாவார்கள்.

(௧௭)

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.—(மற்றார்) இவனே ஆஸ்ர
யவசியனென்பா னென்னென்னில்: வேறொருவரில்லாமெ யென்
கிறது.

(மற்றாரியலாவார்) மஹாஸ்ரயணியாவாரார். (வானவரித்யாதி)
லோகத்தில் ப்ரதானான இக்ரானோடுகூடிய ப்ரஹ்மாதிகளிறே.
அவர்களுமவனை ஆஸ்ரயித்திறே தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெறு
கிறது. இத்தரன், ப்ரஹ்மா, கோர்கொடு கோஸ்ரயிக்கப்போகாதே பா
டே மக்கேசென்று வணங்குமாஸ்ரயணப்ரகாங்களை யுடையான
வனை. ஸ்வரணுடைய சேஷ்டிதங்களை யுடைய சுற்றி வணங்குவா
ரென்னவுமாம். (ஒற்றைப்பிறையித்யாதி) சடையிலே பிறையைத்
தரித்தானாய் ஸுகப்ரதானான குத்தரன் பின்சென்று-அதுவர்த்தித்து.
(மாலை) ஸர்வேஸ்வரனை. (கொண்டு) ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு. (கு
றையிரந்து) குறைகளை யிரந்து. (தான்முடித்தான்) தன்னுடைய அ
பேக்ஷிதங்களைப் பெற்றான்.

(௧௭)

கொண்டதுலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய்
ஒன்றிறலோன் மாரிவத் துரிர்வைத்தது - உண்டதுவும்
தான்கடந்த வேமுலகே தாமணாக்கண் மாலொருநாள்
வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு.

(௧௮)

ப-உ.—வான் - ஆகாசத்தை, கடந்தான் - அதிக்ரமித்த (அப
ரிச்சேத்யனான), தாமரை - கமலம்போன்ற, கண் - நெதர்களை யு
டைய, மால் - ஸர்வேஸ்வரன், குறள் - சிறிதான, உருவாய் - திரு

உ.உ இரண்டாந்திருவந்தாதி கக—பா.—வழக்கன்று.

மேனியையுடையவனாய், உலகம் - லோகத்தை, கொண்டதாயும் - ஆக்ரமித்ததும், கோள் - மிடுக்கையுடைய, அரியாய் - ஸிம்ஹமாய், ஒண் - அழகிய, திருலோன் - பலத்தையுடைய நவிரண்மகசிபுவினுடைய, மார்வத்து - மார்விலே, உகிர் - நகங்களை, வைத்ததாயும் - வைத்துக்கொண்டதும், ஒருகான் - ஒருகாலத்தில், தான் - ஸ்வயம், கடத்த - அளந்த, ஏழுலகு - ஸப்தலோகங்களை, உண்டதாயும் - அமுதுசெய்ததாயுமான இவைகள், செய்த - அதுஷ்டித்த, வழக்கு - ந்யாயங்கள். (பாபந்தங்கள்), (கஅ)

வ்யா.—அவ.—பதினெட்டாம் பாட்டு.—(கொண்டது) அதாவது-இவன் ஐகந்தரக்ஷணம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

(குறையுடையவனாய்க்கொண்டதுகலம்) ஸ்ரீவாமகனாய் லோக மனந்து கொண்டது. (கோளரிஇத்யாதி) கைதொட்டு ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்படி. (தான்கடத்த வேழுலகையுண்டதாயும்) தன் திருவடிகளிலே அடக்கின் லோகங்களை யே திருவயிற்றிலே வைத்ததாயும். (தாமரைக்கண்மால்) புண்டரீகாக்ஷணை ஈஸ்வரன். (ஒருகான்வான் கடந்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கவ்வருகானவன். ஸ்வர்க்கத்தை யளத்தவனென்றுமாம். (செய்தவழக்கு) தன்னுடைமையை ரக்ஷிக்கப் பராபரமிறே. (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா - குழக்கன்று
தீவினவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே
பார்வினங்கச் செய்தாய் பழி. (கக)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரீயபதியே! வலி - பலத்தையுடைய, சகடம் - சகடாஸூரனை, செற்றாய் - கொன்றாய்; (அது) வழக்கு - ந்யாயம், அன்றுகண்டாய் - ஆகாதுகிடாய்; வழக்கென்று - ந்யாயமென்று, நீ - நீ, மதிக்கவேண்டா - எண்ணவேண்டா; குழம் - அழகிய, கன்று - வத்ஸாஸூரனை, தீ - கோடிய, வினவின்-வினாமாத்தினுடைய, காய்க்கு - காய்க்கு (காய்விழும்படி), எரித்த-விசிப்பொகட்ட, தீமை - கடுமீ நடத்தையை, பார் - பூமியிலே, வினங்க - பாகாசிக்கும்படி, பழி - தப்பாக, செய்தாய் - அதுஷ்டித்தாய். (கக)

வ்யா.—அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வழக்கன்று) நீ ஐகந்தரக்ஷணம் பண்ணுகிறது பழியுள்ளது.

(வலிசகடஞ்செற்றாய் வழக்கன்றுகண்டாய்) பின்னையாயிருந்து பெரியசகடத்தை முறித்ததும் வழக்கன்று. அது செய்தோமிறே யென்னில், இதிறேனானும் வேண்டாவென்றிற்று. (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) இது வழக்கொன்று நீ புத்திபண்ணி யிருக்கவே ண்டா. (குழக்கன்றித்யாதி) அஸூரனானகன்தும் வினாவான அஸூரனும் தன்னிலேயொத்து உள்ளறிந்தவுள்ளை எலித்ததாயில் செய்வ தென்னென்று பயப்படுகிறார். (திருமாலே) இருவருங்கூட விருக்க வன்றோதருவது. (பாரித்யாதி) பூமியடக்கதும் ப்ரகாசிக்கும்படி பழிசெய்தாய். விபூதியில் எகதேசத்தை ரகூழிக்கப்புகு ஆவ்விபூதி யையும் அழிக்கப்பார்த்தாய். (௧௯)

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—மேலிற்பகத்தக் கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே இத்யாதி). தனக்கொரு ஹாநிவந்தால் அவ்வி பூதியுமழியுமென்றபடி இது அவன்செய்த பழிபாவது. (௧௯)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நினை
வழிவாழ்வார் வாழ்வரா மாதோ - வழுவின்றி
நாரணன்றன் தாமங்கள் நன்குணந்து நன்கேத்தும்
காரணங்கள் தாமுடையார் காம். (௨௦)

ப-௨.—பழி - அபுத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், கையகற்றி - கைவிட்டு, பல் காலும், ஸர்வகாலமும், வழி - சாஸ்த்ரமார்க்கத்திலிருந்து, நினை - உன்னை, வாழ்வார்-போக்பமாக அதுபவிப்பார்களும், வழுவு - ஒழிவு, இன்றி - இல்லாமல், காரணந்தன் - ஸர்வசேஷியினுடைய, தாமங் கள் - திருநாமங்களை, நன்கு - செவ்வையாய், உணர்ந்து - அறித்து, நன்கு - அழகியதாய், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, காரணய்என்றாம்- ஹேதுக்களை, தாம் - தாங்கள், உடையார் - பெற்றவர்களும், வாழ் வாராம் - மேன்மேல் ஸுகத்தை யதுபவிப்பார்கள். மாதோ - என் பது அசை. (௨௦)

வ்யா.—அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—(பழிபாவம்) ஜகந்ரகூணத் தை யதுஸந்தித்து அவனை யாஸ்ரயித்தவர்களென்றோ ஆழ்வார்க ளென்கிறது.

(பழிபாவங்கையகற்றி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமுள்ள விரோதங்களைப் போக்கி. (பல்காலுமித்யாதி) என்றுமுன்னை யாஸ்ர

உச இரண்டாந்திருவத்தாதி உக—பா.—தாமுளரே.

யித்துவாழ்வார் வாழ்த்தேபோவர். “தலுவலாஜிஷ்யதேஸுவஸ்ய - நஸுகால்ஸ்ப்பதேஸுகம்” என்கிற திவணையாகாதே. மாதோவென்பது இடைச்சொல்லு. (வழுவித்யாதி) வழுவின்றிக்கேயிருக்கிற காரணனுடைய திருகாமங்களை பத்தியாலேயுணர்ந்து நன்றாகவேத்தும். (காரணங்கள் தாமுடையார்தாம்) காரணங்கள், ஸ்ரேணுக்கள். ஏத்துரைக்கடியான பத்திருசி, ஆதுகூல்யம், பகவத்கடாகூழம், ஸூக்ருதம். “தாரணங்கள் தாமுடையார்” என்றபோது தாரணமென்று திருதியுடையாரென்றபடி. (உச)

அரு.—இருபதாம்பாட்டு.—ஸூகத்துக்கந்தரம் துக்கமென்றித்யாயம் இங்கிலையாகாதே என்கிறது; முடியவாழ்வையாகிருக்கும் பகவத்காமாரணமென்றபடி. இடைச்சொல்பாத பூரணமாய் அவ்யமென்றபடி. (உச)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமமாயின் பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே - வாமன் திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே, செவ்வே அருநரகம் சேர்வ தரிது. (உக)

ப-உ.—தாம் - (கந்தரவான) தாங்கள், உளரே - இருந்தார்கள்; தம் - தங்களுடைய, உள்ளம் - (கரணமான) மகஸ்ஸு, உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, உளதே - இருந்ததே; தாமமாயின்பூ - உபகரணமான) கமலபூஷம், உளதே - இருந்ததே; ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, பொழுது - காலம், உண்டே - இருந்ததே; வாமன் - குணதிகளுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திரு - ஐஸ்வர்யத்தோடு, மருவு - கூடியிருக்கிற, தாள் - திருவடி களை, மருவு - கிடம்படியான, சென்னியரே - தலையையுடையா யிருந்தார்களே; (இப்படி இருக்க) செவ்வே-நேராக, அரு - க்ருமமான, நரகம்-நாகதை, சேர்வத - அடைவது, அரிது - தர்ஸம். (உக)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—(தாமுளரே) ஏத்தும் போது தானுண்டாகவேணுமெயென்னில்;

(தாமுளரே) இவன்தான் தன்னையுண்டாக்க வேண்டியிருந்ததோ? “வ-ஒவ-ஒவே ஸுதாஸ்யகூலு ஹவ்வாபாடிஸாயுதா | விவி-தூ றேஹவாவத்தீஸுராயநிவேதிதா-பூர்வமேவக்குதாப்ரஹ்மக் றாஸ்தபாதாதிஸயுகதா | விசிதரேஹஸம்பத்தி சிவ்வராயநிவேதிதம்”

அன்றோ. (தம்முள்ளமுன்னுளதே) தனக்குப் புறம்பன்றே ஹ்ருதயம். (தாமசையின்புவுளதே) இவனுடைய விபூதிக்குப்புறம்பே தேடிப்போகவேண்டாவே யு. (ஏத்தம் பொழுதுண்டே) ஏத்து கைக்குக்காலம் ஈர்வரையுண்டாக்கினுளே. (வாமனித்யாதி) எல்லார்தலையிலும் காலவைத்தவனாய்த் தன்னுடைமையைப் பெறுகைக்கு அர்த்தியுமாயிருத்தவனுடைய ஐர்வரயம் பொருத்தின திருவடிகளைவைக்க விலக்காத தொருதலைபுழுடையசே. (செவவே அருகராகஞ்சேவதரிது) இப்படி உபகரணங்கள் குன்றவற்றிருக்கச் செய்தே நாகத்துக்கு நேர்வழிகிடையாது. (௨௧)

அரிய தெளி நாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வானாப் பெற்றால் - கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யாளை வென்றி முடித் தன்றே
தன்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (௨௨)

ப-௨.—ஆற்றலால் - ஸர்வ சக்தியோகத்தால், மாற்றி - (சேத கனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை) வேறுபடுத்தி, பெருக - மிகவும், முயல்வாரை - யத்வம்பண்ணும் மஹாபுருஷரை, பெற்றால் - அடைந்தால், அரியது - தர்ஸபாஸ மேஷதம், எளிதாகும் - ஸுலபமாகும்; கரியது - கறுத்தும், வெண் - வெளுத்த, கோட்டு - கொம்புகளைபுடையதுமான, ஓர் - அக்ஷிதியமான; மால் - பெருத்த, யாளை - ஆளை யானது, தன் - குளிர்ச்ச, கோட்டு - மடுவின் கரையிலே, மா - ஸ்ரேஷ்டமான, மலரால், தாமரைப்பூவினால், தாழ்த்தன்றே - அடிமைசெய்தன்றே, வென்றி - ஜயத்தை, முடித்து - முடித்தது (பெற்றது). (௨௨)

வ்யா.—ஆவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(அரியது) ஸத்தையேபிடித்த கோக்கிக்கொண்டு பேரருவானொரு ஸமாஸ்யணியனைப் பெற்றால் எல்லாம் ஸுலபமிறே என்கிறது.

(அரியதெளிதாகும்) அரிதாவது-பகவல்லாபமும், பகவத்பஜனமும் - இவை இரண்டு மெளிதாகும். (ஆற்றலாதித்யாதி) இவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடுகிறசேன்; எல்லாம் நாமே ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்வோமென்பானொரு ஸர்வசக்தியைப்பெற்றால், ஸுகலாபம் நம்மதானபின்பு எல்லாவற்றையு ஈர்வரன் பக்கவிலே விடுகிற

தென்; நாமே பஜிப்போமென்பானொரு அநிகு. ியைப்பெற்றாலென் றுமாம். மேலிதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் (கரியதோரித்யாதி). கறுத்தவடி வையும் வெளுத்த கொம்பையுமுடைத்தான பெரிய ஆணை. (தன் கோட்டித்யாதி) கோட்டென்று கரையிலே என்கிறது. “தன்தோட் டோமலர்” என்று பாடமாவபோது, இதழையுடைத்தான பெரிய புஷ் பத்தாலே என்கிறது. (மாமலரால் தாழ்த்து வென்றி முடித்தன்றே) புஷ்பத்தைக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணித்தன்றே ஆணைவென் றியை முடித்தது; விஜயத்தைப்பெற்றது அவன் ப்ரணாதத்தாலே யன்றே வென்கிறது. (௨௨)

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆற்றலால்மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - தன் மிடுக்காலே சேதநனிபத்திலே உண் டாகவேண்டும் அத்வேஷாதிமுதலான ப்ரபந்தங்களை யெல்லாம், மாற்றி, இவையெல்லாக் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு, பெருக - மிக வும் யத்தம்பண்ணு மிவ்வாண்ப்பெற்றால் என்னுதல்; தன் மிடுக் காலே ஈஸ்வரயத்தத்தை மாற்றி, மிகவும் ஸ்வயத்தம்பண்ணும் சேத நனைப்பெற்று லென்னுதல். இத்தால் பக்திப்பததினைச் சொல்லு கிறது. (தாழ்த்தன்றே) தாழ்விலையென்று ப்ரபந்திபரம்; தாழ்த் தன்றே என்று பக்திபரம். கரையிலே-மடுவின் கரையிலே. (௨௩).

தாழ்த்து வரங்கொண்டு சக்க வகைகளால் வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் - தாழ்த்த விளங் கலிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய், ஞாலம் அளத்தடிக்கீழ்க்கொண்ட வவன். (௨௪)

ப-௨.—தாழ்த்த - தொக்கிருத்த, வினம்-(அணுரணு)விளா மரத்தினுடைய, கலிக்கு - பழத்தைக்குறித்து, கன்று - வத்னாஸு ரணை, ஏறித்து - விளிப்பொகட்டு, வேற்றுருவாய் - உதாரணதன் ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட யாசகரூபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, அடிக்கீழ் - திருப்பாதத்தின்மேலே, கொண்ட - ஸ்விகரித்த, அவன் - அத்தார்ரி யபதி, வரம் - அதுக்கூலத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, தக்க - தகுத்த, வகைகளால் - ப்ரகாரங்களாலே, தாழ்த்து - வணங்கி, வாழ்ந்து - இஷ்டத்தையடைத்து, கழிவாரை - மேன்மேல்ஸுகத்தை யாடைப்பட்டவர்களை, வாழ்விக்கும் - ரக்ஷிக்கும். (௨௫)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றுபாட்டு.—தன்னை யாஸ்ரயிப் பார்க்குப் ப்ரதிபத்தகத்தையும் போக்கித் தானும் ஸுஸபனாமென் கிறது.

(தாழ்த்தியாதி) வரங்கொண்டு - அவன் ப்ரஸரதத்தைக்கொண்டு, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறவகைகளாலே தாழ்த்து - ஆஸ்ரயித்து, அதுதானே வாழ்வாகக் காலத்தைப் போக்குவாரை சாஷிக் கும். ப்ரதிபத்தகஞ் செய்வதென் னென்னில் தாழ்த்த விளங்குகிறபட்டது படுமத்தனை. (தாழ்த்தியாதி) “வேற்றுருவாய்” என்கிறது - செறுகலைக் காட்டி பெரியவடிவைக் கொண்டடைத்தது. ஸ்ரீய:பதி யானவன் அர்த்தியாய் நின்றதென் னாமாம். பூமியையளந்து தன் திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டவன் வாழ்விக்கும். (உக.)

அவன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும்
அவன் கண்டா யைம்புலனாய் தின் னான்-அவன் கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவமைமண் காரோதச்
சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று. (உசு)

ப-உ.—கல் - ஸ்வாதினமான, கெஞ்சே - மகஸ்ஸே! ஆர்-பூர்ண மான, அருளும்-க்ருபையினுலடையத்தக்க போகத்துக்கும், கேடும்- ஸம்ஸாரத்துக்கும், அவன் கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனே நிர் வாஹன்கிடாய். ஐம்புலனாய் - ஐந்து இத்தீரியங்களுக்கும் ஸ்வாமி யாய், நின்றான் - இருக்கிறவன், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸ்ரீய:பதி கிடாய். காற்று - வாபு, தீ - கெருப்பு, நீர் - ஜலம், வான் - ஆகாசம், கரு - பெரிய, வரை - மலை, மண் - பூமி, கார் - கறுத்த, ஓதம் - கடலை, சீற்றம் - கோபிக்கக்கடவ, தீ - படபாக்கி, இவைகளுக்கு, ஆவாஹம் - நிர்வாஹகனாவானும், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ் வான்கிடாய். (ஆகைபால்), சென்று-(அவனை) கிட்டி, (ஆஸ்ரயி). ( )

வ்யா.—இருபத்துநூலாம்பாட்டு.—(அவனியாதி) ஸம்ஸார ப்ரவர்த்தகனுமகனே என்கிறது. “கோவேவயேவ்யுஷ்யணே கோயா தேதாந்தாணிகே - மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தா க்திதே” என்றபடியே அவனைப்பற்றி ஸம்ஸாரபத்த மறுக்கவே ணுமென்கிறது. “காரோதச்சீற்றத்தீ” என்று (வயவெவெ) படபை யைச்சொல்லுகிறது. (உசு)

௨௮ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௨௫—பா.—சென்றது.

அரு.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (ஆரஞ்சும்) “வடயிதே-
உயிதேதே - சடயிதேந்தயமாநமநா” என்கிறபடியே, பேசு
மேட்குக்குப்பரையிருக்கிற சேதநரைக் கரணகனேபரங்களைக்கொ
டுத்துபோக போஸ்பாபாசிகளாக்குதை ஆரஞ்சு; கேடு - மஹாப்ரா
ளயம். இவை இரண்டிக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, சென்று - அவ
ளைக்கொட்டி - உத்தரவிடென்று க்ரியை அப்பாஹார்யம். (௨௪)

சென்ற நிலங்கைமேல் செவ்வே தன் சிற்றத்தால்
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் - நின்றதும்
வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்கம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (௨௫)

பா.௨.—விண்ணவர்கம் - நித்யஸூரிகளுடைய, வாய் - வாக்கி
னாலே, ஒங்கு - ஸ்துதிக்கப்பட்ட, தொல் - ஸ்வாபாவிகமான, புக
ழான் - சீர்த்தியையுடைய ஸர்வோவரன், வந்து - அபதரித்து,
செவ்வே - நேராக, சென்றது - நடந்தது, இலங்கைமேல் - லங்கை
யிலே; தன் - தன்முடைய, சிற்றத்தால் - கோபத்தினால், கொன்
றது - முடித்தது, திராவணனை - ராவணஸூரனை; கூறுங்கால் -
பேசுபுக்கால், நின்றதும் - நின்றருளினதும், வேய் - மூங்கில்,
ஒங்கு, வளர்க்கிறுக்கிற, தன் - குளிர்த்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களை
யுடைய, வேங்கடமே - திருமலையிலே. (௨௫)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.— (சென்றதித்யாதி)
உத்பத்தயாதிகளையோ? உத்பத்தங்களானால் ப்ரதிபத்தகங்களைப் போ
க்குவானுமவனென்கிறது.

(சென்றநிலங்கைமேல்செவ்வே) ஸங்கல்பத்தாளன்றியே நே
ரே கால்கடையே லங்கையிலே நடந்தது. (தன்சிற்றமித்யாதி) கோ
பம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தானே கோபத்தின் வழக்காய்
முடித்தது ராவணனை. (கூறுங்கால்)பேசுங்கால், (விண்ணவரித்யாதி)
நித்யஸூரிகள் ஸ்துதிக்கப்படா நின்ற பழைய புகழையுடையவன்,
பீழாமாலதாரமாகையாலே ராவண வதஸுமந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகளா
லே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவனென்றுமாம். (விண்ணவர்
தம்வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து நின்றதும் வேயோங்கு தன்
சாரல் வேங்கடமே) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்க ளிழக்க

வொண்ணுதென்று அவர்கல் விரோதமைப்போர்க்குக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்றது. (உரு)

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—* சாபம் - வில்லு. வில்லிருக்கச் செய்தேயும் கோபந்தாலே கொள்ளுனென்றபடி. (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம்
ஐந்து உகத் தடக்கி பார்வமாய் - உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த
படியமரர் வாழும் பதி. (உக)

ப-உ.—வழி - ஸம்மார்க்கத்துக்கு, நின்ற-விரோதியாயிருக்கிற, ஐம்பூதம் - பஞ்சபூதங்களையும், ஐந்து - பஞ்சேந்தரியங்களையும், அகத்து - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி - அமைத்து, ஆர்வமாய் - பரிதியுடையாய்க்கொண்டு, அவனை-அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, வந்தித்து-ஆஸ்ரயித்து, உத்தி-முற்கோலிவத்து, படி-ஆஸ்ரயிக்கும்படி, அமரர் - (ப்ரஹ்மநி) தேவர்களுக்காக, வேலையான் - திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன், பண்டு - அநாதியான, அமரர்க்கு - தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு, ஈய்த்த-கொடுத்தது, படி - பூமியிலுள்ள, அமரர் - தேவதைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழும் - வாழுகிற, பதி - திருமலை. (உக)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—(வந்தித்து) திருமலைப் பரந்துதமாகையாலே, பின்னையுத்திருமலைக்குள்ளேப் பரந்துதஞ் சொல்லுகிறது.

(வழிநின்ற வித்யாதி) பகவத்ப்ராப்தி விரோதியானபூதங்களைத் தையும் அவித்து. (ஆர்வமாய்) அபிரிவேசத்தையுடையாய். (அவனை வந்தித்து) அவனையாஸ்ரயித்து. (உத்திப்படியமரர்வேலையான்) * சுலலிஹிசயர் - அலிமஹமிகபா - ப்ரஹ்மானிகளாஸ்ரயிக்கத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (பண்டமரர்க்கீந்த) நித்யஸூரிகளுக்குப் பரிசில் கொடுத்தது. படி - பூமி, (படியமரர்வாழும்) பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழுகிறதிருமலை. (உக)

அரு.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—அவனை வந்தித் திருக்கிறபடியமரர்வாழ்வுமே; பதியானது - திருமலையானது. உத்திப்படியமரர்

இந்த பதம் வ்யாக்யாசத்தில் காணவில்லை,

௩௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி உள—பா.—பதியமைந்து.

வேலையான் - திருப்பாற்கடல்நாதன். கித்யஸூரிகளுக்கு உபகார
மாகக்கொடுத்தது. (உ௬)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி - கதிமிசுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே
மால்தேடி யோடும் மனம். (உ௭)

ப.உ.—பதி - திருமலையிலே, அமைந்து - பொருத்தி, நாடி - வி
சாரித்து, பருத்து - வ்யாபித்து, எழுத்த-கிளம்பின, சிந்தை - மனோ
ரத்தையுடைத்தாய், மதி - சந்தரனை, உரிஞ்சி - கிட்டி, வான்-ஆகா
சத்துக்கு, முகடு - உச்சியான (அண்டபித்தியை), நோக்கி - பார்த்
து, மால் - பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை, தேடி - ஆராய்ந்து, ஓடும்-
செல்லுகிற, மனம் - மனஸ்ஸானது, கதிமிசுத்து - சீக்ரமகத்தை
யுடைத்தாய்க் கொண்டு, அம் - அழகிய, கோல் - கொம்பை, தேடி-
ஆராய்ந்து, ஓடும் - செல்லுகிற, கொழுந்ததேபோன்றதே - கொடி
போலோடுவதே. (உ௭)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(பதியமைந்து நாடி)
சேத்ருமலையில் நின்றபடியையறுணித்தார். அங்குநினைத்த பரி
மாற்றக் கிடையாமையாலே நினைத்தபடிபரிமாறலாம் பரம பதத்தி
லிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடாநின்றதென்னெஞ் சென்கிறார்.

(பதியமைத்தியாதி) திருமலையிலே பொருத்தியாராய்ந்து விஸ்
த்ருதமாய்க் கிளர்ந்த மனோரத்தையுடைத்தாய். (மதியுரிஞ்சி)
சந்தரனைக்கடந்து - (வான்முகடுநோக்கி) அண்டபித்தியை நோக்கி.
(மால் தேடியோடும் மனம்) கரைகட்டாக்காவேரிபோலே ஸர்வாதிக
னான ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடியோடாநின்ற நெஞ்சு. (கதிமிசுத்தித்
யாதி) வேகத்தையுடைத்தாய் - அழகிய தோர்கொம்பைத்தேடா நி
ன்ற கொடி போன்றிருத்தது. “கதி” என்று பாடமான போது, ஒளி
யையுடைத்தானகொடி. (உ௭)

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(கதிமிசுத்து) கதி - கதியாய்,
வேகம் மிக்கென்றபடி. (உ௭)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௨.அ-பா.-மனத்து, ௨.க-பா.-மக்னா, ௨.க

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்
நினைப்பரிய நிராங்கத் துள்ளான் - எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனைனப் படுவான், முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன். (௨அ)

ப-உ.—எனைப்பலரும்-பூஜ்யரெல்லாரும், தேவாதிதேவன்-நித்
யஸ-ஒரிகளுக்கு ஸ்வாமியான பெரியவன்; எனப்படுவான்-என்றுசொ
ல்லப்படா சிற்பனாயும், மா-பெரிய, கடலான் - கழீராப்பியில் பள்ளி
கொண்டவனாயும், முன்னொருநாள் - முன்பொருகாலத்தில், மா -
குதிரையான சேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கீண்ட - பிளந்த,
மகன் - சிறுபிள்ளையாயும், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நினைப்பரிய -
நினைக்கைக்கு அனாதையமாய், நின் - விசாலமான, அரங்கத்து - கோ
யிலில், உள்ளான் - தெய்வாலம் பண்ணுகிறவனாயும், வேங்கடத்
தான்-திருமலையை ஸ்தாகமகாவுடையனுமானவன், மனத்து - (என்)
கெஞ்சிலே, உள்ளான் - நித்யவரமும்பண்ணுகிறான். (௨அ)

வ்பா.—அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(மனத்துள்ளான்)
இவர் அவன்பிரியாததிலத்தையினும் பப்புச்சுவாதே அவனிலருடைய
மகஸ்ஸையே விரும்பாதின்றானென்கிறது.

(எனைப்பலருக் தேவாதி தேவனைனப்படுவான்) விவக்ஷித ரெல்
லாம் * அயர்வறமமரர்க்களதிபதியென்ன ப்ரஸித்தானவன், ஜகத்
ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்க்கு க்ருஷ்ணனு
யவதரித்து விஜோதிவிரைம்பண்ணி வருவதுபோலதாக பொண்ணு
தென்று திருமலையிலே வந்து நின்ற தேவாதி தேவன், என்றும் பரிச்
சேதிக்கப் போகாத பரப்பையுடைத்தான கோயிலிலே கண்வளர்க்
தருனுகிறவன், என்கெஞ்சை விரும்பிப்புகழ்புகோகிதிலன். (௨அ)

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—எனை - எனையர், பூஜ்யர் -
நினைப்பரிய, அவனுக்கும் உள்ளுக்கும் விசேஷணம். (௨அ)

மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய் கொங்கை
அகரை வுண்பனென் றுண்டு - மகனைத்தாய்
தேருத வண்ணம் திருத்தினாய் தென்னிலங்கை
நீராகவெய் தழித்தாய் நீ. (௨க)

செயலாகையாலே அவன் நிர்ப்பனாயானான். பெருமான் விஜயகீர்த்தி முதலான குணங்களையுடையா யிருப்பாரோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (சீ - ஈ - ஓ - தா - ம - ந - திருதாம் இத்யாதி). நீருகவெய்துழித்த நீதேறுதலன்னந்திருத்தினாய் என்றவ்வாயாங்கி அருளிச்செய்கிறார் (பருவம் நிரம்பியித்தயாதி). (௨௯)

நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் - நீயன்று.
கா ரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை
பேரோத மேனிப் பிரான். (௩௦)

ப-உ.—பேர் - பெரிய, ஓதம் - ஸமுத்தத்தோடொத்த, மேனி-விக்கரஹத்தையுடைய, பிரான் - உபகாரகனான, நீண்ட - அபரிச்சித்தமான, திருமாலே - ஸ்ரீயைப்பதிபே! அன்று - (இத்தான் நோவுபட்ட) அக்காலத்தில், நீ - நீ, உலகு - லோகத்தை, அளந்தாய் - ஆக்ரமித்தாய்; அன்று - ப்ரளயகாலத்தில், நீ - நீ, உலகு - பூமியை, இடந்தாய் - (அண்டபித்தியில் நின்றும்) பிரித்தெடுத்தாய்; அன்று - (இத்தனை நூர்வாஸமுனிசயித்த) காலத்தில், நீ - நீ, முன்-முன்னே, கார்-கறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்தத்தை, கடைந்து-மதகம்பண்ணி, பின் - பின்பொருகாலத்தில், மா-பெரிய, கடலை-ஸமுத்தத்தை, அடைந்தாய் - (அணையினால்) தடுத்தாய்; என்பர் - என்று (வைதுகர்) சொல்லுவார்கள். ஆல்-ஆச்சர்யம். (௩௦)

வ்யா.—அவ.—முப்பநாம்பாட்டு.—(நீயன்று) எல்லார்கலையிலும், ஒக்கத்திருவடிகளைவைத்த அவநாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

(நீண்டதிருமாலே நீயன் றுலகளந்தாய்) அபரிச்சேத்யனாய் ஸ்ரீயைப்பதியான நீ'பெறாது பெற்றாற்போலே பூமியையளந்தாய். (நீயன் றித்தயாதி) அதுக்கடியாக பூமியையிடந்தாய். (பேரோதமேனிப்பிரான் நீ அன்றகாரோத முன்கடைந்து மாகடலைப் பின்னடைத்தாய்) பெரிபகடல் வெள்ளம்போலே ஸ்ரமஹாமானவடிவை யுடையாய் உபகாரகனாகி, கறுத்த கிறத்தை யுடைத்தான கடலைமுற்படக்கடைந்து அது தண்ணீப் பின்படைப்பதும் செய்தாய். “பேரோத மேனிப்பிரான்” என்று கடைகிறபோது ஒருகடலை யொருகடல் நின்று கடைந்தாற்போலே யிருக்கை. (௩௦)

இரண்டாத்திருவந்தாதி ௩௩.—1௩.—துணித்தது. ௩௭

தழலாழி சங்க மவை பாடி யாரும்
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து. (௩௨)

ப.உ.—திருமாவே - ஸ்ரியாபதிவே ! நிந்தை - மகஸ்ஸு, துணி
த்து - தயாகத்தில் ஓடிப்பட்டு, மகிழ்ந்தது - ப்ரீதியையடைந்தது ;
மற்றும்-வேளுனவாங்கித்தரியமும், உன்-உன்னுடைய, பாடுமே-திரு
வடிகளையே, போற்றி - ஸ்தோதரம்பண்ணி, ஆழம் - (சத்ருக்கள்
மேல்) நெருப்புவிசுகிற, ஆழி - சக்ரம், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்.
அவை - அக்ஷரங்களை, பாடி - காம்பண்ணி, மகிழ்ந்து-ஸத்
தோஷித்தது. ஆகம் - சரீரமானது, ஆடும் - சுந்தரம் செய்கையா
கிற, தொழில் - வ்யாபாரத்திலே, சூழ்ந்து - வ்யாபரித்து, மகிழ்ந்
தது - உகத்தது. (௩௨)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(மகிழ்ந்தது) இவ்
விஷயத்தில் நிர்செய்ததென்னென்னில் ; மனோவரக்கரயங்களுங்கே
ப்ரவணமாயிற்றென்கிறார்.

(திருமாவே சிந்தைது. துணித்து நிற்பாடுமேபோற்றி மகி
ழ்ந்தது) என்னுடைய மகஸ்தகவம், மகோரதித்து-அத்யவஸித்து,
ஸ்ரியாபதியானவனுடைய திருவடிகளைப்போற்றி மகிழ்ந்தது. (மற்
றும்) என்றது-வாக்கும்என்றபடி. (மகிழ்ந்ததழலாழிசங்கமவைபாடி)
மிகவும் ப்ரதிபக்ஷத்திலே அக்ஷியமிதாநின்ற திருவாழியையும் ஸ்ரீபா
ஞ்சஜ்யத்தையும்பாடி மகிழ்ந்தது. ஆகம் ஆடுகையாகிறதொழிலி
லே மகிழ்ந்தது. மகிழ்கையே தொழிலாயிற்று. (௩௨)

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—மற்றும் - மகஸ்ஸுக்குமற்
ருன-அகத்தாமான வாக்குமென்றபடி. (௩௨)

துணித்தது 'சிந்தை துழாயலங்கல், அங்க
மணிந்தவன்பே ருள்ளத்துப் பல்கால் - பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங்கடவீனையே
வார்த்திறங்கள் சொல்லும் வகை. (௩௩)

ப.உ.—சிந்தை - மகஸ்ஸானது, துழாயலங்கல் - திருத்ததாய்
மாலையை, அங்கம்-திருமேனியில், அணித்தவன் - பூண்டவனுடைய,
பேர்-திருகாமங்களை, உள்ளத்து - த்பாநிச்சு, துணித்தது - நிச்சயித்

உச இரண்டாந்திருவந்தாதி உச—பா.—வகையால்.

நது; அங்கம் - சரீரமானது, பலகால் - ஸர்வகாலமும், பணிந்தது
வும் - ஆழ்ந்ததும்; வேய் - மூக்கில்களாலே, பிறங்கு - நிறைந்
திருக்கிற, சாரல் - மலைப்பங்கங்களையுடைய, விறல் - பெருமையை
யுடைய, வேக்கடவனையே - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவனையே;
வாய் - வாக்கு, திறங்கள் - (அவனுடைய) ஸ்வபாவங்களை, சொல்
லும்வகை - சொல்லும் ப்ரகாரத்திலே, துணிந்தது - அத்யவ
ஸித்தது. (உக)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(துணிந்தது) மகி
ழ்ந்த பாந்தரமேயோ வேறொருவிடத்துக் காரகதபடியாயிற் றென்
கிறார்.

(அழாயலக்க லக்க மணிந்தவன் பேருள்ளத்துப்பலகால் சிந்தை
துணிந்தது) திருத்தழாய்மலைபைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனு
டைய பேரைப் பலகாலு முன்னுக்கையிலே சிந்தைதுணிந்தது. (அங்
கம்பணிந்ததும் வேய்பொருகு சாரல் விறல் வேக்கடவனையே) சரீ
ரம் பணிந்ததும், திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையே. (வாய்
திறங்கள் சொல்லும்வகை துணிந்தது) வாக்கானது அவனுடைய
தொட்களைச் சொல்லுகையிலே துணிந்தது. (உக)

வகையா லவனி பிரத்தளந்தாய் பாதம்
புகையால் நறுமலரால் முன்னே - மிகவாய்ந்த
அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு
என்பாக்கி யத்தா லினி. (உச)

ப-உ —வகையால் - (அழகு - சேஷ்டைமுதலான) ப்ரகாரங்
களாலே, முன்னே - முற்காலத்தில், அவனி - பூமியை, இரந்து -
யாசித்து, அனந்தாய்-ஆக்ரமித்தஉன்னுடைய, பாதம்-திருவடிகளை,
புகையால் - ஊபத்தினால், நறு - அழகியதான, மலரால் - பூவினால்,
மிக - அதிகமாக, வாய்த்து - கிட்டி, அன்பாக்கி - ப்ரீதியையுடை
யேனாகச் செய்துகொண்டு, ஏத்தி - ஸ்துதித்த, இனி-இதுமுதலாக,
என் - என்னிடத்தில்பண்ணின, பாக்கியத்தால் - உன்னுடைய உடா
கூடமாகிற புண்பத்தினாலே, உனக்கு-உனக்கு, அடிமைப்பட்டேன்-
கைங்கர்யம்செய்யுமவனுனேன், (உச)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௧௫—பா.—இனிதென்பர். ௩௭

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து ஈரலாம்பாட்டு.—(வகையால்) உன் னெனத்தாய்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படும்படி நீயே முன்னே க்ருஷிபண்ணியென்கிறது.

(வகையிந்தாதி) ராவணனோபாதி வத்யனாயிருக்க மஹாபலியும் இவன்பக்கல் ஒளதார்யகுணங் கிடக்கையாலே அவனுத் தன்னதாக் கித் தருவனானுண் ; காமும் பூமிபாபாபனதாக்கிக் கொள்ளுவோம்; ஆர்யரித்த இத்தரணும் தன் கார்யம்பெறுவான் ; எங்கிறவகைகளா லே அவனிரந்தனத்த வுந் திருவடிசனை. (புகையால் கறுமலரால்) உன் திருவடிசனோப் புகையால் கறுமலரால். (மிகவாய்ந்த வன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டேன்) புஷ்பாச் சூபகரணங்களைக்கொண்டு மிக்க வன்பையுடையேனும் னெனத்தர்பத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்டேன். (இனி என் பாக்கியந்தால்) இப்போது என்னுடைய னுக்குதத்தாலே. இன்ஸுக்குதத்துக் கடியாக முன்னே பூமியை யளந்து க்ருஷிபண்ணிவைத்தாய். (௩௪)

அரு.—முப்பத்துஈரலாம்பாட்டு.—இப்படி யடிமைப்படும்படி அவசியன்தாயென்றவ்யம். (வாய்ந்த) வாய்கை-உண்டாகை.(௩௪)

இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற
இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய் - இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நிற்பெருமை வேட்பரோல்
சேமநீ ராகுஞ் சிறிது. (௩௫)

ப-உ.—எந்தாய்-என்னுடைய ஸ்வாமியே! காமம். (சப்தாதி) விஷயங்களை, இனிதென்பர் - போக்யங்களென்று சொல்லுவர்கள்; தண்ணீர் - ஜலம், அதனிலும் - அதைக்காட்டிலும், ஆற்ற - மிகவும், இனிது - போக்யம், என்பர் - என்று சொல்லுவர்கள்; காமம்-விஷயங்களையும், நீர் - ஜலத்தையும், இனிதென்று - போக்யமென்று, வேளாது - ஆசைப்பட்டாமல், நின் - உன்னுடைய, பெருமை-அதிசயத்தை, சிறிது - அल्पம், வேட்பரோல் - ஆசைப்படுவார்களே யானால், சேமம் - (அது) சலுகமான, நீராகும்-ஸ்வபாவமாகும்.(௩௫)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(இனி தென்பர்) இவ்விஷயங்கிடக்க சப்தாதிவிஷயங்கள் இனிதென்றிருப்பதே! என்று வெறுக்கிறார்.

(காமமினிதென்பர்) காமத்தை யு மழகியதென்பர், “என்பர்” என்
 இறத்தாலே தமக்கிதிலவ்வ மின்றிக்கே இருக்கிறபடி. காமத்தரம்
 போமவர்கள் காமத்தரத்தையினிதென்று சொல்லுவார்கள், (அத
 னினியுதிப்பாதி)காமத்திலும் மிகவினிது தண்ணீரென்றுசொல்லாநிற்
 பர்கள், விரத்தர்க்கும் வேணுமிதே தண்ணீர், “சூவவவவவியவ-
 தவடி - ஆப ஏவலிணுமகன” என்கிறபடியே விரத்தரோடு அவ்
 ரத்தரோடு வாசிபாதத் தண்ணீரில் வந்தால் எல்லாரும் ஸுமகன்
 ஸுமகனாயிருப்பார்கள், (எந்தாய்) இவருடைய தண்ணீருங் காம
 மும், “வாஸு-ஷேவவவ-பு - வாஸு-தேவஸ்ஸர்வம்” உண்ணுஞ்
 சேரது” இத்தயாவாத், (இனிதென்று காமநீர்வேனாது சிறிது நின்
 பெருமை வேட்பரேவ் சேமரீராகும்) பரத்யஹாநி யடியாகவிறே
 அதஸமித் தப்புத்திபண்ணி சப்தாதவிஷயங்களிலே ருசிபிறப்பது;
 ஸ்வபாவத இனிமை யின்றிக்கேயிருக்கிலும் காமத்திலுந் தண்ணீரி
 லுமாயைசப்படாதே உண்ணுடைய குணங்களிலே அல்பாயைசப்படு
 வாகில் தைகூடியேஸ்வபாவமாம், “ஸு-வி-தாஸா-து-ணஸூ-தி-புத்தி
 காசாத்ப்ரணஸ்யதி” என்கிறபடியே சப்தாதிகவிலாசை விசாசத்தைப்
 பவிப்பிக்கும் “விசூலாவேத - மித்பாவே” என்று பகவதவிஷய
 த்திலே பேசியான வாயையுண்டாகில், “ததூஜ்யபாக்யஹுத-
 நத்யஜேயர்கதஞ்சந” என்றிருக்கும்வன், எல்லாவாசை யுண்டா
 கிலும் கிடையாது சப்தாதிகள். ஓரடிவர நிற்கில் அவனதே உாம்
 பகவதவிஷயம். (௩௮)

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—ஸுமகஸ்ஸும்களாகை -
 அபேகதிராகை. (௩௮)

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க னெய்தும்
 அறியாருந் தாமறியா ராவர் - அறியாயை
 மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்தமாயனென்
 றெண்கொண்டென் னெஞ்சே யிரு. (௩௯)

ப-உ—சிறியார் - கஷுத்ரர்களால் நினைக்கப்பட்ட, பெருமை -
 (தங்களுடைய) உத்தரவாணது, சிறிதின்கண் - கஷுத்ரனாகையில்,
 எய்தும் - சேர்த்துவிடும்; அறியாரும் - (க்குதயர்க்குதயங்களை)அறி
 யாதவர்களும், தாம் - நாங்கள், ஆறியாராவர் - புத்தி ரூதயர்களாயே

அடியாந்தன்: என் - என்னுடைய, கொஞ்சே - மகன்னே! அறியாமையுடையவருக்கும்) தெரியாமல், மண் - பூமியை, கொண்டு - இரந்து கொண்டு, மண் - பூமியை, உண்டு - அமுதுசெய்து, மண் - பூமியை, உமிழ்ந்த - வெளிப்படுத்தின, மாயனென்று - அப்புறவையாபாசங்களையுடையவனெருவனுண்டென்று, என்கொண்டு - நினைத்து, இருந்தாப்படு. (௩௬)

வா.—அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—(சிறியார்) ப்ரமிப்பார் ப்ரமிக்கிறார். நீ இவ்வர்த்தத்தை புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(சிறியாந்தாதி) தாங்களை சிறியாயிருந்து வைத்துத் தங்க கொச்சொன்றுப் ப்ரபுமை ஸ்வரூபத்திலே நிற்கும். (அறியாருமித்யாதி) அவ்விடத்திலே தமக்கு மிகையிலில்லை. (அறியாமையித்யாதி) கொஞ்சே! நீ பெரியார்கோடியிலேயிரு, “பேரானன் பேரோதும் பெரியோரை” என்னும்படி பொருவதெனவென்கிறது. “போசு—வடி—மகசு” என்னும்படியே. (௩௭)

அரு.—முப்பத்தாரும்பாட்டு —ப்ரமிக்கை - விஷயங்களிலும் தேவதாந்தரங்களிலும். இரண்டுக்கு மதுருணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தாங்களை இத்யாதி). தேவதாந்தரத்தான் ப்ரஹ்மாதிகள் அஹங்காரத்தாலே பார்ப்பாரைப்போல பெருக்க நினைத்திருந்தாலும் கேதந்தரத்தொருமாய், அத ஏன கர்மஸம்பருமான தங்கள் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்படி. விஷயங்களானபோது தேஹாத்மாபிமாகிகளாய்த் தங்கனையும் விஷயங்களையும் பேராப்பொனியப்பெருக்ககினைத்திருந்தார்களேயாகிலும், அல்பமாய் அஸ்திமாயிருக்கிற தங்களுடையவர் விஷயங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்படி. (அறியாருக்காமலித்யாதி) இவற்றைப் பற்றுமர்கள் அஜ்ஞாமிடத்திலருமையிலில்லை. அஜ்ஞரேயென்றபடி தாக்கு மிகையிலில்லை—தங்களுடைய அஜ்ஞதைக்கு அருமையிலில்லை. அறியாமையின் - மதுராபலியறியாமல் பின்னிப்பாடு. (௩௮)

இருந்தன் கமலத்திருமலரினுள்ளே
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் - பொருந்தியதின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் - பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு. (௩௯)

ப-உ.—இரும் - பரந்தும், தண் - குளிர்ந்துமிருக்கிற, கமலத்
து - நாகிகமலத்தினுடைய, இரு - விசரளமான, மலரின் - பூவினு
டைய, உன் னே - மத்யத்திலே, திருந்து - ஸமர்த்தனான், திசைமுக்
கை - நான்குமுதத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவை, தந்தாய் - (ஸ்ருஷ்
டித்துத்) கொடுத்தவனே! பொருந்திய - இணைந்திருக்கிற, நின் - உன்
னுடைய, பாடங்கள் - திருவழகனை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, பணியா
வேல் - வணங்காமல்போனால், எமக்கு - எங்களுக்கு, எல்லாம் -
ஸமஸ்தமான, பல்பிறப்பும் - அகேக ஜம்மங்களும், ஏதங்கள் - துக்க
ரூபங்களாகும். (வ்யர்த்தமாகும்). (கூ.எ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இருந்தண்) சரண்
யனைப்பற்றி யாச்சரியாவாகில் ஜம்மங்களெனக்குதுக்கமென்கிறார்.

(இருந்தனியாதி) ப்ரஹ்மாவுக்கிருக்கப் பரப்புகொந்து குளி
ர்ந்து விலகாணமான பூவினுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ப்ரமித்துப்போய்
கேட்டுவரவும் வேண்டாதபடி தானே ஸமர்த்தனான ப்ரஹ்மாவை
ஸ்ருஷ்டித்து அவன் பொருந்திய உன்திருவழகனையேத்திப் பணியா
வாகில். (எனக்குப் பல்பிறப்பெல்லா மேதங்கள்) பல ஜம்மங்களையும்
நீ பண்ணுகின்றது ஒன்றல்லவொன்றுபகவத் ஸமாச்சரணத்துக்
கு உறுப்பாமென்று. “ஏதங்கள்” என்கிறது—புருஷபேதங்கள்தோ
றும் துக்கங்களும் பேதித்திறேயிருப்பது. ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜ
கம் - நீ கீனைத்தபடியின்றாகில் அப்புருஷர்களுக்கெல்லா முண்டான
துக்கங்களெனக் கொருவனுக்குமுண்டாம். ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்
தாயென்கிற வித்தாலே சரண்யென்கிறது. “யோஸ்யகமாணாவீடி
யாகிவஞவதி” - யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூத்வம்” “யோஸ்யகமா
னவெய்ஸாணகிவாஸ்யவதி” - முமுக்ஷுர்வைசரண மஹம்ப்பதப
த்யே” என்கிறபடியே. (கூ.எ)

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—ஏதம் - துக்கம். துக்கத்தான்
ஜம்மாதுருணமான துக்கமாகையாலே துக்கபேதத்தாலே புருஷ
பேதமும் தோன்றுமென்றபடி. இந்த ஜம்மத்திலே யாச்சரியாவிட்
டால் முன்புள்ள ஜம்மங்களும் வ்யர்த்தமாகையாலே அந்த துக்கங்க
ளெல்லா மிப்போ தோற்றுமென்கை. இப்போதாச்சரணமுண்டாகில்
அந்த ஜம்மங்களும் ஸபலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. அப்புருஷர்
கள்—அந்தந்த ஜம்மவிசிஷ்டரான புருஷர்கள். (கூ.எ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி.கடி.பா.-எமக்கென்று, கடி.பா.-ஒத்தின். ௪௧

எமக்கென் திருதிதிய மெமத் திராதே
தமக்கென்றும் சார்வ மறித்து - தமக்கென்றும்
மாதவனையென்னும் மனம்படைத்து. மற்றவன்பேர்
ஒதுவதே நாவிலு லோத்து. (௬-அ)

ப-உ.—இருதிதியம் - தனக்கும் பிறர்க்குமான இருவருடைய
தகத்தை, எமக்குஎன்று - எமக்குவேனும் என்று, எமக்கு - ப்ர
மித்து, இராதே - இராமல், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்னும் - னர்வ
சாலமு, சார்வம் - சூழும் (தேவனென்று), மறித்து தெரிந்துகொ
ண்டு, தமக்கு - தமக்கு, என்னும் - எவ்வாறு, மாதவனே -
ஸ்ரீயப்பதியை, என்னும் - (ஆராயணியன்) எம்மது, மனம் - சிந்தை
யை, படைத்து - உடையாக்கொண்டு, மற்று - அதுக்குமேலே,
அவன் - அந்த ஸ்ரீயப்பதியினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, காலினால்-
வாக்கினால், ஒதுவதே - சொல்லுவதே, ஒத்து - அதுவேதவ்யமான
வேதம் (௬-அ)

வ்யா.-அவ.-மூப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. - எமக்கென்று) அர்த்
தத்தைப் புருஷார்த்தமாக புத்திபண்ணியிராதே ஸ்ரீயப்பதியை
மீர்ச்சயித்திருவென்கிறார்.

(எமக்கியாதி) கழஞ்சு கொன்னுண்டு - என்றித்து ஸர்வேஸ்வர
னைப் பற்றி தீர்ப்பராயிநுடையாரைப்போடுகிராதே. (தமக்கியாதி,
தமக்கு நிதம்மான ஆராயமென்றறித்து. (கமக்கியாதி) கமக்கென்று
மதுபாவ்வன் ஸ்ரீயப்பதியென்னும் நெஞ்சைப்படைத்து அம்மதுதத்
துக்கு வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லுகை வாகித்தீர்த்துக்
கோத்தாவது. (௬-அ)

ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே, உத்தமன்டேர்
ஏத்தும் திறமறிமி னேழைகள் - ஒத்தனை
வல்லீரோல் நன்றதனை மாட்டிரோல், மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே ஒத்தின் சுருக்கு. (௬-க)

ப-உ.—ஏழைகள் - வேததாத்தர்ய மறியாதவர்களே! ஒத்து
அதனை - வேதத்தின் அர்த்தத்தை, வல்லீரோல் - அறிய ஸமர்த்தர்க
ளானால், உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை,
ஏத்தும் - ஸ்ரூதிக்கிற, திறம் - ப்ரகாரமான, இத்தனையே - இவ்வ
வையே, ஒத்தின் - வேதத்தினுடைய, பொருள் - அர்த்தங்களில்,

முடிவு - நிஷ்கிருஷ்டாம்பசம்(என்றும்), உத்தனை - அந்த வேதார்த்தத்
தை, நன்ற - சொல்வையாக, மாட்டமரேஸ் - அநியமாட்டமரேஸ்
நில், மாதவன் - ஸ்ரியாபதியினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, சொல்
லுவதே - உச்சரிக்கையே, ஒத்தின் - வேதத்தினுடைய, சுருக்கு -
ஸங்க்ஷிபித்துச்சொன்ன வர்த்தம் (என்றும்), அநிமின் - அநியுங்
கோன்.

(௩௯)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(ஒத்தின்பொருள்) இத்தராதிகளையும் ஆஸ்யணீயராகச் சொல்லாதிக்கச் செய்தே, நீரும் பராமானிகராயிருந்து ஸக்திபீதியையே ஸமாஸ்யணியென்று சொல்லுகிறபடி எங்கெனையெல்லில்; உங்களுக்கு அபிதாச வ்ருத்தியேயாய் தாத்பர்யஜ்ஞாந மில்லாமையாலே சொல்லுகிறீர்களே; தாத்பர்யஜ்ஞாந முண்டாகில் அவர்உளைச் சொல்லுகிறது விபூதிக்கே; விபூதிமானாய் ஸமாஸ்யணியானிருப்பான் ஸக்திபீதியே என்றிருக்கோவென்றிருர்.

(ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே) வேதார்த்தத்தின் முடிவுமியை. அதேதென்னில்; (உத்தமன் பேரேத்தும்இறம்) எல்லாத்துக்கும் பரணரியாயிருந்துள்ளவனுடைய திருநாமத்தையேத்தனை. (அநிமினேழகான் ஒத்தமனைவல்லிரேல்) ஸாக்காத்யாத்ததைப்பண்ணி, “வேடுபெறுவாவெட்டாஹலேவவேஜி” - வேதைச்சுவர்வைவாஹமேவவேத்ய” என்கிறபடியே வல்லீர்களாகில் அநியுங்கோன். (உத்தமனைமா - மரேஸ்) அப்படியறியமாட்டே. கோளாகில்; (மாதவனிய்யாதி) ஒத்தினுடைய ஸக்தாஹம் ஸக்திபீதியினுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகை. அவன் பரணாதமடியாகப் பிறத்தஜ்ஞாநமுடையர் சொன்னத்தை அர்த்தமென்றிருக்கோன். (௪௦)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவி நின்று, ஐயார் நெருக்கமுன் நீர்நினைமின் கண்டர் - திருப்பொலித்த ஆகத்தான் பாத மறித்து மறியாத போகத்தா வில்லை பொருள்.

(௪௦)

ப-உ.—ஐயார் - கோழையாக, சுலாவி - (சரீரமெங்கும்) பாலி, சிவன் - இருந்து, போக - (கண்டத்திலே) அடங்கும்படி, வாங்கி - இழந்துகொண்டு, நெருக்கமுன் - (கண்டத்தை) அடைப்பதற்குமுன்னமே, திரு - ஸக்தியாலே, பொலித்த - அகியத்திருக்

இரண்டாங்கிருவத்தாதி சக—பா.—பொருளால். ௪௩

கிற, ஆகத்தான்—திருமெனியையுபய ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாசம்—
திருவடிகளை, தீர் - நீங்கள், நினை - நினை - அருள்தேவருக்கடி
கோள்; அறித்தும் - (விஷயங்களை உணர்த்தாங்கொண்டு) அறித்தும்,
அறியாத - அவ்வறிவின் சார்யமான தயாரத்தைச் செயல்பாடுகாச,
போகத்தால் - விஷயாதுபவந்தினால், பொருள் - பாயோஜனம், இல்
லை - கிடையாது. (௪௦)

வ்யா.—அவ.—நாற்பதார்த்தப்பாட்டு.—(கருக்காக) நீங்கள் நித்திர
நிலைபொல்லாது; கடுக ஸ்ரிடபதியினுடைய திருவடிகளை நினைபுந்
கோள்.

(கருக்காதவித்யாதி) பஞ்சபாவான ஸீரத்தைச் கருக்கவளி
த்து உடம்பெங்கும் தானே வாய்ப்படி வ்யாபித்து ஸ்வேஷ்வரவானது
நெருக்குவதுக்குமுன்பே நினைபுக்கோள். அத்தனாகம்ஸகாரன்
நேருவென்னில்; உத்தேசயத்வதயறியாதபடி அர்த்தத்தைப்பண்
னும். (திருப்பொலிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை
அறிந்திருக்கச்செய்தே அறித்ததாகவொட்டாத போகத்தால். (அறி
ந்துமறியாத போகத்தாலில்லை பொருள்) பொல்லாதென்றிருக்கச்
செய்தே கைவிடப்போகாத அர்த்தனாகத்தால் ப்ரயோஜனமில்லை
வென்னுமாம். (நெருக்காமுன் திருப்பொலிந்தவாகத்தான் பாசம்
தீர் நினைமின்கண்டி) “நினைமின்” என்கிற விது இரண்டிடத்திலும்
கிடக்கிறது. (௪௦)

அரு.—நாற்பதார்த்தப்பாட்டு.—(பஞ்சதா)பஞ்சபாதாதவா; பஞ்ச
பூதாத்மகமான ஸீரமென்னுதல், பஞ்சபராணனுடைய சகாமெ
ன்னுதல், போசம் - ஸர்வரவம், அறித்துமறியாத - ஸர்வேஸ்வர
னையறிந்து மறியவொட்டாத வர்த்தமென்னுதல், தன்னை த்யாய
மென்றறித்தும் கைவிடப்போகாத அர்த்தமென்னுதல். பொருள் -
ப்ரயோஜனம், ஆகையாலே பாசம் நினைமினென்று, இங்குக்கூட்
வெது. (௪௦)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது
அருளா லமருளு மன்றே - அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை. (௪௧)

சுரு இரண்டாங்கிருவந்தாதி சஉ—பா.—நினைப்பன்.

ப-உ.—பொருளால் - புருஷார்த்தமென்கிற புத்தியால், அமருலகம் - தேவலோகத்தில், புக்கு-ப்ரவேசிப்பதற்கு, இயலாகாத - யச்சி கச்சுடாக; அருளால் - க்ருபையாலே அறம் - புண்ய ஸாத்யமானதாகத்தால், அருளுமன்றே - (ஸர்வேஸ்வரன்) கொடுப்பனன்; மர - பெரிதாய்களான, மறையோர்க்கு - வைதிகர்களுக்கு, அருளாலே - க்ருபையாலே, ஸந்த - (மோகஸ்தத்தை) கொடுத்தவதால்; மணி - லேசந்த ஸத்ருசமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனான ஸ்ரீபதிநிறுடைய, பாதமே - திருவடிகளையே, கொஞ்சே - மகஸ்தே ! நீ - நீ, மறவேல - விண்மருகிபண்ணாதேகொள்; நினை - (அவதர,) தயாகம்பண்ணு. (சுக)

வ்யா.—நாற்பத்தேசாரம்பாட்டு.—(பொருளித்யாதி) பொருளாலே ஸ்வர்க்கத்தில் புகயத்தம்பண்ணப்போகாது. (அருளால்தியாதி) க்ருபையாலே இவை ஸ்வர்க்கத்தை யாசைப்பட்டதாகில் ஸ்வர்க்கத்தாகக் கொடுப்போமென்றுநிற்கும். (அருளாலேஇத்யாதி) தன்க்ருபையாலே தன்னைக் கொடுக்குமவன் திருவடி. ஸ்ரீமதவாதே கொள். அவதரநினை, “மாமறையோர்” என்றது—“ஸ்கோபே” தோவாலேயேவோவியே - ககோமுக்தேவாமதேவோபிமுந்த” என்றவர்கள்; ஸ்ரீநாண்டகரணயத்தில் குஷிகளென்றமாம், ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனென்றமாம். (சுக)

அரு.—நாற்பத்தேசாரம்பாட்டு.—ஆனாலும் ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு அர்த்தம் ஸாதகமாய்நே இருக்கிறதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பொருளித்யாதி). அறமருளும் - அர்த்தத்தாலே தர்மத்தை ஸாதித்தாலும் தர்மம் அசேதநமாயாலே தர்மகரணமான ஸ்வர்க்கத்தை அருளாலே கொடுக்குமென்றபடி. (சுக)

நினைப்பன் திருமாலே நீண்டதோள் காண
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் தேரநர் - மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறத்தெய்தும் பேரின்ப மெல்லாம்
துறந்தார் கொழுதாரத் தோள். (சஉ)

ப-உ.—நீண்ட - (போக்யதையால்) மிகுந்த, தோள்-புஜங்களே, காண - ஸாஷாத்தகரிக்கைக்கு, திருமாலே - ஸ்ரீபதிநிறு, நினைப்பன் - தயாகியாநின்றேன்; நினைப்பார் - தயாநிக்குமவர்கள், ஒன்று - ஒருநிதிமான, பிறப்பும - ஐம்மத்தையும், கோர் - கிட்டார்கள்,

மனைப்பால் - ஓரிடத்தில், நெந்தார் - பூட்டித் தவர்கள், பிதந்து - நக்
மித்து, எர்தும் - அடையும், பேர் - பெரி. இன்பமெல்லாம் - ஸம்
ஸ்தனாகங்களையும், அத்தோன் - அந்த புத்தனை, தொழுவார்-ஆர்
ரயித்தவர்கள், துறந்தார் - தயுதித்தவர்களாவார்கள். (௪௨)

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(நினைப்பன் திருமறலை)
அக்ரிபசுவானு ஸ்ராமத்தில் பிராட்டிபேரே வந்தாற்போலே நினை
யாகின்றேன். ஏதுக்கு நினைக்கிறதென்னில் : அவளோட்டைக் கல
வியாலே போக்யதை யளவிறந்ததோளைக்காண. ஸ்வர்க்காதிகளுக்
கன்று ; (நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் கோர்) அத்தோலை நினைக்கு
மவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை யொருநாளும் கிட்டார்சன். (மனைப்பாலித்
யாதி) ஸம்ஸாரஸுகத்தைத் துறந்தவர்கள் அத்தோளைத் தொழப்
பெறுவார்கள். (௪௨)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும்
தாளிரண்டும் விழச் சரந் துரந்தான் - தாளிரண்டும்
ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றே, என்
சீர்கெழுதோள் செய்யும் சிறப்பு. (௪௩)

ப.உ.—இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும் - இருபதான, தோள்-
புஜங்களையும், அனைத்து-ஸம்ஸதமான, முடியும் - தலையையும், தா
ளிரண்டும் - இரண்டு காலங்களையும், விழ - விழும்படி, சரம் - பாணங்
களை, துரந்தான் - கிட்டவனுடைய, தாளிரண்டும் - இரண்டு திரு
வடிகளையும், ஆர் - எவர், தொழுவார் - ஆஸ்ரயிப்பார்களோ; பாதம
வை - (அவர்களுடைய) சரணங்களை, தொழுவதன்றே-ஆஸ்ரயிப்ப
தன்றே, என-என்னுடைய, சீர் - அறகு, கெழு-அமைத்த, தோள்-
புஜங்கள், செய்யும் - பண்ணும், சிறப்பு - உபகாரம். (௪௩)

வ்யா.—உ.வ.—நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(தோளிரண்டு)
தோளைத் தொழுவாயினும்; அத்தோளைத் தொழுவார் தானைத்தொ
ழு மிக்கனையென்கிறார்.

(தோளித்யாதி) எட்டு மிரண்டும் ஏழும்மூன்றாமாக இருபது
சோள்களும், முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் மற்றும் விழும்படிக்கோ
கச் சரத்தைகிட்டவன். ஆஸ்ரயிதனிரோதியாசையாலே நம்மாலே ஸ்ரு
ஷ்டனென்றும் பாராதே முடியச்செய்தவனுடைய திருவடிக ளிர
ண்டையும் யாவர் சிலர் தொழுவார்கள். ஏதேனும் ஜமமாதிலும்

சக இரண்டாந்திருவந்தாதி சச—பா.—சிறந்தார்க்கு.

அவர்களுடைய தானத்தொழுகையன்றோ புருஷார்த்தம்நவந்த
தோள்செய்ய முபகாரம். (சக)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம்
மறந்தானா மானிடமா வையேன் - அறம்தாங்கும்
மாதவனே யென்னும மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஒதுவதே நாவிற லுள்ளு. (சச)

ப-உ.—சிறந்தார்க்கு - ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு,
எழு - போகத்தக்க, (அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு), துணையாம் - ஸ
ஹாயமாயிருக்குமவனாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேதர்க்கையுடைய,
மால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவனுடைய, நாமம் - திருநாமத்தை,
மறந்தானை - விஸ்மரித்திருக்குமவர்களை, மானிடமா - மனுஷ்யர்க
ளாக, வையேன் - கினைக்கமாட்டேன். அறம் - (ஆக்ருபம்ஸ்யமான)
தர்மத்தை, தாங்கும் - தரித்திருக்கும், மாதவனே - ஸ்ரியபதியே!
என்னும் - என்று ப்ரீதமாகும், மனம் - மகஸ்ஸை, படைத்து-உண்
டாக்கி, மற்று - அதுக்குமேலே, அவன்பேர் - அந்த ஸ்ரியபதிக்கு
வாசகமான திருநாமத்தை, நாவினால் - உக்காலே, ஒதுவது - சொ
ல்லுகைக்கு, உள்ளு - அதுஸந்தி. (சச)

வ்யா.—நாற்பத்துகாலம்பாட்டு.—(சிறந்தாரித்யாதி) திருநாம
த்தைச்சொன்னவர்களுக்கு ப்ராக்ருதங்கனில் அருசியைப்பண்ணு
வீத்து உத்தரமண்தகையில் ஆதிவாஸுதிகர்க்கு முன்னேதானே து
ணையாகக் கொண்டுபோகக்கடவனாம். வர்த்தையத்தாலே சிவந்த
கண்களையுடைய விஸ்வரணுடைய திருநாமத்தை மறந்தானை மதுஷ்
யராக் புத்திபண்ணியிரேன். அஜ்ஞரை ஸர்வஜ்ஞரென்றிருப்பன்,
அறிகைக்கு யோச்யதைபுண்டா நிருக்கையாலே, குருவித்தக்கல்லை
மானிக்கமென்று கினைத்திருந்தால் ரத்நமாகாதிறே; ரத்நபீஷா
கள் ரத்நமாகென்றதிறே ரத்நமாவது; அப்படியே கெட்டுலே
மனிசசென்று வைக்கப்பட்டவர்கள் மதுஷ்யராவரென்கிறார். “மா
னிடவ ரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே” என்கிறபடியே.
(அறந்தாங்குமித்யாதி) ஆக்ருசம்ஸ்யத்தாலே தரியாமின்ற ஸ்ரியபதி
யினுடைய திருநாமத்தை நாவினாலே ஒதுவுள்ளு. (சச)

அரு.—நாற்பத்துகாலம்பாட்டு.—மறந்தானை - ஒருகால் சொ
ல்லி மறந்தானை. இவர் மதுஷ்யரல்லரென்றபோதே மதுஷ்யரன்

இரண்டாத்திருவந்தாதி ௪௫—பா.—உளதென்று. ௪௭

நிக்கேபாவர். பொவென்ன; மருளிச்செய்கிறார் (குருநிந்தக்கல்லை யித்யாதி). ௫௨ உன்னு - ஒதுகைக்கு விசாரியுங்கோளென்று பரோப தேசம். (௪௪)

உளதென் நிறுவாமா ருண்டில்லை யென்று
தளர்தலத னருகும் சாரார் - அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பயின்று. (௪௫)

ப-உ.—அளவரிய - பரிச்சேதமில்லாத, வேதத்தான் - வேதத் தினால் பரிதிபாதிக்கப்பட்டவனாய், வேங்கடத்தான் - திருமலையை வளஸஸ்தாநமாக வுடையவனாய், விண்ணோர்-நித்யஸூரி ஸ்ருடைய, முடி - சிரஸ்ஸுக்கன், தோயும் - உறைத்திருக்கிற, பாதத்தான்-திரு வடியையுடையவனுரான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாதம் - திருவடி யனை, பயின்று-ஆஸ்யித்து, உளது என்று - (தனம்) உண்டு என்று, இறுமாவீர் - தர்வப்படார்கள்; உண்டு - முன்புண்டாயிற்று; இல்லை - இப்போது இல்லை; என்று - இப்படி நினைத்து, தளர்தல் - சோகித்தலாகிற, அதனருகும்-அதன் ஸம்பந்திதம்கூட, சாரார் - கிட்டார். (௪௫)

வ்யா.—அவ.—நார்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உளதென்று) நித்ய ஸூரிசனாகுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமானவனுடைய திருவடிகளைப்பயிணு மவர்கள் அர்த்தத்திணுடைய லாபாலாபங்களுக்கிடெபடார்.

(உளதென்றுமாவார்) தரித்தார் அர்த்தமுண்டானவாரே மா தா பிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் அவமாதம் பண்ணுவர்கள்; இவர்க ளிப்படி செய்பவர்கள். (உண்டில்லையித்யாதி) இல்லையென்று தளராரென்னுதே உண்டில்லையென்று தளராரென்றதென்னென் னில்; நித்யநரிதரன் சோகமறியான்; ஒருகாலுண்டாய் அதில்லை யானவாரே, பாவி யேன் பண்டுஸுகமே ஜீவித்தோம், இப்போது இடிபடா நின்றோமென்று மிகவும் தளர்த்திக் குடலாமென்று உண் டில்லையென்று தளராரென்று சொல்லுகிறது. பகவத் விஷயத்தில் பிரிவு முத்தேஸ்யமோவென்னில்; “அமுரீர் தனும்ப வலமருகின்றன வாழியரோ” “கிரியைகூடவநேதூஷாஹ்வானியஸுவசிஸோகஜி - கிமர்த்தம் தவநேதராய்யாம் வாரிஸரவத்சோகஜம்” ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரியிற் காட்டில் ஜ்ஞாகவானுக்கு வாசி விஸ்வேஷத்தில்

சஅ இரண்டாந்திருவந்தாதி சக—பா.—பயின்றது.

தூட்சியன்றோ. இத்தையன்றோ உண்ணுங்கோற்றில் முற்கூறும் உதுவனில் மாமணிபுஞ் சொல்லுகிறது; “முன்னகோற்ற விதிகொலோ முகில்வண்ணன் மாயங்கொடோ” காண் பண்ணின் னைக்குதமோ; இடைவிடின்றிக்கே அவன் தன்னுடைய க்ருபையோ; “கிம-காணீவாரோ-கோவெனடிஹம் தேவ்யாவ்யதிஷ்ணதி - நிர்க்ருணஃ பரமாத்மாவெனதேஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்டதி” என்னும்படி களாலே பிரிவு முத்தேதம். “தளர்தலதனநுந்நசாரார்” என்றது - சேகமுண்டாய் அதுதாபம்பிடுத்த மிளர்வலகிறது; முதலிலேதளராரென்றது-அஸ்திரமென்று நினைத்து. ஒருகால் ஸ்திரமென்றுநினைத்து ஒருகால் அஸ்திரமென்று நினைத்திருக்கிறவர்களைன்றிறே. ஸ்திரமானது அஸ்திரமாயிற்றென்னிவிடே சேகமுள்ளது. (அளவரியவேதத்தான்) அபரிச்சிந்தமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன். கண்ணிலேகாண வாகைப்படுமவனுக்கு வேதப்ரதிபாதிப்பென்றால் என்ன ப்ரயோஜமுண்டென்னில்; (வேங்கடத்தான்) எல்லாருக்கண்டு ஆஸ்ரவிக்கும்படிக் கிடாகத் திருமலையிலே கின்றான். எங்களுடைய அர்த்தத்தோபாதி யும்முடையவர்த்தமும் ப்ரதக்ஷமாயிற்றே யென்னில்; (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) நித்யஸூரிசுளுக்கு ஸ்பந்தியணியானவன். அங்னுடைய ஸத்பாவத்துக் கிசைத்தால் அவர்களுக்குக்கூட ஸ்பந்தியணியானவனே விஞ்ஞவந்து நிற்கிறுனென்று ஆகரிக்கவேண்டாவோ ப்ராமாணியாகில், (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான் பாதம் பயின்று உளதென்றதுமாவார்) இவர்களுக்கிறுமாக்கவும் தளரவும் அவஸரமில்லை. (சஅ)

அரு.—காற்பித்தைத்தாம்பாட்டு.—நிர்க்ருணஃ - காணேறிடாத வில்லையுடைய சக்சவர்த்தித் திருமகன். இது புஷ்பாஹரணூர்த்தமாக மஹாமேருவைக்குறித்து பீமஸேகன் போகிறபோது வழியிலே திருவடியைக்கண்டு சொன்னவார்த்தை தளர்தலாகிறவதனாகும் - அசேதமான எங்கனர்த்தம்கோரலே உம்முடைய வர்த்தமான அர்ச்சவதாரமும் அர்ச்சக பராதிமன்தே என்று சங்கராபிபராயம். இது சக்ஷமாபிபோகிறதோ என்று தாத்பர்யம். (சஅ)

பயின்ற தரங்கம் திருக்கோட்டி, பன்னாள் பயின்றதுவும் வேங்கடமே பன்னாள் - பயின்ற

தணிதிகழும் சோலை பணிநீர்மலையே

மணிதிகழும் வண்டடக்கை மால் (சஎ)

ப-உ.—மணி - லோதகம்போல், திகழும் - பரகாசிக்கிறவடிவமும், வால் - (தரத்தில்) செந்த, தடம் - லோதகம், வண்டடக்கையுடைய, மால் - ஸர்வோவரன், பயின்றது - ஆதரித்துப் போந்தது, அரங்கம் - கோயில், திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூர் (இந்த திருப்பதிகளை); பல்நான் - நிரகாகம், பயின்றதுவும் - சீத்ய வாகம்பன்னினதும், வேண்டமே - நுமலையிலே; பல்நான்-அகேகாலம், பயின்றது - நெருங்கியிருந்தது, அணி - அழகு, திழும் - விளங்காவின்ற, சோலை - தோப்புகளையுடைய, அணி - அலங்காரமான, நீர்மலையே - திருநீர்மலையிலே. (சஎ)

ப-பா.—அவ.—எத்பந்தாரும்பட்டி.—(பயின்றது) திவர்களை இப்படிப் பயிலப்பண்ணுகைக்கு திவர்கள் பட்டதன்று அவள் படுவது.

(பயின்றதித்யாதி) மணிபோலே நரமஹாமானவடிவையும் உதாரமானகையையுமுடைய ஸர்வோவரன் பலகாப்பயின்றது, கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருமலை; பலகாப்பயின்றது, தர்சனமாய்த் திகழாவின்ற சோலையையுடைய; சார் - ஸம்ஸாரத்துக் காரணமாயிருந்துள்ள திருநீர்மலையே. (சஎ)

மலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து

காலை தொழுதெழுமின் கைகோலி—ஞாலம்

அளந்திடந்.துண்டுமிழ்ந்த வண்ணலை மற்றல்லால்

உளங்கிடந்த அ.ற்றா லுணர்ந்து (சஎ)

ப-உ.—ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, இடத்து - பிரித்தெடுத்து, உண்டு-அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-வெளிப்படுத்தின, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, அல்லால் - இவைசனகாமல், மற்ற-வேறாயும், உளங்கிடந்த - ந்ருதஉத்தைப்பத்திலிருக்கிற, ஆற்றால் - ப்ரகாரத்தால், உணர்ந்து - அறித்து, அரியுருவன் - நரஸிம்ஹலிங்க ஹந்தை யுடையவனுடைய, பாதமலர் - நாமரஸபூஷபதல்பமான திருவடிவிலே, மலை - புஷ்பமாலையை, அணிந்து - சாத்தி, காலை-உதயகாலத்தில், கை - கரங்களை, கோலி - கூப்பிக்கொண்டு, தொழுது - வணங்கி, எழுமின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள். (சஎ)

இஓ இரண்டாந்திருவந்தாதி ச அ—பா.—உணர்ந்தாய்.

வ்யா.—அவ.—காற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(மலை) அவன் ஸ்வபாவ மிப்படிவானபின்பு எல்லாரும்களை ஆய்நியுங்கேள நென்சிறை.

(அரியிருவன்பாதமலர் மாலையணிந்து கைகோலிக்கலை தொழுதெழுமின்) துயிதார்த்தமானவடிவைத் தனக்கு வடிவாக உடையவனுடைய திருவடிகளிலே மலர்மாலையையணிந்து கைகூப்பிப் பரஹ்மமான முஹூர்த்தத்திலேதொழுது உலுங்கியுங்கோள். “கைகோளி” என்று ஏக்கவே கோளினின்றிது. “கைகூப்பி” என்றமாம். (ஞாலமிய்யாதி) சேதநர்க்கதுபாய்யமான குணங்களையுடைய சேஷியை, (மற்றல்லாவித்யாதி) மற்றுநீங்க எதுஸத்திக்கும்படி. எல்லாத் தையமுணர்ந்து கலை தொழுதெழுமின். மற்றெல்லா மிதிபாடாந்தாம். (சஎ)

அரு.—காற்பத்தேழாம்பாட்டு.—மற்றல்லால் - காள்சொன்ன படியன்றியே. உளங்கிடத்தவாற்றால் - உங்கள் ஹ்ருதயத்திலே கிடத்த ஆய்நயண பாகரத்திலே உணர்ந்து தொழுமின்னொ, மற்றெல்லாமென்றபடித்துக்கு ஆய்நயண பாகரத்தெல்லா முணர்ந்து தொழுமின்னொ. (சஎ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும் சாரல் விபலிருஞ்ஞாலம்கும்
மாயிருஞ் சேலை மலை. (சஅ)

ப-உ.—மறைநான்கும் - காற்கு வேதங்களையும், உணர்ந்தாய் - (ஸ்ருஷ்டிஸமத்தி) ஸ்மரித்தாய்; நீதி - அத்ததிச்சாயசமாக ஸ்மருத்யாதிகளை, ஒதினாய் - அந்யயகம்பன்னிவைத்தாய்; மலர்மகன் - கமலவாஸிவியான பிராட்டியினுடைய, தோள் - புதுக்களை, மணந்தாய் - மைஸ்ஸேஷித்தாய்; மாலே-வ்யாமோஹத்தையுடையவனே! வேய் - மூங்கில்களாலே, இரும் - நிறைத்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களையுடைய, ஸீயல் - ஆச்சாயகமான, இரு - விசாலமான, ஞாலம்—பூமிரினுள்ள மனக்களால், சூழ் - சூழப்பட்ட, மா-உயர்ந்த, இரும் - பார்த்த, சேலை - தோப்பையுடைய, மலை - திருவேங்கடத்திலே, போய் - சென்று, மணந்தாய் - சேர்த்தாய். (சஅ)

இரண்டாத்திருவந்தாதி சக—பா—மலையேழும். இ.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(உணர்ந்தாய்) எவ்
வாரு முன்னை புணரும்படி எல்லாத்தையு முண்டாக்கினாய்.

(உணர்ந்தாய் மறைக்கும்) ஸம்ஸ்காராத்மகமர உன்நிறு
வுள்ளத்திலே கிடந்த வேதத்தைப் பிரகாசிப்பித்தாய். (ஒதினாய்கீதி)
வேதோபப் ப்ரும்ஹணமான இதிறாணுபுராணக்களை உண்டாக்கினாய்.
(மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்) வேதப்ரதிபாத்தாய் யானவளுடைய
தோளை ஸம்ஸலேஷித்தாய். (போய்வேயிதயாதி) வேதப்ரதிபாத்தப
னாகில் பரமபதத்திலே யிறேயென்னுதபடி ஸம்ஸாரிகளுள் கடுபவிக்க
லாம்படி திருமலையையிரும்பினாய். (சஅ)

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—வேய் - உயர் போயிருக்கிற
மூங்கில். மாயிருஞ்சோலை மணந்தாய் - விரும்பினாயென்கை. (சஅ)

மலையேழும் மாநிலங்க ளேழு மதிர
குலைகுழ் குணாகடல்க ளேழும்—முலைகுழ்த்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்னுண்ட நாவனென்று
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை. (சக)

ப.உ.—மலையேழும் - ஏழு குலபர்வதங்களும், மா - பரந்த, நில
ங்களேழும் - ஏழுநீர்வழிகளும், குலை - கலையினால், குழ் - ஆவரிக்
கப்பட்ட, குரை - சப்தியாசின்ற, கடல்களேழும் - ஏழு னமுத்தங்
களும், அதிர - நடுங்கும்படி, முலை - உதரத்தல், குழ்த்த - வ்யா
பித்த, எஞ்சு - விஷத்தினுயிண்டான, உரத்து - பலத்தைபுடைய,
பெண்ணை - பெண்ணுனபூதனை உய, நவின்னு - மழலைச்சொல்லைச்
சொல்லிக்கொண்டு, உண்ட - அமுதுசெய்து முடித்த, நாவனென்
னு - நாகக்கையுடையவனென்று, என் - என்னுடைய, நெஞ்சே-மக
ஸ்ஸே! அஞ்சாது - பயப்படாமல், அழை - கூப்பிடு. (சக)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—திருமலையை வி
ரும்பின பின்பு லோகமெல்லா மதிரும்படி அவன் பேரைச்சொல்லி
அழையென்கிறார்.

(மலையேழுமெத்யாதி) முலையெங்கும் வ்யாபித்த ஞ்சாலே மடு
க்குடையவான பூதனையை முத்தமான கொலவுகளை அவன் முகத்
தேசொல்லிச் சுவையாசின்ற மாவையுடையவனென்றழை. பாத

106: இரண்டாந்திருவந்தாதி 100—101.—அழைப்பன்.

பந்தகமுண்டாநில் செய்வதென்னென்னில் ; (அஞ்சாது) முதலே பட்டது படுமித்தனை. (சக)

அரு.—எற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—குலையும் - கரையாலே குழப்பட்ட. (சக)

அழைப்பன் திருமாலை யாங்கவர்கள் சொன்ன இழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி—இழைப்பரிய வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும் மாயவனை பென்று மதித்து. (10)

ப-உ.—இழைப்பு - (நெஞ்சில்) அழுத்துகைக்கு, அரிய - துர் ஸபனா, ஆயவனே - இடையனானவனே! என்றும் - என்றும், யாத வனே என்றும் - யதுகுலத்திலவதரித்தவனே! என்றும், மாயவனே என்றும் - ஆச்சர்ப்புதனானவனே! என்றும், மதித்து - புத்திபண் னி, ஆங்கு-அந்தம் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, அவர்கள் - அப்பெண் கள், சொன்ன-உச்சரித்ததாய், இழைப்பு இல்-(கேட்டுப்) இழைக் கப்பேபாகாததாயிருக்கிற, பெரும் - பெருமையையுடைய, பெயரே- திருநாமத்தையே, பேசி - சொல்லி, திருமால் ஸ்ரீயப்பதியான அவனை - அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, யார்முகப்பும் - எல்லார்க்குமும், அழைப்பன் - கூப்பிடுவான். (10)

பய7.—ஆம்பதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன் திருமாலை) ஸ்ரீயப்ப தையழைப்பன். (ஆங்கிதிராதி) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்கள் சொ ன்வதற்கு யதுகுலத்திலுள்ளவர்களைப் புக்கால் இழைக்கவந்தாய் அந்தாலே அகரகூணம் விடப்போகாத திருநாமத்தைச் சொல்லி. “ஆங்கவர் கள்” என்றது - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து கம்மு டைய பக்கத்திலே இரங்குவதென்று. (இழைப்பரியவரையவனே) நினை க்கவந்தாம்படி பெண்களைப் படுத்தும் க்லைசத்தையுடைய க்ருஷ்ண னே. (யாதவனே என்றவனை) இடைத்தனைத்தோபுதியும் ப்ரீயணை தேவரீ மகனானதவும் ஆகக்ஷகாரணபடி. (யார்முகப்பும்) எல்லார்க் குமும், (மாயவனே)பென்றுமதித்து ஆ-ரப்புகளையென்று மதி த்து. திருமாலையழைப்பன். (10)

அரு.—புறப்பதாம்பாட்டு.—இழைப்பன்-சுபெருந்தமதாய் என் னபடி. ஆயவனென்றவையாதே? மாதவதாம் வேணுவோ வென்ன;

திரண்டாங்கிருவந்தாதி இக-பா.-மதி. இஉ-பா.-நிறம். இஉ

அருளிச்செய்கிறார் (இடைத்தனத்திலித்யாதி). முகப்பும் -- எல்லாச்
முன்பும். (இ0)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன்பாதம்
மதிக்கண்டாய் மற்றவன்பேர் தன்னை - மதிக்கண்டாய்
பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த
நீராழிவண்ணன் நிறம். (இக)

ப-உ -- நெஞ்சே - மகண்ணை! மணி - நீலரத்தையுமாய், வண்
னை - வடிவையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, மதிக்கண்
டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; மற்ற - அதற்குமேலே, அவன்-அந்த
ஸர்வேசுவரனுடைய, பேர்தன்னை-திருநாமங்களை, மதிக்கண்டாய் -
புத்திபண்ணுகிடாய்; பேர் - பெரிய, ஆழிசின்று - ஸமுத்தரத்திலிரு
ந்து, பெயர்ந்து - எழுந்திருந்து, கடல் - அந்த ஸமுத்தரத்தை, கடை
ந்த - மதகம்பண்ணின, நீர்-ஐலம்நிறைந்த, ஆழி-ஸமுத்தரம்போன்ற,
வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனுடைய, நிறம் - அழகை, மதிக்க
ண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய். (இக)

ஃயா.--ஐம்பத்தேசரம்பாட்டு.--(11)நிதியாதிஸ்ரமஹாமான
வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளை நெஞ்சே மதிக்கண்டாய்.
அவனுக்கு வாகசமான திருநாமத்தை மதிக்கண்டாய். (மதிக்கண்
டாயித்யாதி) கண்வனருகைக்குப் போருப்படி பெரிதான திருப்
பாற்கடலில் நின்றும் பேர்ந்து பின்னையத்தைக்கடைவதுஞ் செய்து
நீரையுடைந்தான கடல்போலே யிருக்கிறவனுடைய திருநிறத்தை
யாதுடைத்தி. (இக)

நிறங்கரியன் சேய்ய நெடுமலரான் மார்வன்
அறப்பெரிய ஞாநறிவார் - மறம்புரிந்த
வாளாக்கன் போல்வாரை வானவாகோன் தன்னத்து
ந்ளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி. (இஉ)

ப-உ.--நிறங்கரியன் - கறுத்த வர்ணத்தையுடையனாயும்,செய்
ய - சிவந்த, நெடு - பெரிதான, மலரான் - கமலவாஸிதியான பிராட்
டியை, மார்வன் - வகஷஸ்ஸிலேபுடையவாயும், அறம் - ஆர்குசம்ஸ்ய
தர்மத்தினாலே, பொயன் - கிறந்தவனாயும், மறம் - க்ருகாமத்தை;

இசை இரண்டாத்திருவத்தாதி இட—பா.—கெறியார்.

புரிந்த - செய்த, வான் - வானென்றிற ஆயுதத்தைபுடைய, அரசுக்கன்
போல்வானை - ராசுநலனான ராவணனோடேத்த மஹாபலியை,
வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இத்தரனுடைய,
தானத்து - பதத்திலே, நீன் - கிரகாலம், இருக்கைக்கு - (மேல்மல்
வந்தரத்தில்) வளிக்கும்படிக்கு, உய்த்தான்-பண்ணிக்கொடுத்தவனுபு
மிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அது - அந்த, கெறி - பரகாரத்தை,
ஆர் - எவர், அறிவார் - அறியலவ்வர். (இஉ)

வ்யா.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(தமங்கரியனித்யாதி) ஸ்ர
மஹாமான வடிவையுடையனாய், நீமேகத்திலே மின்னற்போலே
பிராட்டியையைத் திருமாள்விலேயுடையனாய், அவனோட்டைக் கலவி
யாலே ஆக்குசம்மைய ப்ரதாசனாபடியை வாரியவர். (மறம்புரிந்த
யித்யாதி) ராவணனோடுபாதிபும வதத்துக்கு யோக்யனுதிக்கச்செய்தே
இவன் பக்கவிலே ஓனதார்யகுணம் கிடத்தென்று, “வேதாஸம்பு
ணாஹேவேதாஸுதாஸி - மக்ஷத்தாம்பூர்ணமபேதசத்ரு:” என்னும்ப
டியே மேலித்தாபதம் செலுத்துவதாக வைத்தவனுடைய ஆசிர சம்
ஸ்பத்தை யறிவாரார். (இஉ)

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—வானவர்கோன் தானத்தி
லே கீளிருக்கைக்கு ஒரு மக்ஷத்தா மிருக்கைக்காக உய்த்தாய்-மஹா
பலியைப் ப்ரதாஸத்திலே கிறுத்தினாய். (இஉ)

தெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து
அறியா திளங்கிரியென் றெண்ணிப் - பிரியாது
பூங்கொடிக்கள் வையும் பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு. (இரு)

ப-உ.—கெறியார் - வம்மார்க்கத்திற்செல்லுகிற (பத்தஜகங்கரு
டைய), முன்னின்று - முன்புறத்திலிருந்து, பின்தாழ்ந்து - பின்புறத்
தில் தொங்கியிருக்கிற, குழல்கற்றை- ஸ்ரீராமாய, அறியாது-உண
ராமல், இளங்கிரி என்று - கிரியமலை என்று, எண்ணி - கிரீஸத்து,
பிரியாது - நீங்காமலிருக்கிற, பூ - புஷ்பம்விறைத்த, கொடிக்கள் -
லதைகள், வையும் - வானம்பண்ணுகிறதாயும், பொரு - அலைமே
தகிற, புனல் - ஜலத்தைபுடையதாயுமிருக்கிற, குன்று - மலை; என்
னும் - இப்படி ப்ரஸித்தமான, வேங்கடமே - திருமலையே, யாம்-கா
ங்கள், விரும்பும் - ஆசைப்படும், வெற்பு - மலை. (இரு.)

இரண்டாங்கிருவத்தாதி ருசு—பா.—வெற்பென்று, (ருக)

வ்யா.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(கெறியாரித்யாதி) ஆய்ர
சித்தவர்களுடைய முன்னின்று பிந்தாழ்த்த குழற்கற்றையையறி
யாதே ஒரு சிறுமலையென்றெண்ணி, மூச்சுவிட உல் உடம்பாதெல்
செய்யாமையாலே இன்னமலை சென்றறியாமையாலே, பூக்களைபு
டைத்தான கொடிகள் தங்குகிற பொய்கின்ற புனைபுடைத்தாயிரு
ந்துள்ள மலை என்கிற திருவேந்தடமே காமாசைப்படும் மலை.(ருக)

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—கெறியாச் - ஸ்தானா பாகி
ஷ்டராயிருந்து தயாதிக்கிறவர்கள், பிரியாது இடைவிடாதே. (ருக.)

வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும்
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் - நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன், வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருசு)

பு.உ.—சோலை - திருமாரிருஞ்சோலை, வேங்கடம் - திருமலை,
என்று - என்கிற திருகாமத்தையுடைய, இரும் - விசாலமான, வெ
ற்புஎன்று - திருமலை என்று சொல்லப்படுகிற, இவ்விரண்டும் - இந்த
இரண்டுஸ்தானமும், கிற்புஎன்று - (உகச்சுருமின) வாஸந்தாகமெ
ன்று, தே - நீ, மதிக்கும் - எண்ணும், நீர்மைபோல் - ஸ்வபாவம்போ
லே, உளம் - ஹ்ருதயமாகிற, கோயில்-இருப்பிடமும், கிற்புஎன்று-
(உகத்து) வர்த்திக்கும் ஸ்தானமென்று, உள்ளம்வைத்து - அறித்து,
வெள்ளம் - திருப்பாற்கடலாகிற, இளங்கோயில் - பாசாலயத்தை,
கைவிடேல் என்று-கைவிடாகொழியவேணுமென்று, உள்ளினேன்-
ப்ரார்த்தித்தேன். (ருசு)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—இவர் திருமலையை
ரும்பப் புக்குவாதே அவனிவருடைய ஹ்ருதயத்தைவிரும்ப, பிரா
னே! அவற்றைக் கைவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

(வெற்பித்யாதி) வெற்பென்று சொல்லப்படாநின்ற தெற்குத்
திருமலை பெரியதிருமலை இவைபோலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை
யும் உனக்குக் கோயிலாக கிளைத்தாயென்றறித்து. (வெள்ளத்தளங்
கோயில் கைவிடேலென்றுள்ளினேன்) நான் ஹ்ருதக்கனாகவொண்ணு
தென்று ஹ்ருதயத்திலே புருருகைக்குபாலாலயமாகக்கொண்ட திரு
ப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று இரங்கிதேன். (ருசு)

106 இரண்டாந்திருவந்தாதி ௫௫—பா.—என்றும்.

அரு.—ஐம்பத்துநாலாப்பாட்டு.—என்னுள்ளத்தையும் நிற்பா
னகோயிலென்று நினைத்தாய் என்று, உன்வம்வைத்து - அறிந்து,
கைவிடேலென்று, உள்ளினைன் - இரந்தேன் என்றபடி. (௫௪)

என்று மறந்தறியே! நேழ்பிறப்பு ம்மப்பொழுதும்
நின்று நினைப்பொழியா நிமையால் - வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே, இன்பக்
கடலாழி நீயிருளிக் காண். (௫௫)

பா.—வென்றி - ஐயத்தையுடைத்தான, அடல் - யுத்தோக்
முகமான, ஆழி - சக்தத்தை, கொண்ட - ஏத்தின, அறிவனே - ஸர்
வஜ்ஞனாவனே! ஏழ்பிறப்பும் ஏழு ஐயத்திலும், எப்பொழுதும் -
எல்லாவவஸ்தையிலும், நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, நினைப்பு - நினைவு,
ஒழியா - தளராமலிருக்கிற, நிர்மையால்-ஸ்வபாவத்தால், என்றும் -
எக்காலத்திலும், மறத்தறியேன்-விசைருதிபண்ணி யறியமாட்டேன்;
நீ - நீ, இன்பக்கடலாழி - அபரிச்சித்தமான ஆனந்தஸமுத்தரத்தை, அ
ருளிக்காண் - கொடுத்தருளவேணுகாண். (௫௫)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தைத்தாப்பாட்டு.—(என்றும்) உன்னை
நினைக்கை யரிதான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை நினைக்கும்படி பண்ணி
னாய்; இனி ப்ராப்தியளவும் பண்ணையோவென்கிறார்.

(என்று மறந்தறியேன்) ஒருநாளா முன்னை மறத்தறியேன், ப்ரா
வண மஃநிதித்யாஸகரந்தாம் பிறக்கும் உபாஸாதத்ருவாதுஸ்மருதி
கலாலேயோ நீர்மறவாதொழித்ததென்னில்; (ஏழ்பிறப்பித்யாதி)
“எதிர்முதல் புக்கெனத்தோர் பிறப்பும்” என்னும்படியே எல்லாஜக்
மங்கலிலும் எல்லாக்காலத்திலும் நீ நின்று உன்னுடைய நினைவுமா
றாத ஸ்வபாவத்தாலே ஒருநாளும் மாறத்தறியேன். (வென்றியித்யாதி)
காஞ்செய்தவம்சஞ்செய்தோமிறே. எல்லாஞ் செய்வேணுமென்று
நிர்ப்பந்திக்கக் கடவதோவென்ன; உன்பக்கலொருஜ்ஞாக சக்திகளு
க்கு வைகல்யம்காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, (இன்பக்கடலாழிரீயரு
ளிக்காண்) “வாஷுதேஷுவாகதத்யாதி-ஏஷுத்யேவாகந்தயாதி” என்
னும்படியே உன்னுடைய ஆனந்தஸமுத்தரத்தையார் நீ யெனக்கரு
ளாய். (௫௫)

காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால்
நாணப் படுமென்றால் நானுமே - பேணிக்
கருமாலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும்
திருமாலை நங்கள் திரு. (௫௭)

ப-உ.—திருமாலை - ஸ்ரியபதியை, காண - ஸேவிக்கவேணுமென்று, கழி - மிகுந்திருக்கிற, காதல் - ப்ரியமானது, கைமிக்கு - விஞ்சி (அமைக்கப்போகாமல்), காட்டினால்-தோற்றினால், நாணப் படும்-அடங்கியிருக்கவேணும், என்றால்-என்று விசாரித்தால், நானுமே-அடங்குமோ? கரு - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மாலை - ஸ்வாமியான ஸ்ரியபதியை, பொன் - ஸ்பந்தமுடையமான, மேனி - திவ்யமங்களைவிக்கமுமானது, காட்டாமுன் - காட்டுவதற்குமுன், நங்கள் - நமக்கு ஸ்வாமியான, திரு - பெரியபிரட்டியார், பேணி - ஆதரித்து, காட்டும் - தரிப்பிக்கும். (௫௭)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(காண) நீர்சேஷபூதரானால் உம்முடைய ஸ்வரூபாத்ருபமாயிருக்கவேண்டாவோ? சேஷியை இப்படி நியமிக்கக்கடவதோ வென்னில்; அதுவிதேயமான போதிதே; ஆசைமிக்கால் செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

(திருமாலைக்காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக்காட்டினால் நாணப் படுமென்றால் நானுமே) ஸர்வேஸ்வரனைக்காணமிகாநின்ற காதல் விஞ்சிக்காட்டினால், நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்னும் முறையிலே நிற்கப்போமோ நண்டாலல்லது கழியாதே காதலென்றுமாம். ஸாபராதனென்று மீனவும்போகது. கருமாலைப் பொன்மேனியானது காட்டுவதற்குமுன்னே எங்களுடைய புருஷகாரமாகப் பிரட்டி முன்னே காட்டாநின்றான். “கருநிநாவராயுதி - கருநிநாபராதயி” என்று எங்களுடைய குற்றம் அவள் பார்க்கவொட்டாமையாலும் முறையில் நிற்கவொண்ணது. (௫௭)

அரு.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—அது விதேயமானபோது - காணெனக்கு வசமானபோது. பத்திபரவசனனால் என்வசமோ என்றபடி, மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாபராதனித்யாதி). கருமாலை - காணமேகஸ்யரமண ஸர்வேஸ்வரனை, திருமேனினானுபாயமாகக் காட்டுகைக்குமுன்னே நங்கள் திரு மேனி காட்டுமென்றபடி. (௫௭)

சே இரண்டாந்திருவந்தாதி இள-பா.-திருமங்கை. இள-பா.-நாம்பெற்ற.

திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வம் நாவாழ்த்தும்
கருமம் கடைப் படுமின் கண்டிர் - உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர்
நாற்றிசையும் கேட்டிரே நாம். (இள)

ப-உ.—மங்கை - யெளவகத்தையுடையவளான, திரு - பெரிய
பிராட்டியார், நின்றருளும் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படி யிருக்கிற,
தெய்வம் - ஸர்வாதிகளை, நா - காக்காலே, வாழ்த்தும் - ஸ்தோத்ரம்
பண்ணுகையாகிற, கருமம் - கார்யத்திலே, கடைப்படுமின்கண்டிர் -
ஸ்திரசித்தராயிருக்கோள்கண்டிர்; காம் - காங்கள், இரும் - பருத்தும்,
தடம் - நீண்டுமிருக்கிற, கை - புஜங்கையுடைய, எத்தை - எமக்கு
ஸ்வாமியானவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, உரிமையால் - (சேஷ
சேஷிபாவமாகிற) தகுந்த ஸம்பத்தத்தினாலே, பேர் - திருநாமங்க
ளாக்கொண்டு, ஏத்தினோம் - ஸ்துதித்தோம்; கால்திசையும் - நாலு
விதமான திக்கிலுள்ளாசெல்லாரும், கேட்டிரே - ஸ்வணம்பண்ணி
ர்களோ? (இள)

வ்யா.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திருமங்கையித்யாதி) பெரிய
பிராட்டியார் நித்யகடாசலம் பண்ணுகின்றதெய்வத்தை ஸ்வாழ்த்து
கையாகிற கருமத்தைக் கைவிடாதே. (இருந்தடக்கையெத்தை பேர்
நாற்றிசையுக்கேட்டிரே) பெரிய தோளையுடையனான வென் ஸ்வா
மியுடைய பேரன்றோ எல்லாத்திக்குக்களிலுமுள்ளது; அது கேட்டி
லிகொளோ. (நாமுரிமையா லேத்தினோம்பாதம்; காங்களவனுடைய
பேரையும் திருவடிகளையும் சேஷபூதரென்னும் ப்ராப்தியாலே ஏத்
தினோம். (இள)

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—எல்லாரு மவனுக்கு சேஷபூத
ராகையாலே அவனே ஸ்துத்யனென்று தாற்பரயம். (இள)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து
ஓம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து - வேம்பின்
பொருள் நீர்மையாயினும் பொன்னாழி பாடென்று
அருள் நீர்மைதந்த வருள். (இஅ)

ப-உ.—வேம்பு - வேம்புளன்கிற, பொருளின் - வஸ்துவனு
டைய, நீர்மை-ஸ்வபாவம்போலே, ஆயினும்-இருந்தாலும், பொன்-

இரண்டாங்கிருவர்காதி இக—பா.—அருள்புரிந்த. இக

ஸ்ருதஹணீயமான, ஆழி - சக்தாதையுடையவனை, பாதி - காணப் பண்ணு, என்று - என்று, நாமங்கை - ஸரஸ்வதியானவள், நல்-விலகணமான, நெஞ்சத்து - ஹ்ருதயத்தில், ஓம்பியிருந்து - ஆதரித்திருந்து, எம்மை - மம்மை, ஒதுவித்து - சொல்லிவைத்து, நாம் - நாம், பெற்ற - அடைந்த, நன்மையும் - புருஷார்த்தமும், அருள்-க்ருபை பண்ணுகையே, நீர்மை - ஸ்வபாவமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், தந்த - கொடுத்த, அருள் - அதுக்கூறல். (இஅ)

வ்யா.—அவ.—ஐரபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நாம்பெற்ற) நீரிப் படி ஏத்துகைக்கடியென்னென்னில்; ஸரஸ்வதி என் ஹ்ருதயத்திலே இருந்து என்னை ஒதுவைத்ததென்கிறது.

(நாம் பெற்றயித்யாதி) எங்களுக்கு இந்த நன்மையுண்டாயிற்று, நாமங்கையானவள் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து மம்மை ஓம்பியோதுவித்த த்நாலே. ராஜபுத்ராதிபுள் ராஜவைபவமறியாதிருக்கச் செய்தே அதைச் சொல்லவறியாமையாலே விரஸமானாலும் ஸரஸ்மாகத்தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குக் கற்பிக்கும் தாஸந்ருத்தைகளைப்போலே. அவள் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தோதுவிக்கக்கடி சொல்லுகிறது. (வேம்பித்யாதி) இனியவிது வேம்புபோலே கையாறின்றதேயாகிலும் பாடென்றருளி யல்லது நிற்கப்போகாத அவனுடைய நீர்மையாலே தந்தவருள் - தந்தபாஸாதம் ஸரஸ்வதி யோதுவிக்கக்கடி. (இஅ)

அரு.—ஐம்புத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஓம்பி-வளர்த்து, கிளர்ந்தென்றபடி. ஸரஸ்வதியைபிட்டுப் பாடுவித்ததெப்படி. யிருக்கிறதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனிட்யாதி). தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு-தானிகளான தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரக் கற்பிக்கிற என்றபடி. அநுஷ்டாமாகவும்-குறையாயும். இது - இதைத் தமிழ்மாலை. பாடென்றருளும் அருள் நீர்மை - பாடென்றருளி நீர்மைத்தவருள் என்றபடி. சில சில விரஸமாகச்சொன்னால், அதை ஸரஸ்மாக - பஹுமாதமாகக் கற்பிப்பார்கள். (இஅ)

அருள் புரிந்தசிந்தை யடியார் மேல்வைத்து பொருள் தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-இருள் திரிந்து நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண் கமலம் லக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து. (இக)

கூ-0 இரண்டாந்திருவத்தாதி கூ-பா.—ஒருருவனல்லே.

ப-உ.—அருள் - க்ருபையோடு, புரிந்த - கூடின, சிந்தை - திருவுள்ளத்தை, அடியார்மேல் - தாஸபூதர்களான எங்கள்மேலே, வைத்து - ஸ்தாபித்து, பொருள் - வந்துவென்று, தெரிந்து - அறிந்து, காண்குற்ற - கடாக்கித்தருளுகிற, அப்போது - அக்காலத்தில், இருள் - அஞ்ஞானம், திரிந்து - நசுந்து, கோக்கினேன் - (உன் ஸ்வரூபத்தை) ஸாஷ்வாத்கரித்தேன்; கோக்கி - ஸேவித்து, ஒண் - அழகிய, உமலம் - தாமரைபூஷ்பம்போன்ற, அது-அத்திருவடிகளை, நினைத்தேன் - அதுஸந்தித்தேன்; என்னையும் - என்னையும், ஓர்ந்து - உள்ளபடியறிந்து, அங்கு - அத்திருவடிகளில், ஒக்கினேன் - ஸைர்ப்பித்தேன்.

(இக)

வ்யா.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அருள்புரிந்தவியாதி) அடியோமான வெங்கள்மேலே அருள்புரிந்த சிந்தையைவைத்து அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தங்களையறிந்து காணவுற்றபோது, கீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்கிற ஜ்ஞாதத்துக்கு விரோதியான அஞ்ஞாதத்தைப்போக்கி யுணர்ந்து உன்னுடைய கமலம்போன்ற திருவடிகளை நினைத்தேன்; ஆராய்ந்துபார்த்து பாதந்த்ரயாபிருக்கையாலே, என்னை உன் திருவடிகளிலே ஸைர்ப்பித்தேன்; அருள்புரிந்துள்ள உன் திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்து எங்களை ஸைர்ப்பு பதார்த்தமாக புத்தி பண்ணின போதென்றுமாம்.

(இக)

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-ஈ எங்களை ஒரு பொருளாக விசாரித்துத் திருவுள்ளம் பற்றினபோதென்று ஸர்வபரமாதல்.

(இக)

ஒருருவனல்லே பொளியுருவம் தின்னுருவம்
ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர் - ஒருருவம்
ஆதியாம் வண்ண மறிந்தா ரவர்கண்டர்
நீதியால் உண்காப்பார் தின்று.

(கூ)

ப-உ.—ஓர் - ஒருபடியறிருக்கும், உருவனல்லே - (விஜாதிய) ஸ்வரூபத்தைகயுடையவனன்று; ஒளி-(ஆஸ்ரிதபாதந்த்ரயாய்) உஜ்வலமாக, உருவம் - ஸ்வரூபம், நின் - உன்னுடைய, உருவம்-ஸ்வரூபம்; இரு-விசாரமான, நிலத்தோர் - பூரிப்பிள்ளார், கர் உருவன் - இரண்டுவிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன், என்பர்-என்று

சொல்லுவார்கள். ஓர் - ஆஸ்ரிதப நத்தாய் ஒருபடிப்பட்ட, உருவம் - ஸ்வரூபமே, ஆதி - ஐகத் 73 னமாய், ஆம் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு) உஜ்ஜீவகரமான, வண்ணம் - ப்ரகாசம் 73, அறிந்தார் - உணர்ந்தவர்களான, அவர்க்கண்டர் - அந்த ஹாத்மாக்கள்கிடர், நீதியால் - (எல்லாருக்கு முபதேசிக்கையாகிற) வ்யாயத்தாலே, நின்று - ஸ்திரமாயிருந்து, மண் - பூமியை, காப்பார் - ரக்ஷிப்பார்கள். (௯0)

வ்யா.—அதுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவனல்ல) “நிகேதூநிகூநாழ்-நித்யோநித்யாகாம்” என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என்கிறதன்முனக்கு வடிவு. (ஒளியுருவம் நின்றுருவம், “ஹதூநாஹ்மபு-காஸலே - பத்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே” என்கிறதுனுக்குஸ்வரூபம். (இருநிலத்தோரீருருவசென்பர்) அநியாதார் பெரிய ஸ்வரஜென்பர்கள். (ஒருருவமித்யாதி) எல்லார்க்கும ஸத்தை அவனே யென்றறிந்த வைஷ்ணவர்கள் பூமியை முறைகுலையாமல் காப்பார். “நீர்த்தகூராயின் கிரிந்து” என்று படியே. (௯1)

அரு.—அதுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவம்) அக்ஷீயமாய், ஸர்வஸ்மாத்தபமாயிருக்குமது, உன்ஸ்வரூபமன்று. (ஒளியுருவம்) ஆஸ்ரித பாதத்தானாயிருக்கும் வடிவ யுனக்குவடிவு. முறைகுலையாமல்-சேஷ சேஷிபாவங்கெடாமல். (௯0)

நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப, நீண்டதோள் சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் - அன்று கருமாணி யாயிரந்த கள்வனே, உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு. (௯௧)

ப.உ.—நின்றதோர் - நிற்றி. தெரு, பாதம் - திருவடியானது, நிலம் - பூமியை, புதைப்ப - மறைக்க, நீண்ட - வளர்த்த, தோள் - புஜமானது, திசையெல்லாம் - திக்குவெல்லாவற்றையும், சென்று-போய், அனத்தது - ஆக்ரமித்தது; என்பர் - என்முசொல்லுவார்கள். அன்று - (இத்தரகப்பார்த்தித்தி) அக்காலத்தில், கரு - உறுத்த திருமேனியையும், மாணியாய் - பிறமசாரி வேஷத்தையமுடைய வனாய்க்கொண்டு, ஓரத்த - யாதி 13, கள்வனே - வஞ்சகனே! (இப்படி பட்டேயை வஞ்சித்து தீர்த்தோடு கவித்தது), உன்னை-உன்னை, பிரமாணித்தார் - கர்வவரித்தவர்கள், பெற்ற - அடைந்த, பேறு - புருஷார்த்தமன்றோ? (௯௧)

கூஉ இரண்டாத்திருவந்தாதி கூஉ—பா.—பேரென்று.

வ்யா.—அவ.—அதுபத்தேராரம்பாட்டு.—(நின்றதோர்பாதம் வடிவேயோ? அவனுடைய சேஷத்திலும் ஆஸ்ரிதபாதத்தாரமென்றது.

(நின்றதித்யாதி) இரந்து நின்ற நிலையிலே பூமி யெல்லாம் ஓடியாலே மீறையும்படிக்கோடி. (நீண்டதித்யாதி) கையிலே கீர் விழுந்தவாறே அலப்பயலாபம்போலே வளர்ந்த தோளானது திக்ருக்களெல்லாம். சென்றளந்ததென்பர். (அன்றித்யாதி) உன்னைப்பேணாதே உன்னுடைய விழுதியை யவன் தன்ன தென்ன, அவன் பக்க விலே விரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச் செய்தது இத்தான் ஒருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ? ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் தன்னை யழியமாறி வஞ்சிக்கும். தூதுபோம், ஸாரத்யம் பண்ணும். எல்லாம் செய்து காதிக்குமென்று உன்னைப்ரமாரணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறக்கும்படி பண்ணினாய்த்தனையன்றோ. (கூக)

பேரென்றுமுன்னறியேன்பெற்றறியேன்பேதமையால் மாறென்று சொல்ல வணங்கினேன் - வறின். [போய் பெருத் தெருத்தம் கோடொசியப் பென்றசையின் பின் எருத்திறுத்த நல்லாய ரேறு. (கூஉ)

ப-உ.—ஏறின் - ருஷபங்களுடைய, பெருத்த - வ்ருத்தியடைந்த, எருத்தம் - பிடரியையும், கோடு - கொம்புகளையும், ஓசிய - முறியும்படிக்கு, பெண் - நப்பினைப்பிராட்டி விஷயமான, சையின் - ஆசையினுடைய, பின்போய் - பிள்ளை சென்று, எருத்து - (ருஷபங்களின்) பிடரியை, இறுத்த - முறித்த, நல் - ஸ்ரேஷ்டரான, ஆயர் - இடையர்களுக்கு, ஏறு - நிலைவருணச்சுருஷ்ணன், மாறு - (நம்பாபங்களுக்கு) சத்ரு, என்று சொல்லி - என்நீ நினைத்த, வணங்கினேன் - ஆஸ்ரயித்தேன்; பேதமையால் - அறிவில்லாமையால், முன் - இதுக்கு முன்பு, ஒன்று - இப்படியொரு, பேறு - புருஷார்த்தம், (உண்டென்று), அறிவேன்-அறிவமாட்டேன். பெற்றறியேன்-அடைந்தறியமாட்டேன். (கூஉ)

வ்யா.—அவ.—அதுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பேரென்று) நப்பினைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதிபந்தகமான எருதுகளைப்போக்கி அவளைத்தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையானே நம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்குமென்றது.

(பேரித்யாதி) பேரென் றுண்டாக முன்பறியேன். அறியாமையென்று, பெற்றுமறிவேன். (பேதமையால்) பெருமைக்கடி அறிவு கேடு; ஏறின்பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப்பெண்ண சையின் பின் போய், எருத்திறுத்த கல்லாயரேறு, மாறென் றுசொல்லி வணங்கினேன்) எருத்தினுடைய பெருத்தக்குத்தும் கொம்புகளும் ஓசியும் படிக்கோக கப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறலாமென்கிற நசையாலே எருத்திறுத்த கல்லாயரேறு கம்பிரதிபகதத்துக்கும் மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன். (சுரு)

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—எருத்தம்—கருத்து. மாறு—சத்து. (சுரு)

ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை, எரியுருவத் தேறேறி பட்டவிடு சாபம் - பாறேறி யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கையொண்குருதி கண்ட பொருள் சொல்லில் கதை. (சுரு)

ப-உ.—ஏறு ஏழும் - ஏழு ருஷபங்களையும், வென்று - ஜயித்து; அடர்த்த - முறித்த, எந்தை - என் ல்வாயியான்குஷ்ணன், எரி - கெருப்பினுடைய, உருவத்து - ரூபத்தையுடையவனாய், ஏறு-ருஷபத்தை, ஏறி - ஏறியிருக்கிற ருத்ராஜன், பட்ட - அறுபதிக் கப்பட்டும், விடு - (பிரஹ்மாவாலே) விடப்பட்டிருக்கிற, சாபம் - சாபத்தை (போக்குகைக்காக), பாறு - பருத்து, ஏறி - மேல் விழுந்து, உண்ட - பூஜித்த, தலை - சிரஸ்ஸோடு கூடின, வாய் - வாயானது, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, கோடு - குவித்த, அம்-அழகிய, கை - காத்தினால், (தெறிக்கப்பட்ட), ஒண் - அழகிய, குருதி - ரத்தத்தை, கண்ட - பார்த்த, பொருள் - அர்த்தத்தை, சொல்லில் - சொல்லப்படுகால், கதை - பெரிய கதையாயிருக்கும், (சுரு)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(ஏறேழும்) அறியாமையான ருத்ராஜனுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறது.

(ஏறேழும்த்யாதி) ஏறேழையும் வென்றஸ்வாமி. (எரியித்யாதி) எரியினுடைய உருவையுடையனாய் ருஷபத்தை ஏறினருத்ராஜன் பிரஹ்மா “கவாலி க்ஷுஹிஷ்யலி-கபாலித்வம்பவிஷ்யலி” என்றிட்ட

கூசு இரண்டாங்கிருவந்தாதி கூசு—பா.—கதையின்,

சாபதன், ஓட்டி வந்திடுக. (கதையின்போது) கழுநம்பருக்குமேலி உண்ணுநினை தலையையுடைய வாய் கதையும்படிக்கிடாக அழகிய குருதியைக்கண்ட அம்மைதச்சொல்லில் அதொருமறைய பாரதம். ஏழெழுந்தையடர்ந்தவிடத்தில் அத்தாலொரு தோஷமின் திக்கேயிருக்க ஒருதலையை யுத்ததுக்காக பாதகியானவனுடைய சாபத்தைப்போக்கினவனோ? சர்வான், பாதகியானவனோ? தலையறுப்புண்டு சோச்யனானவனோ? மரத்துக்கெட்டுப் பதனை. (கூசு)

அரு.—அறுபத்துமூன்றாமாட்டி.—கோட்டம்—கொட்டுவாய்—அடிச்சொடுக்கை, “பாது” என்று பறவையாய் பகிர்வென்றபடி. ()

கதையின் பெரும் பொருளும் கண்ணு, நின் பேரே இதைய மிருத்தவையே பேத்தில் - கதையும் திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே, உன்னைப் பருமொழியால் காணப் பணி. (கூசு)

ப-உ.—கண்ணு - கருஷ்ணனே! கதையின் - இதிஹாஸ புராணங்களுடைய, இதயம் - தாத்தப்பத்தை, இருந்தவையே - உள் படியே, ஏத்தில் - (அறிந்து) ஸ்துதிக்கில், பெரும் - முக்யங்களான, பொருளும் - அத்தங்களும், நின் - உனக்கு வரசுகமான, பேரே - திருநாமமேயாயிருக்கும். கதையும் - விசேஷித்துச்சொல்லப்படுகிற, திரு - அழகிய, மொழியாய் - சப்தங்களுக்குப் பாதியாய், நின்ற - இருக்கி, திருமாலே - ஸ்ரியாதியே! உன்னை - உன்னை, கு - பரிபூர்ணமான, மொழியால் - சப்தங்களாலே, (ஸ்துதித்து), காண - அறுபதிற்கும்படி, பணி - அருள்செய். (கூசு)

வயா.—அவ.—அறுபத்துநாலாமாட்டி.—(கதையின்போது) இதிஹாஸ புராணங்களுடைய ஹ்ருதயமிருத்தபடி அறிந்துசொன்னவற்றில் கிர்ணிதமானவர்த்தம் ஆஸிரிதப்பவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகையென்கிறது.

(கதையின்போது) இதிஹாஸ புராணங்களிலே பாதியாதிக்கப் பட்ட ஸ்ரியாதியாயிருந்துள்ள வுன்னைக் குறையற்றசொல்லாலேயேத்தி அறுபதிற்கும்படி யருளிச்செய். அகவாப்பதியான சொல்லன்றிக்கே உன்னைக்கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய் ஏததப்பணி. (கூசு)

* கதையும் - என்று உரையின்பாடம்.

இரண்டாத்திருவந்தாதி சுரு—பா.—பணிந்தேன், சுரு

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—“கண்ணு கதையி னிதய மிருத்தவையே ஏத்தில் பெரும்பொருளும் நின்றேயே” என்றவயி த்து அருளிச்செய்கிறார் (இதிஹானேத்யாதி). காண் என்றதைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அநவாப்தியான இத்யாதி). (சுசு)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால்
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய்த் - அணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம் பார்த்து, ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (சுரு)

ப-உ.—திரு - அழகிய, மேனி - விக்ரஹத்தை, பணிந்தேன் - வ ணங்கினேன், உன் - உன்னுடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடி களின்மேலே, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரைபுஷ்பத்தை, அன்பா ய் - ப்ரேமத்தைபுடையனாய்க்கொண்டு, கையால் - கரத்தினாலே, அணிந்தேன் - சாத்தினேன், புரிந்து - விரும்பி, உன்னை - உன்னை, ஏத்தி - ண்டுதித்த, புகலிடம் - (அவநாசாநத்தரம்) ப்ரவேசுக்கும் ப்ரவேசுண்டத்திலே, பார்த்து - ஸாக்ஷாத்கரித்து, ஆங்கே - அவ்வி டத்திலேயே, இருந்து - இருந்து, ஏத்தி - ண்டோதரம் பண்ணி, வா ழும் - வாழ்கைபாகி, இது - இப்புருஷார்த்தத்தில், துணிந்தேன் - அந்யவஸித்தேன், (சுரு)

வ்யா.—அறுபத்தைத்தாம்பாட்டு.— (பணிந்தேன் திருமேனி) கண்டேனெ ன் னும் சொல்லே சேஷபூதராகையாலே பணிந்தேனென் றுசொல்லுகிறார். (பைங்கமலமித்யாதி) உன் திருவடிகளிலே ஸ்கே ஹத்தையுடையேனாய் அழகிய தாமரைப்பூவை யணிந்தேன். (புரிந் தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்தாரங்கே யிருந்தேத்திவாழுகிது து ணிந்தேன்) உன்னை லேவித்திருந்துபார்த்து ஏத்தி பாம்பதத்திருக் கும்படியைப்பார்த்து ஆங்கேயிருந்தேத்துகைதானே வாழ்வாக வி ருக்கிற விந்தையந்யவஸிந்தேன், பெருமான் புக்கருளினால் பின் னும் முன்னும் நின்றுவைத்த வளைத்தையும் பின்பும் பிறருவானி யையும் கண்டேத்துகையிலே துணிந்தேன். (சுரு)

அரு.—அறுபத்தைத்தாம்பாட்டு.—உன்னையிங்கே லேவித்துப் புரிந்தேத்தி-பார்த்தேத்தி, புரிகை-பார்க்கை. அன்றிக்கே, புரிகை - சுற்றும் பார்க்கையாய், அதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பெருமா

சுசு இரண்டாந்திருவந்தாதி சுசு—118.—இதுகண்டாய்.

விய்யாதி), புக்கருளினால் - புறப்பட்டருளினால். புக்கருளினால் கருணாமாக புக்கருளினால் கருணா.

(சுசு)

இது கண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது

இது கண்டாய் யெல்லாம் நாமுற்றது - இதுகண்டாய்

நாரணன் பேரோதி நாகத் தருணையாக்

காரணமும் வல்லையேல் காண்.

(சுசு)

ப-உ.—நல் - கன்றாய் இசைந்த, நெஞ்சே - மனமே! இப்பிற
வியாவது - இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது, இது கண்டாய் - (தோஷபுத்த
மான) இதுவேகிடாய்; நாம் - நாம், உற்றது எல்லாம் - அதுபவித்
தெல்லாம், இது கண்டாய் - இத்ததுக்கமே கிடாய்; நாரணன் -
சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஒதி-சொல்லி,
நாகம் - நாகம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தினுடைய, அருகு - சமீபத்தி
லும், அணையா - சேராமலுக்கு, காரணமும் - வேறுதலும், இது கண்
டாய் - (இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் தோஷதர்சனமான) இதுவேகிடாய்; வல்லை
யேல் - (காண்) ஸாமர்த்தம் முடையயாகில், காண் - பார். (சுசு)

வ்யா.—அவ.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—பரமத்திற்கும் பரமபத்
தக சிவருத்திக்கு மடிஸம்ஸாரதோஷ தர்சனம்பண்ணுகை; ஏத்து
கையில் துணிகையன்று.

(கன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவதுகண்டாய்) பாபத்தாலே நன்
றென்றிருத்தன்று, பாவத் பரஸாதத்தாலே பெரில்லாதென்று தோ
ன்றினவிகண்டாய் ஸம்ஸாரமாவது. (இதுகண்டாய்மெல்லாகாமுற்
றது) அங்குத்ததைக் கலாதாரணராயிருக்கச் செய்தே நாமதுபவித்த
தெல்லாம் கண்டாயிறே; இதுக்கொரு பரமானம் - வேண்டாயிறே.
(இதுகண்டாயிய்யாதி) வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி
நாகஸமீபத்தில் செல்லாமலுக்குக் காரணம் இதினுடைய தோஷதர்
சனமே. (வல்லையேல்காண்) அதுபவித்திருக்கச்செய்தே விடப்போ
காதொழிகிறது பாபம், இல்லையாகில் இதினுடைய தோஷ தர்சனத்
தைப்பண்ணு.

(சுசு)

அரு.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—எல்லாம்நாமுற்றது-நதேகரோ
கராயிருக்கிற நாமநதோகத்தை யெல்லாமுற்றதுகண்டாயே. இல்
லையாகில் - பாபமில்லையாகில்.

(சுசு)

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில், ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் எனலும் சுடராழி - கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப், பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி. (௯௭)

பா.-உ.—பான் - நான், திரு - அழகிய, மேனி - திருமேனியை,
கனவில் - ஸ்வபகத்தில் (கண்டாற்போலே), கண்டேன் - அதுபவித்
தேன்; ஆங்கு-அக்கனையில், அவன்-அவனுடைய, கை - ப்ரீஹஸ்தத்
தில், கனலும் - அனலையுமிழுகிற, சுடர்-உஜ்வலமான, ஆழி-சக்ரத்
தை, கண்டேன் - அதுபவித்தேன்; உறு - (ஆக்மாவோடு) கூடியும்,
நோய் - துக்கஜநகமமான, வினை - புண்யபாபங்கள், இரண்டும் - இர
ண்டையும், ஓட்டுவித்து - துறத்திவிட்டு, பின்னும்-பின்னையும், மறு -
திரும்பிவரக்கடவதாய், நோய்-துக்கஜநகமான வாஸநையை, செறு
வான்-போக்கடிக்குமவனுடைய, வலி - பலத்தை, கண்டேன் - அது
பவித்தேன். (௯௭)

வ்யா.—அதுபத்தேழாம்பாட்டு.—(கண்டேனித்யாதி) ஆக்மா
வுக்கு நித்யநர்மமான ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷிக்கைக்கு ஆனைத்தாளான
‘மகஸ்ஸரேல புறப்பட்டு பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே காண்கையவ்ந்திக்
கே “ஹ்ருஷ்யபீமஜ்யே - ஸ்வபகதிஃமயம்” என்கிறபடியே மகஸ்ஸா
லே காண்கை கனவிலே காண்கையாவது, (ஆங்கித்யாதி) அபாதி
தமாகக்கண்டேன் (கண்டேனித்யாதி) அதுபவிக்கக்கடவதான
புண்யபாபங்களைப் போக்கிப் பின்பு வாஸநையும் போக்குமவனுடைய
மிடுக்கைக்கண்டேன், வாஸநையைப் போக்குகைக்கு வலிகண்
டேனென்றுமாம். (௯௭)

அரு.—அதுபத்தேழாம்பாட்டு.—அபாதிதமாக-ப்ரத்யக்ஷம்போ
லே. மறுநோய் - வர்ஸகை. செறுவானுடைய வலியைக்கண்டேனெ
ன்னுதல்; செறுகைக்கு வலிகண்டேனென்னுதல். (௯௭)

வலிமிக்க வாளெயிற்று வாளவுணர் மாள
வலிமிக்க வான்வரை மத்தாக - வலிமிக்க
வாணாகம் சுற்றி மறுகக் கடல் கடைந்தான்
கோணாகம் கொம்பொசித்த கோ. (௯௮)

௬௮ இரண்டாந்திருவந்தாதி சுசு—பா.—கோவாகி.

ப-உ.—வலிமிக்க - மிகுந்த பலத்தையுடையவர்களும், வான் - ஒளியையுடைய, எயிலு - பற்களையுடையவர்களும், வான் - வானர யுத்தத்தையுடையவர்களுமான, அவுணர் - அசக்கர், மாள - நசிக்கும் படி, வலிமிக்க - மிக்கபலத்தையுடைய, வான் - ஒளிவிகித, வரை - (மந்தர) பர்வதத்தை, மந்தரக-மந்தரகச் (செய்து), வலிமிக்க - அநிக மிடுக்கையும், வான் - ஒளியையுமுடைய, நாகம் - (வாஸுகியாகிற) ஸர்ப்பத்தை, சுற்றி - (கயிலாகச்) சுற்றி, மறுக-சுழலும்படி, கடல் - ஸமுத்தரத்தை, கடைந்தான் - மதநம்பண்ணினவன், கோள் - மிடுக் கையுடைய, நாகம் - (குவலயாபிடமென்ற) யானையினுடைய, கொம்பு - தந்தத்தை, ஒளித்த - முறித்த, கோ - (ஸர்வ) ஸ்வாமி (கிடர்). (௬௮)

ஸ்யா.—அல.—அதுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(வலி மிக்க) இவ னைக்கொண்டு வானையைப் போக்குவிக்கையன்றிக்கே உப்புச்சாறு கொள்ளுமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(வலியித்யாதி) மிடுக்கையுடையராய ஸாயுகரான ஆஸ-ரர் மு டிய. (வலிமிக்கவான்வரை மந்தரக) கடையப்புக்கால் பிதிர்த்து போ காதபடி. மிடுக்கையுண்டாக்கி மந்தரத்தை மந்தரகக்கொண்டு. (வலி மிக்க வித்யாதி) நாகநாகடைந்தவரே வற்றுப்போகாதபடி வாஸு கிக்கு மிடுக்கைக்கொடுத்து. (மறுசுக்கடல் கடைந்தான்) கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி. கடலைக்கடைந்தான், (கோணு கம் கொம்பொளித்தகோ) சும்மை முடிக்கவந்தனுவலயாபிடத்தைக் கொண்டு நாட்டுக்கொரு சேஷியைத்தந்தான். (௬௮)

கோவாகி மாநிலம் காத்து, நங் கண்முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் - பூமேவும்
செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும்
தண்கமல மேய்த்தார் தமர். (௬௯)

ப-உ.—கோவாகி - ஸ்வாமிகளாகி, மா - பரந்த, நிலம் - பூமி யை, காத்து - ரக்ஷித்து, கம் - கம்முடைய, கண்முகப்பே - கண்வட் டத்திலே, மா - குதிரையை, ஏகி-ஏறி, செல்கின்ற - செல்லுகிற, மன் னவரும் - ராஜாக்களும், செம் - சிவந்த, கமலப்பூ - தாமரையுடைய பம், மேவும் - பொருத்தியிருக்கிற, நாபியான் - நாபியையுடையவனு

டைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, சே - சிவந்த, அழக்கே - திருவடிகளி
லே, ஏழ்பிறப்பும் - ஏழுஜம்மங்களிலும், தண் - குளிர்ந்த, கமலம் -
தாமரைப்பூவை, ஏயந்தார் - சாத்தினவர்களான, தமர் - பக்தர்கள்
கிடர். (௬௬)

வ்யா.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கோவாசி) தேவர்களை
யொழியச்சிலர் வாழாதே யிருக்கச்செய்தே சிலர் வாழ்த்தாராயிருக்
கிற ராஜாக்களும். (பூமேஷுமீயாதி) அழகிபதாமரைப்பூவைத்திரு
காபியிலே யுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே குளிர்ந்த தாம
ரைப்பூவை யணிந்த தமர்களிறே ராஜாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள்.

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அம்ருதபாகமுகத்தாலே
வாழ்ந்த தேவர்களையொழிய இவ்வருகுள்ள ராஜாக்களும்வனை யா
ஸ்ரயித்து ஐஸ்வர்யம் பெற்றார்களென்றிதப்பாட்டு. (௬௭)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை - தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள் குடத்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம். (௭௦)

ப-உ.—தமர் - பக்தஜனங்களுடைய, உள்ளம் - ஹ்ருதயம், தஞ
சை - தஞ்சைமாமணிக்கோயில், தலை-(குருப்பதிகளில்)ப்ரதாமான,
அரங்கம் - கோயில், தண்கால் - திருத்தண்கால், தமர் - பக்தர், உள்
ளும் - த்யானிக்கும், தண் - குளிர்ந்த, பொருப்பு - (திருவேங்கட)
மலை, வேலை-திருப்பாற்கடல், தமர் - பக்தர், உள்ளம் - அதுஸந்திக்
கும், மாமல்லை - திருக்கடல்மல்லை, கோவல் - திருக்கோவலூர்,
மதிள் - ப்ரகாரத்தையுடைய, குடத்தை - திருக்குடத்தை (இவை
கள்), ஏவல்ல - (சுத்ருக்களை) நிரவிக்ஷயமர்த்தனாய், எந்தைக்கு-
எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம் - வர்ஸஸ்தாகம்;
என்பர்-என்றுசொல்லுவார்களே. (௭௦)

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—*னக்கு கல்லவர்களுக்கு
அவன் ஸந்திதிபண்ணுமிடங்கள் சொல்லுகிறது.

(தமருள்ளம்) அவற்றில் முற்பட்டது ஆஸ்திரருடைய ஹ்ருத
யம். (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில். (தலையரங்கம்) திருப்பதி
களில் ப்ரதாமான கோயில். (தண்கால், தமருள்ளுந்தண் பொரு

ப்பு) வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வமான திருமலை. (வேலை) திருப் பாற்கடல். (தமருள்ளும் மாமல்லை, கோவல்) மூன்றழ்வார்களையும் நெருக்கினவிடம். (மதின்குடத்தை) திருமழிசைப்பிரானாகத்தவிடம் (என்பசே ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிடமென்று சொல்லுவார்கள்.

(எ0)

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—ஏவல்ல - எய்வல்ல.

(எ0)

இடங்கை வலம்புரிநின் ஞர்ப்ப, எரி கான்று
அடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி - விடம்காலும்
திவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான்
பூவா ரடிநிமிர்த்த போது.

(எக)

ப. உ.— விடம் - விஷத்தை, காலும் - உமிழுகின்ற, தி-பயங்க
ரமான, வாய் - வாயையுடைய, அரவு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அ
ணைமேல் - படுக்கையின்மேலே, (சாய்ந்தருளின) தோன்றல் - ஸௌ
குமாரப்பரதானு ஸர்வேஸ்வரன், திசை - திக்குக்களோடுகூடி
னபுரியை, அளப்பான் - அளக்கைக்காச, பூவார் - புஷ்பம்பேரல்
ஸௌகுமார்யம்நிறைந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, நிமிர்த்தபோது -
உயர்த்தினகாலத்தில், இடங்கை - இடது திருக்கையில், வலம்புரி -
ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம், நின்று - இருந்து, ஆர்ப்ப - சப்திக்க, ஆழி - திரு
வாழி, எரி - அணை, கான்று - உமிழுகின்றகொண்டு, அடங்கார் -
அடங்காத சத்ருக்களை, ஒடுங்குவித்தது - முடங்கப்பண்ணிற்று.)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தேராம்பாட்டு.—ஜீவிவணுகத்தபடிசொ
ல்விற்று ; இவணையுக்கும் நித்யணுவிரிகன் பறசொல்லுகிறது.

(இடங்கையித்யாதி) திருவுலகளந்த விஜயத்தை அதுஸந்தித்
து ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம் ஆர்க்க. (எரி
யித்யாதி) ஆர்க்கைக்கு அவஸரமின்றிகே அக்ஷியை யுமிழுகின்
துகொண்டு கழுவிப்பாருகிகளை வாய்வாயென்று ஒடுங்குவித்தது
திருவாழி. (விடயித்யாதி) கிடத்தவிடத்தேகிடத்து விஷத்தையுமி
ழுகின்ற திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளும் ஸௌகுமா
ர்யத்தையுடையான ஸர்வரன் புரியை அளக்கைக்குப் புஷ்ப
ஹாணைசுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது இப்படியான
தென்றிற்று.

(எக)

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு, ஆங்கலர்ந்த
போதறிந்து கொண்டேத்தும் போது உள்ளம் - போது
மணிவேங் கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
அணிவேங்கடவன்பே ராய்ந்து. (எஉ)

ப-உ.—வானரங்கள் - ரூரங்குகள், போது - (ப்ராஹ்மமான)
சரஸ்வதை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, பூ - பூங்குளையுடைய, சுனை-
சுனைகளிலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, ஆங்கு-அவ்விடத்தில், அலர்ந்த-
விகழித்த, போது - பூங்குளை, அறிந்துகொண்டு - பறித்துக்கொண்டு,
ஏத்தும் - ஸ்துதியாறிற்கும்; உள்ளம் - மகஸ்ஸை! போது - (நீயும்
துதிக்க) போரு; வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
பேர் - திருநாமத்தை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, மணி - நீலரத்நம்போ
ன்றவழியையுடைய, வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
மலரடிக்கே - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளுக்கே, செல்ல - கிட்டும்
படி, போது - பூங்குளை, அணி - சாத்து. (எஉ)

ய்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(போதறிந்து) தி
ருமலையில் தீர்யக்குக்கள் ஆர்யாதிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

(போதறிந்து) “ஸ்ப்ராஹ்மேதேஹ-ஓதேஉதூய - ப்ராஹ்மேமு
ஹ-ஓர்த்தே உத்தாய” என்று ஸத்வோத்தரகாலமறிந்து. (வாரனங்
களித்யாதி) ரூரங்குகள் பூஞ்சுனையிலே புக்கு அதில் செவ்விப்பூவை
யறிந்துகொண்டேத்தசீன்றது. (போதுள்ளம்) ஹ்ருதயமே! போரு.
(அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து வேங்கடவன்மலரடிக்கே செல்லப்
போதுமணி) ஸம்ஸேரத்துக் காரணமான திருவேங்கடமுடையா
னுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே புஷ்பத்
தையுமணி. மணிவேங்கடவனென்று சொல்லி அணியென்று க்ரி
யையாகவுமாம். (எஉ)

அரு.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—போது-புஷ்பம். போது-இவ்
வழியேபோரு. அணிவேங்கடவனென்னுதல்; மணிவேங்கடவன்-ம
ணிமயமான வேங்கடவனென்னுதல். அப்போது போதுமணியென்
னும்ல் போது-போதை, புஷ்யத்தை அணியென்று மேலில் அணி
யைக்கூட்டுவது. (எஉ)

ஆய்த்துரைப்ப னாயிரம்பேர் ஆதிநடு வந்திவாய்
வாய்ந்த மலர்தூவி வைகலும்- ஏய்ந்த
பிறைகோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான்
இறைக்காட் படத்துணிந்த யான். (௭௩)

ப-உ.—பிறை - பாலசந்தரனோடு, ஏய்த்த - ஸமரமமான,
கோடு - கொம்புகளையும், செம் - அழகிய, கண் - நேதாங்களை யு
முடைய, கரி - (ருவலயாபிடமென்ற) பாணியை, விடுத்த - நிர
ஸித்த, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனான, இறைக்கு - ஸ்வாமிக்கு, ஆன்
பட - அடிமைசெய்கையிலே, துணிந்த - நிச்சயித்த, யான் - நான்,
ஆதி - முதலும், நடு - மத்யமும், அந்திவாய் - அந்திமமுமான, வை
கலும் - காலங்களுக்கிடையே, வாய்ந்த - கிடைத்த, மலர் - பூக்களை,
தூவி - ஸுமர்ப்பித்து, ஆயிரம்பேர் - ஆயிரம் திருநாமங்களையும்,
ஆய்த்து - ஆராய்ந்து, உரைப்பன் - சொல்லாநிற்பன். (௭௩)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(ஆய்த்தித்யாதி) எல்லாத்
திருநாமங்களையும் ஆராய்ந்துரைப்பன். எல்லாவஸ்தைகளிலும்
(வாய்ந்தமலர்தூவி)கைசெட்டின புஷ்பத்தைக்கொண்டுவேண்டின
படியே பொசட்டு, (வைகலும்) காலமெல்லாம், (ஏய்த்தபிறையித்யா
தி) பிறைபோலே யேத்தினகொம்பை யுடைத்தாய் தர்சகியமான
கண்ணையுடைத்தான ருவலயாபிடத்தை முடித்த வெண்ணுடைய
ஸ்வாமிக்கு. (ஆன்படத்துணிந்த யான் ஆய்த்துரைப்பன்) அவன்
பாதிபந்தகம் போக்க களாடிமைசெய்தேனென்கிறார். (௭௩)

யானே தவம்செய்தே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் ; யானே
இருந்தமிழ் நன்மலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந் தமிழனல்லேன் * பெரிது. (௭௪)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எமக்கு ஸ்வாமியே ! ஏழ்பிறப்பும் -
எழுஜ்ஜீவிகளிலும், எப்பொழுதும் - எல்லாவஸ்தைகளிலும், தவம்
செய்தேன் - தபஸ்ஸைப்பண்ணினவன், யானே-நானே ; தவமுடை
யேன் - தபஸ்ஸின்பலத்தையடைந்தவனும், யானே-நானே ; இரும்-
(லக்ஷணங்களினால்)பூர்ணமாய், தமிழ்-ந்நாவிடருடமாய், கல் - வில
க்ஷணமான,மலை-(சப்த) ஸத்தர்ப்பங்களை, இணை - சேர்ந்திருக்கிற,

(பா) * பெருகு.

அடிக்கே - திருவடிகளுக்கே, சொன்னேன் - சொல்லப்பெற்றேன், யானே - நானே; பெருந்தமிழன் - பெரியத்தாவிடபண்டிதன்; பெருகு - மிகவும், கல்லேன் - ஸ்ரேஷ்டனானேன். (எச)

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(யானே தவறுசெய்தேன்) நானே தபஸ்ஸு பண்ணினவனாகிறேன். (யானேதவறுடையே எனம்பெருமான்) தபஸ்ஸினுடைய பலமுடையேனும் நானே, தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸினுடைய பலமும் உடையவன் நானே யென்கிறதெத்தாலே யென்னில்; (யானேயித்யாதி) விலக்கணமான தமிழாகிறமாலையைச் சேர்ந்ததிருவடிகளிலேசொன்னேன்; ஆகையால் (பெருந்தமிழன்) பெரியதமிழன். (பெரிதுகல்லேன்) மிகவும் கல்லேன். (எச)

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இரு கணின மூங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த தேன்கலத்து நீட்டும் திருவேங்கடம் கண்டிர் வாங்கலுந்த வண்ணன் வரை. (எடு)

ப-உ.—பெருகு - வழிகிற, மதம்-மதஜலத்தையுடைய, வேழம்-யானையானது, மா - ஸ்லாக்மான், பிடிக்கு - பென்யானைக்கு, முன்னின்று-முன்னேறின்று, இரு-இரண்டு, கண் - கணுக்களையுடைய, இளம் - இளையதான, மூங்கில் - மூங்கில்குருத்தை, வாங்கி-(மெள்ள) எடுத்து, அருகு - னைப்பத்தில், இருந்த - இருந்த, தேன் - தேனிலே, கலத்து - தோய்த்து, நீட்டும் - னைப்பிக்கும், திரு - சிறத்த, வேங்கடங்கண்டிர் - திருமலைகிடைர், வான் - மேகத்தோடு, கலத்த - னைமாசமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன் (வலிக்கும்), வரை-மலை. (எடு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெருகு) பெரிய தமிழன், மிகவும் கல்லேனென்றுசொன்னீர்; ஒரு கவிசொல்லிக் காணுமென்ன; சொல்லுகிறார்.

(பெருகுமதவேழம்) மகித்துச் சமைத்ததாசில் சிறிதறிவுண்டாம்; மதம்பெருகாசின்னு அறிவுகெட்ட னமயத்திலே. (மாப்பிடிக்கு) இப்படி அறிவுகெட்டத்தை தயாகயுத்தரைப்போலே தன்புருவம் தெறிக்கவிடத்திலே கார்யங்கொள்ளவற்றாகை. (முன்னின்று) அந்தேவாஸிகளைப்போலே பிடியினுடைய வ்வபாவத்தையறித்து கண் வட்டத்திலேநின்று. (இருகணின மூங்கில்வாங்கி) இரண்டுகணு

வகையச்செய்தே பருவத்துக்குள்ள முற்றனவற்றிருக்கை. (வாங்கி) மூங்கிலினுடைய மேன்மையும் களிற்றினுடைய ஸாவதாரத்தை யுஞ் சொல்லுகிறது. (அருகிருந்ததேன்) திருமஞ்சனத்துக்கு ஸம் பாரித்திருக்குமாப்போலே குறைவற்றிருக்கிறபடி. (தேன்கலந்து) த்ரவதாவ்யங்குளிரண்டுங் கலந்தாற்போலேயிருக்கை. (நீட்டும்) இது க்குக் கொடுக்கையே புருஷார்த்தமாயிரக்கிறபடியும், அதகாசுரிச் சிறு படியும். (திருவேங்கடமீத்யாதி) “வான்கலக்” என்கிறது. உப மாரோபமேயங்கள் ஸுஸந்தருசமாயிருக்கிறபடி. (எடு)

அரு.—எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு —சமைத்ததாயில் - மதமமைத் துவற்றினுலென்றபடி. த்யாகயுக்தகாப்போலே த்யாகயுக்தர் ஸர்வே ஸ்வரண வசிகிருதாப்போலே, திருமஞ்சனத்துக்கு - ம. ருமான் திருமஞ்சனத்துக்கு. (எடு)

வரைச் சந்தனக் குழம்பும் வரன்கலனும், பட்டும்
விரைப் பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்-நிரைத்துக்கொ
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியிணையே . [ண்டு
ஒதிப் பணிவ துறும். (என)

ப-உ.—வரை - மலையிலுண்டான, சந்தனக்குழம்பும் - பரிமள முடைய சந்தந்தையும், வான் - விலையுயர்ந்த, கலனும், - ஆபரண த்ரையும், பட்டும்-கல்லதிரூப்பரியட்டத்தையும், விரை-வாஸகையா ல், பொலிந்த - மிகுத்திருக்கிற, வெண் - வெளுத்த திறத்தையுடைய, மல்லிகையும் - மல்லிகைப்பூவையும். வரைத்துக்கொண்டு - அழகா ள் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆதிக்கண் - (ஸ்ரோத்திரத்து) முன்காலத் தில், நின்ற - இருந்த, அறிவன் - ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஸ்வரனு டைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற - அடியே - திருவடிகளையே, ஒதி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பணிவது - வணங்குவது - உறும் - சேரும். ( )

வ.பா.—அவ.—எழுபத்தாரும்பாட்டு,—இப்படி ஸ்சிவநிதனான வனை ஆராய்க்கை உபமென்கிறது.

(வரைச்சந்தனக்குழம்பும்) சந்தனமியிலே யுண்டான சந்த நக்குழம்பும். (வரன்கலனும்) உபேசமானவணிகலனும். (பட்டும் வ ரைப்பொலிந்த வெண்மலரிகையும்) பரிமளமரிக்கு தர்சனமாயான மல்லிகையும். (நிரையித்யாதி) இதெல்லாத்துக்குங் காரணமாய்நின் று இத்தனையுஞ்செய்தானாகில் இதற்குமேல் செய்வதென்னென்னும்

இரண்டாந்திருவந்தாதி எஎ—பா.—உறம். எஅ—பா.—தவம். ௭௮

ஞ்ஞாநத்தையுடைய ணர்வேஸ்வரனுடை ய திருவடிக்கையே யேத்திப் பணிவதுதாம். (எக)

அரு.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—சந்தாகிரி மலயபர்வதம். (எக)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம்
உறுங்கண்டா பொண்கமலத் தன்னால் - உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப்பணிந்தவன் பே ரீரைஞ்ஞாநெப்பொழுதும்
* சாத்தியுரைத்தல் தவம் (எஎ)

ப.உ.—கல் - அதுகலமான, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, கல் - நன்னையையுடைய, பாதம் - திருவடிகள், உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயிக்கச்) சேருங்கிடாய். ஒன்-அழகிய, கமலத்தன்னால், தாமரைப்பூவாலே, உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயித்தல்) தருங்கிடாய், சாத்தி-(அத்தக்கமலத்தை) ஸமர்ப்பித்து, ஏத்தி - துதித்து - பணித்து - வணங்கி, அவன் - அவனுடைய, ஈரைஞ்ஞாந-ஆயிரமான; பேர் - திருநாமங்களை, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலத்திலும் - உளாத் தல் - சொல்லுகையாகிற, தவம் - தபஸ்ஸு, உறுங்கண்டாய் - பாரப்தங்கிடாய். (எஎ)

வ்யா.—எழுபத்தேழும்பாட்டு.—(உறுமித்யாதி) ஸ்ஷாந்தரபதார்ததங்களினுடைய காலைப்பற்றிக்கொண்டு திரித்த உனக்குஸூதற்குத்தானவனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகை உறம். (உறுமித்யாதி) அப்ராக்ருத புஷ்பத்தேடிப்போகவேண்டா. (உறுமித்யாதி) ஆஸ்ரயணிய வஸ்த்துத்தன்னிலும் ஆஸ்ரயணந்தானே உறம். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தேழும்பாட்டு.—பற்றுகை உறம் - திருவடிகளைப் பற்றுகைப்பாதம். உறுங்கண்டாய் - ப்ராக்ருதபுஷ்பத்தைக்கொண்டா ஸ்ரயிச்சையும் ப்ராப்தம். ஒன் கமலத்தைச்சாத்தி அவன்பேரீரைஞ்ஞாநையு மெப்பொழுது மேத்தி உரைக்கலாகிறதவம் ப்ராப்தம் இவை இத்தனைக்கு மென்றபடி. (எஎ)

தவம்செய்து நான்முகனே பெற்றான், தரணி
நிவர்ந்தளப்பநீட்டியபொற்பாதம் - சிவந்த தன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான், கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர் மொழிந்து பின். (எஅ)

சாத்தி - என்று உரையின்பாடும்.

எக. இரண்டாந்திருவந்தாதி எக—பா.—பின்னின்று.

ப-உ.—தவம் - (நாமோச்சாரண மாகிற) தபஸ்ஸை, செய்து-
அதுஷ்டித்து, (அதில்பலத்தை), நான்முகனே - ப்ரஹ்மாவே, பெற்-
ருள் - அடைந்தான்; தாணி - பூமியை, நிவர்த்து - உயர்த்து, அளப்-
ப - அளக்கைக்காக, நீட்டிய - தீர்க்கமாகச்செய்த, பெண் - ஸ்ப்ரு-
ஹணீயமான, பாதம் - திருவடிகளை, அணைத்து - ஸமஸ்த மான,
பேர் - (அந்த ஸ்ரியப்பதி யினுடைய) திருநாமங்களை, மொழித்து-
சொல்லி, பின் - பின்பு, சிவந்த - சிவந்த நிறத்தையுடைய, தன்-
தன்னுடைய, கை - கரங்கள், அனைத்தும் - முழுதிலும், ஆர - பூர்-
ணமாகும்படி (ஸபலமாகும்படி), கங்கைநீர் - கங்காஜலத்தை - பெ-
ய்து - விட்டு, கழுவினான் - விளக்கினான். (எஅ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(தவஞ்செய்து)ஆஸ்-
ரயணீய வஸ்து கையுருத்தின்பு ஆஸ்ரயித்த ப்ரஹ்மாவை ஒப்பா-
ருண்டோவென்கிறது.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸைபண்ணினானும் பலம்பெற்றானும் ப்ர-
ஹ்மாவே, (தாணியித்யாதி) அந்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கச்செய்தே-
பலம் பெற்றானென்கிறது. (சிவந்தவித்யாதி) அநேகங்கைபடைத்-
தத்தாலுள்ள லாபம்பெற்றான். (கங்கைநீர்பெய்தித்யாதி) “பூந்நி-
ஜ்யாயேஷ்வரீயஸ்ய - க்ருஹித்வாதர்மபாரீயம்” என்று திருவடி-
விளக்க வபேகிதமானவாதே தர்மஜலமானத்தைக் கையிலே கொ-
ண்டு அனைத்துத் திருநாமங்களைச்சொல்லிப் பின்னைத் திருவடியின-
க்கினான். (எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—சிவர்த்து ; நிமிர்த்து. அந்-
யார்த்தம் - இந்தரன் நிமித்தம். பெய்து-ஜலத்தையுண்டாக்கி க்கை-
யிலேகொண்டு. (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான், பெரும்பனைத்தோள்
முன்னின்றுநானிரப்பாள்மொய்மலரான்-சொல்லின்ற
தோள் நலந்தான் தேரில்லாத்தோன்றல், அவனளந்த
நீனிலந்தானத்தனைக்கும் தேர். (எக.)

ப-உ.—தாய் - தாயாரான (கௌஸலை), பின்னின்று - அதுஸரி-
த்து, இரப்ப - பாடுக்க, கேளான் - (அதை) அங்கீகரிப்பாதவனுமாய்,
மெரும் - நீண்டும், பனை - பருத்து மிருக்கிற, தோள் - புஜங்களையு-
டைய, மொய் - அழகிய, மலரான் - கமலத்தில் வளர்க்கிற பிராட்டி,

இரண்டாந்திருவந்தாதி அஃ—பா.—கேர்த்தேன். எஎ

தான் - ஸ்வயம், முன்னின்று - முற்பட்டு நின்று, இரப்பான் - இரக்க, (அகையுங் கேளாதவனுமாய்), சொல் - ஸ்ரீராமாயணத்தில், நின்ற - ப்ரதிபா தயனாகிருக்கித, நேரில்லா - ஒப்பில்லாத, தோன்றல் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய. தோள் - புஜங்களினுடைய, நலம் - பலம், அத்தனைக்கும், அவ்வளவுக்கும், அவன் - (வாமநான) அவன், அளந்த - ஆக்ரமித்த, நின் - விசாலமான, நிலம்-பூமியானது, கேர் - ஒப்பாகிருக்கிறது. (எஎ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (பின்னின்று) திருவுலகனந்தருளின நீர்மை ராமாவதாரத்தில் குணங்களுக்கு நேரென்கிறது.

(பின்னித்யாதி) கௌஸல்யை, “நான் ஏகபுத்ரை, உம்மைப் பிரித்த நான் ஜீவிமேயன்; நீர்காட்டுக்குப்போகவேண்டா” என்று சொன்னால் கேளான். (பெரும்பணைத்தோளித்யாதி) “ஐதேவஸ்து மபிஷ்டி” ஆகரதஸ்த்தேகமஷ்யாமி” என்று ப்ரார்த்திப்பான் பெரியபிராட்டியார். (சொல்லின்ற) ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லப்படாதின்ற தோள்வலியையுடையனான பிள்ளையுடைய குணங்களுக்கு. (அவனளந்த நீணிலத்தானத்தனைக்கும்கேர்) அன்றளந்த தத்தனையும் அக்குணத்துக்குகேர். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—நேரில்லாத்தோன்றல்-ஒப்பில்லாத அவதாரமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய தோள் நலங்களுக்கு. (எஎ)

நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தே னதொண்கமலம்
ஆர்ந்தே னுன் சேவடிமே லன்பாய் - ஆர்ந்த
அடிக்கோலம் கண்டவர்க் கென்கோலோ, முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்டபகல். (அஃ)

ப. உ.—அடிமை - கைங்கர்யத்தை,கேர்த்தேன் - கிட்டினேன். ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமரை புஷ்பம்போன்ற - அது - அந்தத் திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அதுஸந்தித்தேன். உன் - தேவரீருடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, அன்பாய் - ப்ரீதியுடையவனாய், ஆர்ந்தேன் - பரிபூர்ணானேன். ஆர்ந்த - பூர்ணமான, அடி - திருப்பாதங்களினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்

எஅ இரண்டாந்திருவந்தாதி அக—பா.—பகல்.

டவர்க்கு - அறுபதிந்தவர்களுக்கு, முன்னை - முன்பு, படி - திருமேனியினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்ட - ஸாமுத்திரத்திற், பகல்-காலம், என் கொலோ - எப்படியாவதோ ? (அ0)

வ்யா.—என்பதாம்பாட்டு.—(கேர்த்தேனடி.ம) ஸ்வரூபாதுறு பமான சைவத்தைக் கிட்டினேன். (நினைந்தே னதொண்கமலம்) ஸ்பந்தஹணியான திருவடிகளை நினைந்தேன். (ஆர்த்தேனித்யாதி) உன்னுடைய சிவந்த திருவடிசுனிலே ஸ்வேஹத்தை யுடையேனுய்ப் பரிபூர்ணானேன். (ஆர்த்தவித்யாதி) திருவுலகனந்த திருவடிகளைக் கண்டவெஞ்சுருக்கு முன்ஸ்வாபாபிகமரண வொப்பனைகளைக் கண்டகாலமென்னுயது; காங்கள் கண்டபடிக் கொக்குமோவது. (அ0)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன், கனவில் மிகக்கண்டேன் மீண்டவனைமெய்யே - மிகக்கண்டேன் ஊன்திகழுதேமி யொளிதிகழும் சேவடியான் வான்திகழும் சோதி வடிவு. (அக)

ப-உ.—பகல் - பகற்காலத்தை, கண்டேன் - ஸாமுத்திரத்திற், நாரணனை - ஸர்வவ்யாபகனு ஸர்வேஸ்வரனை, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத்கரித்தேன், கனவில் - ஸ்வபந்தத்தைக்காட்டிலும், மிக-விசதமாக, அவனை - அந்தஸர்வேஸ்வரனை, மீண்டு - (விஷயங்கனில் நின்றும்) திருமடி, மெய்யே - பாத்யக்ஷதுல்யமரம்படி, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத் கரித்தேன், ஊன் - திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, தேமி - திருவாழியையும், ஒளி - ஜேஷஸை, திகழும் - விளங்கா நின்ற, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிசையுமுடையவனுடைய, வான் - பரமபதத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, சோதி-தேஜஸையுடைய, வடிவு - திருமேனியை, மிக - விசேஷமாக, கண்டேன் - அறுபதித்தேன். (அக)

வ்யா.—அவ.—என்பத்தோராய்பாட்டு.— (பகல்) நிற்கண்டபடி சொல்லிக்காரனென்னச் சொல்லுகிருர்.

(பகற்கண்டேன்) காளரத்ரியாய்ச் செல்லாதே விடியக்கண்டேன். வடுகர் வார்த்தை போலே தெரிகிறதில்லை, எங்களுக்குத்தெரியும்படி சொல்லிரென்ன; (நாரணனைக்கண்டேன்) அந்தமியாதவா திவ்யனைக்கண்டேன். (கனவிலித்யாதி) பாத்யக்ஷதுல்யமாகக் கண்டேன். (மிகக்கண்டேன்) வடிவிலே திகழாநின்ற திருவாழியையும்,

ஒளிதிகழாரின்ற திருவடிக்களையு முடையவனுடைய பரமபதத்திலே திகழா நின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய தந்தான திருமேனியைக்கண்டேன் ; மேகம்போலே திகழாரின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய வடிவென்னவுமாம். (அக)

வடிக்கோல வாள் தெநிங்கண் மாமலரான், செவ்விப் படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள் - அடிக்கோல ஞாலத்தாள் பின்னும் தலம்புரிந்த தென்கொலோ கோலத்தா வில்லை குறை. (அஉ)

ப-உ.—வடி - கோடில்லாமல் சுத்தமாகிய, கோலம் - அழகையும், வாள் - ஒளியுடைய, கெடும் - (போக்பதையினால்) அபரிச் சிந்தமான, கண் - திருக்கண்களையு முடையவளாய், மர - ஸ்லாக்யமான, மலரான்-கமலத்தை வாலஸ்தாநமாகவுடையவளுமான பிராட்டி, செவ்வி - அழகிய, படிக்கோலம் - வடிவழகை, கண்டு - அது பவித்து, பன்னாள் - யாவத்தாலும், அகலான் - நீக்கமாட்டாள். ஞாலத்தாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, பின்னும், பெரிய பிராட்டியாரவஸ் ஷதையைக்கண்ட வசத்தாலும், அடிக்கோலி - அகலப்பாரித்து, தலம் புரித்தது - ஆசைப்பட்டது, என்கொலோ - ஏதாயிருக்கிறதோ ? (அடிக்கடி), கோலத்தால் - அழகினால், குறை - குறைவு, இல்லை-அத்திருக்கையிறே. (அஉ)

வ்யா.—அவ.— என்பத்திரண்டாம் பாட்டு.— (வடிக்கோல) கீழ் நாராயணனைக் கண்டேனென்றார். இப்போது லக்ஷ்மீ ஸகாதமாகக் கண்டேனென்கிறார்.

படிக்கோலத்துக்கு ஞஜீஷமாய்க் கழித்தா ராரோவென்னில்; (வடிக்கோலமிய்யாதி) ஞானஞ்ஞொரு நோக்கும் கோரான சுண்ணையுடையளாய் ஞானகுமாரயத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார். (செவ்வியித்யாதி) செவ்வியையுடைத்தாய் ஸ்லாபாபிகமான கோலத்தைக் கண்டு வாலெல்லாமகலாள், ஒருதேவையாலே யகலாதிருக்கிறானோ வென்னில், அன்று; வைத்தகண் வாக்கமாட்டாமையும், கால் வாக்க மாட்டாமையும். (அடிக்கோலியித்யாதி) அகலப்பாரித்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியார் தண்ணீர் தண்ணீரென்கிற விஷயமென்று அறித்தபின்பும் ஸ்நேஹிக்கைக்கடி யென்னென்கிறது, அவள் சுண்ணுக்கு விஷயம் அவனொருத்தனும்; இவனுக்கு

விசிஷ்டம். இவனோடே கூறனவன் விஷயபூயஸ்தையாலே “அடிக்கோலி” என்கிறது. தன்னில் மிடுக்கனவன் அழர்த்தப்புக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்ரோவடுப்பது; எல்லாரினு மளவுடைய பெரிய பிராட்டியார் குமிழ்நீருண்ணும் விஷயமானால் இவன்கலப் போகாதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறது. (கோலவித்யாதி) சின்றுர் நின்றநிலைகளிலே அகப்படவேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே. இதர விஷயங்கவிருவர்த்தும் அறபவிக்கப்போராமையாலே சேறுபாறென்கி தது. கிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே எல்லாருந் திரளவறுபவிக்க வேண்டும் பரப்புண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யறபவிப்பார்க்குப் பரியமேயுள்ளது.

அரு.—என்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—“கண்டகலான்” என்கையாலே பிராட்டியை ருஜீஷமென்கிறது. வடி-வடிச்சு சாணையிட்டு. கோல - அழகியதாய். சப்தார்த்தம். (அகலப்பாரித்தித்யாதி) அடிக்கோலு கை-அகலுகைக்கு உத்யோகிக்கை. அடிக்கோல வேண்டியானென் னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அவள் கண்ணுக்கித்யாதி). ஆனால்ல ம்புரிவானென்னென்ன; சங்காபூர்வகமாக அருச்செய்கிறார் (தன்னி லித்யாதி). போகாதே-இவனிடத்தில் நின்றும் புறம்பேபோகாதே. இப்படி இருவருக்கடி அறபவித்தால் ஸாபத்யம் தோன்றாதோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இதரவிஷயங்களித்யாதி). (அஉ)

குறையாக வெம் சொற்கள் கூறினேன். கூறி மறை யாங்கென வுரைத்த மாலை - இறையேனும் ஈயுங்கொலென்றே இருந்தே னெனைப்படலும் மாயன்கண் சென்ற வரம். (அங்)

ப.உ.—மறை-வேதங்களாலே, ஆக்குஎன - ஆதவதுவென்று, உரைத்த-சொல்லப்பட்ட, மாலை - பெருண்மையுடைய ஸர்வேஸ்வ ரனை, முறையாக - அபரிபூர்ணமாகும்படியாக, வெம் - கொடிய, சொற்கள் - உத்திகளாலே, கூறினேன் - சொன்னேன். கூறி - சொல்லி, மாயன்கண் - ஆச்சரியபூதனானவனிடத்திலின்றும், சென்று - வரக் கடவு, வரம் - ப்ரஸாதத்தை, இறையேனும் - கொஞ்சமாகிலும், ஈயுங்கொல் - தருவனோ; என்று-என்று நினைத்து, எனைப்படலும்-ஸர்வகாலமும், இருந்தேன் - இருந்தேன். (அக)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(குறையாக)மூன்
பு ணர்வ வினாஜாதிய உஸ்துவைப் பேசுகையாலே என்னோடொப்
பாருண்டோ பெரிமதமிழன், பெரிது நல்லேனென்று சொன்னார்;
இப்போது அவ்வஸ்துதன்னை லக்ஷ்மீணகாதமாக வதுஸந்திக்கை
யாலே அங்குத்தைக்கு விதைஞ்சமாகச்சொன்னே னென்றிருர்.

(குறையித்யாதி) அபரிபூர்ண மாம்படியாகவுந் திருவுள்ளம்
நோம்படியாகவும் வார்த்தைசொன்னேன். “வாய்விவ்ருதாச்சுவதா” என்றுசொல்லப்படுகிற ணர்வாதிகளை, வே
தம் “ரஹ்யஸ்ய, ஹ்ய - ஈத்ருசம் - இதம்” என்று சொல்லப் போ
காதவனையென்று நாம். (இறையேனு மித்யாதி) விதைஞ்சமாகச்சொ
ன்னவளவேயோ? ஒன்று சொன்னேனாய் அதக்குப் ப்ரத்யுபகாரமும்
வேணுமென்றிருத்தேன். (அக)

அரு.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—ஆங்கெனவுரைத்த - எல்
லாரு மதுவதுவென வேதத்தாலே யுரைக்கப்பட்டவனென்னுதல்.
ஆங்கென - அதுவென்று போகிறதொழிய இதமித்தமென்று பரிச்
சேதித்துச் சொல்லப்படாசுவனென்னுதல். மாயன் கட்சென்றவர
மிறையேனு மியுங்கொலென்றிருத்தேன். காலமெல்லாமென்றபடி.)

வரம் சருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை
உரங் கருதி * மூர்க்கத் தவன் - நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியினையே
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது.

(அசு)

ப-உ.—வரம்? (ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த) வரத்தை, கருதி - நி
னைத்து, தன்னைதன்னை, வணங்காத - வணங்காதவனாய், வன்மை-
வரபலத்தையும், உரம் - சரீரபலத்தையும், கருதி - எண்ணி, மூர்க்க
த்தவனை மூர்க்கனாயிருக்கிற (ஹிரண்யகசிபுவை), நரங்கலந்த-மதுஷ்
யருபத்தோடு சேர்ந்த, சிங்கமாய் - லிம்ஹஸுபத்தை யுடையனாய்க்
கொண்டு, கீண்ட - பிணக்க, திருவன் - அழகையுடைத்தான ணர்வே
ஸ்வானுடைய, இளை - சேர்த்திருக்கிற, அடியே, திருவடிகளே, அம்-
அழகிய, கண் - இடமுடைய, மா - விசாலமான, ஞாலத்து - பூமியி
ல், அமுது - அம்ருதம்.

(அசு)

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(வாயித்யாதி) தேவதைகள்
பக்களிலே வரா, பெற்றவனாய் தேவதைகளுக்கும் அடியா யிருந்துள்

(பா) * மூர்க்கத்தவனை.

அ- இரண்டாத்திருவத்தாதி அரு—பா.—அமுத. அச—பா.—வென்று.

எவ்வளவு வணங்காத தூயிராதத்தையுடையவனான துரியோதனன்.
(சாமித்யாதி) இதுக்கு முன்புள்ள தாலொன்றானும் படைப்பெனன்.
து வேண்டிக்கொள்ள, முன்பில்லாத கால்கலத்த சிங்கமா யவனைக்கே
ண்ட பரிமாணுடைய சரணத்தையமே ஒருதேசத்திலே தேடிப் போக
வேண்டாத அம்ருதம். “திருவன்” என்றது—“அழகியானானுனே அரி
யுருவன்னுனே” “நாராவலிஹவபு—ஸ்ரீரோது—காரவம்ஹவபு—ஸ்ரீ
மான்” என்னும் வடிவு. (அச)

அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா நென்றும்
அமுதன்று கொண்டு கந்தானென்றும் - அமுதன்ன
சொன்மலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட
நன்மலை யேத்தி நவின்னு. (அரு)

ப-உ.—அமுதென்றும் - அம்ருதமென்றும், தேனென்றும்
மதுவென்றும், ஆழிபானென்றும் - திருவாழியை யுடையவனென்
றும், அன்று - தேவர்கள் சரணம் புருந்தகாலத்தில், அருது - அம்
ருதத்தை, கொண்டு - வாய்க்கிக்கொண்டு கொடுத்து, உச்சந்தர - என்
றும் - ஸத்தோஷித்தவனென்றும், சொலப்பட்ட - (வேதங்கரீஸ்)
சொல்லப்படுகிற, கல் - விலகலுணமான, மலை - ஸர்வேஸ்வரனை,
ஏத்தி - ஸ்துதித்து, நவின்னு - சொல்லி, அமுதன்ன - அம்ருதம்
போன்ற, சொல்மலை - சப்தஸுத்தர்ப்பங்கடனாலே, ஏத்தி - ஸ்தோத்
ரம்பண்ணி, தொழுதேன் - ஆஸ்ரயித்தேன். (அரு)

வ்யா.—எண்பத்தைத்தாம்பாட்டு.— (அமுதென்று நித்தியதி)
அம்ருதத்தோடு பரியாய சப்தம்போலே கண்ணும் ஆழிபானென்னை.
(அமுதன்றித்யாதி) தன்னையேண்டாதே உப்புச்சாறுகெண்கமவர்
க்கு அது தேடிக்கொடுக்கும்வன். (அப தன்னவியத்யாதி) அவனையுக்
தேவர்க ளம்ருதத்தையும் ஒழிய இவருடைய அம்ருதம் அவனைப்
பேசுஞ்சொல்லும், (சொலப்பட்டவியத்யாதி) “வலித்தூதி உயிரா
மகிரோககணா - யஸ்மிந்நக்ருத்ரிமகிராம் கதி ரோகண்ட” என்
று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட. (நன்மலையேத்தி நவின்னு)
அமுதான சொன்மலை யேத்தித்தொழுதேன். (அரு)

அரு.—எண்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—அக்ருத்ரிமகிரீ-வேதம். (1)

நவின்னுணாத்த நாவலர்கள் நான்மலர்கொண்டு ஆங்கே
பயின்றதனால் பெற்றபயனென்கொல் - பயின்றாதம்

மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணி வண்ணனை யான்
எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று. (அசு)

ப-உ.—நமின்றுரைத்த - (அவன் திருநாமங்களைப்) பலகால்
சொன்ன, நாவலர்கள் - (ப்ரயோஜனாத் தபரரான) கவிகள், நாள் -
செவ்விய, மலர் - பூக்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, ஆங்கே - அந்த
ஸூர்வேஸ்வரனிடத்தில், பயின்றதனால் - ஆஸ்ரயித்ததனால், பெற்ற-
அடைந்த, பயன் - ப்ரயோஜனம், என் கொல் - ஏதோ? பயின்ற
ர்தம். (ஸாதகநாத் தபரராய்) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய, மெய் -
சரீரத்தினால் (செய்யப்பட்ட), தவத்தால் - தபஸ்வினால், காண்பரிய
- காண வல்லபனான, மேகம் - மேகம்போலும், மணி - நீலத்தம்
போலும் இருக்கிற, வண்ணனை, வடிவையுடையவனை, யான் - நான்,
இன்று - இப்பொழுது, எத்தவத்தால் - எத்தபஸ்வினால், காண்
பன் கொல் - அறபயிக்கப் பெற்றேன். (அசு)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(நமின்று) அவன் தா
னே காட்டிக்கண்ட வென்னோடொப்பார்களோ? ஸாதகநாஸ்தாடம்
பண்ணிக் காண்கிறவர்களென்கிறார்.

(நமின்றித்தயாதி) நாவலர்களானவர்கள் செவ்விப்பூவைக்கொ
ண்டு ஸாதரமாக உதரப்பார்கள். (பயின்றவித்தயாதி) பெற்றால்தான்
ஸாதகநாஸ்தாடம்பண்ணிப் பெற்றபேறென்? (பயின்றரித்தயாதி) ஆ
ஸ்ரயித்தவர்களுடைய உடம்போவப்பண்ணின் தபஸ்ஸால் காண்
வரிய ஸ்ரமதூரமான வடிவையுடையவனை இன்றென்ன தபஸ்ஸு
பண்ணிக் கண்டேனீ? அவன் காட்டக்கண்டே எத்தனையிதே. “பா
வர் நிகரகல்வானத்தே” “வானைக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்
கினிமாறுண்டே” (அசு)

அரு.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—நாவலர்கள் - நாவல்லவர்கள்;
வித்வான்களென்றபடி. நவிலுகையும் சொல்லுகைக்குப் பரியாயமா
கையாலே மிமிசையாகையாலே ஸாதரமாகவென்கிறது. பேறென் -
ஸாதகநாஸ்தாடம்பண்ணிப் போகையும் ஒருபேறே என்று கூறப்படும்.

இன்று வறிசின்றே னல்லேன், இருநிலத்தைச்
சென்றும் களத்த திருவடியை - அன்று
கருங்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி பெற்றதை திறம். (அள)

அச இரண்டாந்திருவந்தாதி அஅ—பா.—திறம்பிற்று.

ப-உ.—அன்று - ஸாதநாதுஷ்டாந யோக்யதையில்லாத அத் தசையில், கருக்கோட்டியுள், கர்ப்பஸ்தாநத்துக்குள்ளே, கிடத்தெ-இ ருந்து, திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டி பூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம் - ப்ரகாசத்தை, கண்டேன், ஸாதநாத்மரித்தேன். இந் - பாப்பையுடைய, சிலத்தை - பூமியை ஆங்கு - அங்கே, சென்று - கிட்டி, அளந்த - அளந்துகொண்ட, திருவடியை - பூரீபாதத்தை, இன்று - இப்பொழுதாக, அறி கின் றேனல்லேன் - அறிகிறேனல்லேன். (அஎ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இன்று) ஸாதநாது ஷ்டாநமும் யோக்யதையுமின்றி யிருக்கக் கண்டேனே வென்கிறார்.

(இன்றியாதி) இன்றாகவறிகிறேனே? (இருநிலமித்யாதி) அவ னளக்கிற விடத்திலே பூமிசென்றதோ? பூமிவிடத்தவிடமெல்லாம் தானே சென்றனத்தானித்தனையன்றோ? (அன்றியாதி) என்ஸ்வாமி யிடையாட்டம் கர்ப்பஸ்தாநத்திலே கிடக்கச்செய்தே கண்டேன்.)

திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னாங்கத் தெந்தை
திறம்பா வழிசென்றார்க் கல்லால் - திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தான் செல்வதன்முன், வாடுநார்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

ப-உ.—தென் - ஸ்ஞாநஹனீயமான, அரக்கத்து - கோபிஸி லே (பன்னிகொண்ட), எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம்பா- சலியாத, வழி - மார்க்கத்தைப்பற்றி, சென்றார்க்கல்லால் - நடக்கு மவர்களுக்கெழிய, திறம்பா - சலியாத (அதப்பவித்துமுடிக்கப்போ காக), செடி - காடேறியிருக்கிற (அபராமான), நரகை - நரகத்தை, நீக்கி - (ஸாதநாதுஷ்டாநத்தாலே! போக்கி, தாம் - தாங்கள், செல் வதன்முன் - (ஸர்வேஸ்வரனை) கிட்டிவந்தற்குமுன்னே, வாடுநார் - நித்யஸூரிகள் வளிக்கிறதமாய், கடி - மதினையுடையதுமான, நக ரம் - புவைகுண்ட நகரத்தினுடைய, வாசற்கதவு - வாசலிலிட்டி ருக்கிற கபாடம், திறம்பிற்று - தப்பிற்று, இனி - இப்பொழுது, அ றித்தேன் - தெரிந்துகொண்டேன். (அஅ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(திறம்பிற்று) அவன் தானே விஷயிகரித்தார்க்கு அவனைக்கிடைக்கு மித்தனையல்லது வேறு சிலர்க்குக்கிடையாதென்கிறது.

(தென்னரசங்கிய்யாதி) “லோகேக்ஷ - மாமேகம்” என்றருளிச் செய்தபடியே அங்ஙனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு “லோகேக்ஷ - மாமேகம்” என்றதிலும் செல்லப்பராஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. (திறம்பரவித்யாதி) தானே தூறுமண்டப பண்ணின ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிச் செல்லுமவர்களுக்கு நித்யஸூரி கருடைய அங்ஙனையுடைத் தாழிநுத்துள்ள கலங்காப் பெருந்தரத்தில் கதவுதிறம்பிற்தென்னுமிட மறித்தேன். தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம்போரா து; பரம்பண்ணினகாலம் அகாதிபாகையாலே திறம்பிற்தினியறித் தே னென்றவயம். (அஅ)

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—தாஞ்செல்வதன்முன்-தாங் களையத்தம்பண்ணிச் செல்லுமவர்க்கு முன்பே, ஏற்கவே. கதவுதிறம் பிற்று - பு-வொண்ணுதபடி சாத்திக்கொண்டது. ஸாதகநாஷ்டா கத்தாலே நீக்க போகாமக் கருளிச்செய்கிறார் (தானே ஸம்ஸா ரத்தை இய்யாதி). (அஅ)

கதவிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவப்போர்யானை யொசித்துப் - பதவியாய்ப்
பாணியால் நீரோற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டுகூலையே மண். (அக)

ப-உ.—கதம் - கோபத்தினால், சிறந்த - மிகுந்த, கஞ்சனை-ம் னனை, கதவி - கேட்பித்து, முன் - அவன்முன்னே, காய்த்து - முடி த்து, அதவி - டெருக்கி, போர் - யுத்தோர்முகமாண-யானை - குவல யாரிடத்தை, ஒசித்து - முறித்து, பகவிபாய் - வழியினாலேயே, மா ணியாய் - பரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு, பாணியால்-திருக்கையினால், நீர் - (தாந) ஜலத்தை, ஏற்று - வாங்கி, பண்டு ஒருகால் - முன்பு ஒருகாலத்திலே, மாவலியை - உஹாபாரியினிடத்திலிருந்து, மண் - பூமியை, கொண்டுகூலையே - வாங்கினாயல்கூலையோ? (அக)

வ்யா.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கதவி) கெஞ்சிலகற்று தல் ஞானம். சிற்றத்தை யுடையனாயிருந்துள்ள கம்ஸனை. (கதவி முற்காய்த்து) சிறிமுற்சாய்த்து; தலைமயிரைப் பற்றி முன்னேபிடித் தென்னவுமாம். (உதவிபித்யாதி) ஆனையை வ்யாபரியாத படிக்க ிடாக அடர்த்துக்கொம்பை யொசித்து. (பதவியாய்) நீர்மையை யுடையவனாய். கம்ஸனைக் கொன்றாற்போலே முலையடிவன்றிக்கே

அக இரண்டாத்திருவந்தாதி ௧௦—பா.—மண்ணுலகம்.

வழிகொடு வழியேயென்றுமாம். (பாணியால் நீரேற்று) குடங்கையால் நீரேற்று. (பண்டித்யாக்) ஐஸ்வர்யக் தோற்றக்கொண்டாயோ? அந்ததித்வத்தோற்ற மாணியாயன்றோ கொண்டது. (அக)

அக.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கதம் - சிற்றம் சுறப்பு - மிருத. முற்கூய்த்து - ஏற்கவே காய்க்தென்னுதல்; பூன்னே பிடித்தென்னுதல் - அக்ஷி - அடர்த்து, போர்யனை - யுத்தோர்முகமானயானை. பதவி - பதஸ்தனா பென்னுதல் - பதமென்று வழியாய், வழியே - கேர் கொடுக்கரே என்னுதல். (அக)

மண்ணுலக மாளேனே வானவார்க்கும் வானவனாய்
விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே - நண்ணித்
திருமலைச் செங்க னெடியானை எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுதபின். (க௦)

ப.உ.—திருமலை - ஸ்ரியபதிபாயுர், செம் - சிவந்த, கண் - கேதாங்கையுடையனாயும், கெடியான் - (எங்களுக்கு) ஆஸ்வரிக் கத்தக்கவனாயும், எங்கள் - எங்களுக்கு, பெருமானை - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை, நண்ணி - கிட்டி, கைதொழுதபின் - ஆஸ்வரித்த பிற்பாடு, மண்ணுலகம் - பூமியே கெடின லோகத்தை (ஸீடாவிழ் தியை), ஆளேனே - பரிபாலகம் பண்ணமாட்டேனோ? வானவர்க்கு - நித்யஸூரிகளுக்கும், வானவனாய் - பெருமையையுடையனாய்க் கொண்டு, விண்ணுலகம் தன் அகத்து-பரமாதத்திலே, மேவேனே - பொருந்தியிரேனோ? (க௦)

வ்யா.—அவ.—தொன்னுறும்பாட்டு.—கம்ஸனைக் கொன்றோம்; ஆனையைக்கொன்றோம்; பூமியையளத்தோமென்று நம்முடைய செயல்களைச் சொல்லுமத்தனையோ? உமக்குப் பெறவேண்டுமது சொல்லீரோ வென்னைச் சொல்லுகிறார்.

(மண்ணித்யாதி) ஓரடிவர நின்ற பூமியையானாக யெனக்கொரு பணியோ? (வானவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கவ்வுருகாய் பரம பதத்திடுருக்கை எனக்கொரு பணியுண்டோ? (திருமலைச் செங்க னெடியானை யெங்கள் பெருமானை நண்ணிக்கை தொழுதபின்) ஸ்ரியபதிபாய் ஸ்வாஸ்வரணியனாய் எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டிக் கைதொழுதபின் போக மோகூதங்களிலெனக்கொரு குறையுண்டோ. (க௦)

இரண்டாத்திருவந்தாதி கஉ—பா.—பின்னல். கஉ—பா.—அடியால். கா

பின்ன லருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்
முன்னல் வணங்க முயல்மினே - பன்னூல்
அளந்தானிக்கரர்க் கடல்குழ ஞாலத்தை, எல்லாம்
அளந்தா னவன்சே வடி. (கூத)

ப-உ.—பின்னால் - சரீரம் வீழ்க்கப்பின்பு, அந் - க்ஞரமனா, நரகம் - நரகங்களில், சேராமல் - கிட்டாத டி, பேதுறுவீர் - மனங் கலங்கிபிறக்கிற நீங்கள், முன்னால் - (தேவரத்தாரக்கு) முன்னமே, பல் - அநேகமான, தூல் - சரஸ்வதிகளினால், அனந்தனை - நிச்ச யிக்கப்பட்டவனை, கார் - கறுத்த, கடல் - ஸமுத்தரத்தினால், சூழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞானத்தை - டெல்லம் - பூமிகைய முழுதும், அனந்தா னவன் - ஆக்ரமித்த ஞானைய, சே - சிவந்த, அடி - நிரூப்பாதத் தை, வணங்க - ஆஸ்ரயித்த, முயல்மியே - யத்தம்பண்ணுக்கோள்.

வ்யா. ௨-அவ.—தொண்ணூற்றேராம்பாட்டு.—(பின்னால்) “கயங்கு
கூழியாழை” வூரோ—அந்தத்தச்சமயப் பரம்பரை” என்றபடியே ஒ
ன்றிதேவோகொழுண்டான விஷயம், பச்சுவிவாய்யான பின்பு நர
கம் ஒருவனாகப்போது, அவ்வந்தயத்தை உணங்கப் பார்த்தோள்.

(பன்னாஸனத்தானை எல்லாப் பரமானங்களுக்கும் நிஜஞ்ஞானிக்கப் பட்டவனை, (+ரித்யாதி) வேதைநாஸமதிகம்பாயம் அரிதாரிசுக்கு உமாமொன்னில; வரைபாதே எல்லார்தலைபிலும் அடியைவைத்த ஸுலபனுடைமதிருவடிவனை (பின்னாலுநகரஞ்சேராமல் பேதுறுவீர் பன்னாஸவணங்க முயஸ்மினே) முன்னடிதோற்றத்தேபாபத்தைப் பண்ணியுள்ளையதுகாம்பிறந்து பேதுற்றிருக்கிறீங்கள், சரீரஸமந்தரம வடிம்பிட்டு சிந்தித்து, பின்னைச்செய்கிறே மென்றாதிருக்க வெண்ணுது; மற்படவணங்கிப்பினை தேதறுவார்தரை பண்ணப் பாருங்கோள்.

(கூ+)

அரு.—தொண்ணூற்றாறாம் பார்ட்டு.—விஷயம் ஸகலபலப்
பதம்; ஆப்ரஸியுங்கொனெதபடி. “பேதுறுவீர, பின்னுலருகரோ
கஞ் சேராமல் புன்னுல ஸணகமுபல் மிஜை” என்றல்லபித தரு
விச்செய்கிறார் (முன்னடிதேற்றுகே இவையாதி.) (46)

அடியால் முன் கஞ்சைச் செற்று அமரோத்தம்
படியான் கொடிமேல் புகொண்டான்-தெடியான்தன்

அ.அ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூட—பா.—கடிது.

நாமமே யேத்துமின்க ளேத்தினால், தாம்வேண்டும்
காமமேகாட்டும் கடிது. (கூஉ)

ப-உ.—அடியால் - பாதத்தினால், முன் - முன்னே, கஞ்சனை -
கம்ஸனை, செற்று - (உதைத்துக்) கொன்று, அமரர் - (ப்ரஹ்மரி)
தேவர்களால், ஏத்தும் - ஸ்துதிகரத்தக்க, படிபான் - ஸ்வபாவத்தை
புடையனாயும், கொடியோல் - தவறுத்தின்மேலே, புன் - கருடபக்தி
யை, கொண்டான் - வறலித்தவனாயும், கொடியானதன் - தீர்க்கலிந்
தையை புடையனான, ஸர்ஸுவர்வானுடைய, நாமமே - திருநாமத்
தையே, ஏத்தமின்கள் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறோம். ஏத்தினால் -
ஸ்தோத்ரமாணஸினால், தாம் - தங்கள், வேண்டும் - அபேஷித்
தும், காமம் - புருஷார்த்தசகை, கடிது - சீர்கிரத்திலேயே, காட்
டும் - தர்சிப்பிக்கும் (கொடுக்கும்). (கூஉ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(அடியால்) கம்ஸன்
ஸர்வானை வஞ்சிக்க நினைத்ததற்கை யவனுக்கு முன்னே போலித்
திறவடிவனாலே மார்ச்சிலே ஏறி முடித்தவன். (அமரரோத்தும் படி
பான்) குடிவிருப்புப் பெற்றேறாமென்று ப்ரஹ்மாதிகையேத் தும்
ஸ்வபாவத்தை புடையவன். (கொடியேம்புட் கொண்டான்) சகடி
ணத்துக்குக் கொடிசுட்டி விடுக்கிறான். (கொடியான்றன்னாமமேயேத்
துமின்கள்.) ஒருநான் ஒருகிருகாமஞ் சொன்னவனை ஒருநாளும் மற
வாதவனுடைய திருநாமங்கனையேத்துங்கோன். (ஏத்தினால்தயாதி)
ப்ரஹ்மத்தகம் போக்குகை, ஐஸ்வர்யம், ஆக்மஸ்யம், தன்மைத்தரு
கை, எல்லாம் கிடைக்கும். (கடிது) தேவநாக ப்ரஹ்மபேரலே பலத்
துக்கு வினம்பயில்லை. (கூஉ)

கடிது கொடுநாகம் பிற்காலும் செய்கை
கொடிதென்றதுகூடா முன்னம் - வடிசந்தம்
கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கிண்டானைக், கொங்கைநஞ்
சண்டானை யேத்துமினோ வுற்று. (கூஉ)

ப-உ.—கொடு - க்ருசமாக, நாகம் - நாகம், கடிது-கொடியது;
பிற்காலம் - அங்குசசென்றபின்பும், செய்கை - (பம்படர்கள்) க்ருத்
யம், கொடிது - க்ருசமானது; என்று - இப்படிசினத்து, அது -
அச்சநாகம், கூடாமுன்னம் - ஸப்பரிப்பதற்குப் பன்னமே, வடி. கூர்
மையான, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை, கொண்டானை - கையிலே

ந்தினவனும், கடத்தல் - கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கிண்டாணை - பிளந்தவனும், கொங்கை - (பூதனைரின்) ஸ்கந்தத்திலிருந்த, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டாணை - புஜித்தவனுமானவனை, உற்று - பொருந்தி, ஏத்துமினோ - ஸ்துதியுங்கோள். (கக)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(கடிது) ஆஸ்ரயிக்கைக்கொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறது.

(கடிதிய்யாதி) நாகதர்சகமோகடிது; பின்பு அங்குச்செயல்களோ கொடிது. நுதிரவாறுகளிலே புகடுகை, வாட்டபோன்றிருந்துள்ள கோரைகளிலே ஏறிநிகை. இவற்றையறுவதற்கு. (அது கூடா முன்னம்) அவை கிட்பெவதற்கு முன்னே. (வடிசங்கங்கொண்டாணை) கூரிய பரீபாஞ்சஜ்யத்தைக் கையிலே ஆபுதமாகக் கொண்டவனை. கேசியின்வாயைக்கிழித்தவனை. (கொங்கை நஞ்சுண்டாணை) பூதனையை முடித்தவனை. (ஏத்துமினோவுற்று) நாகங்கொடிதென்று அது ஸந்திக்க விரோதி நிரஸநிலனானவனைக்கிட்டி ஏத்தலாம். (கக)

உற்று வணங்கித் தொழுமின், உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன் - பற்றிப்
பொருந்தா தான் மார்பிடந்து பூம்பாடகத்துள்;
இருந்தாணை ஏத்துமென் நெஞ்சு. (கசு)

ப-உ.—உலகேழும் - ஏழுலோகங்களைபும், முற்றும்-ஸம்பூர்ணமாக, விழுங்கும் - அமுது செய்தவனாயும், முகில் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையனாயும், பற்றி - பிடித்து, பொருந்தாதான் - (தன்னை) அடுக்காதவிரண்மனுடைய, மார்பு - வசூலஸஸை, இடந்து - பிளந்து, பூ - அழகிய, பாடகத்துள் - பாடகம்என்ற கிரி திவ்யதேசத்தில், இருந்தாணை - நித்யவாணம் பண்ணுகிறவனை, என் - என்னுடைய, நெஞ்சு - மனஸை, ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும், (கேங்கும் இப்படியே), உற்று - பொருந்தி, வணங்கி - நிருவடிகளில் விழுந்து, தொழுமின் - ஆஸ்ரயியுங்கோள். (கசு)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—(உற்று) என்னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகிறுற்போலே நீங்களுமேத்துங்கோளென்கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி. ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பாசைப்போலே.

௯௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூடு—பா.—என்னெஞ்சமேயான்.

(உத்தியாதி) கிட்டி அபிராசுருக்யாயத் தொழுக்கோள்.
(உலகியாதி) லோகமொன்று. பிரிகற்ப - ரதபடி. நன் வழித்திலை
வைத்து சகித்து, ப்ரஜை பால்ருடித்தால் நாயுடம்பு நிறம் பெறு
மாப் போலே ப்ரமஹரமான வடிவையுடையவனும், பொருந்தாத
விரண்யன்மார்பைப் பற்றிடுக்து பிண்ணுமாப்ரிதகிரோதிகளைப்
போக்கவேண்டுமென்று சிறுப் பாடகத்திலே எழுத்தருளியிருக்கிறவனை
யேதரா நின்ற தென்னெஞ்சு (கூச)

என் னெஞ்சமேயா நென் சென்னியான், தானவனை
வன் னெஞ்சம் கீண்ட மணி வண்ணன் - முன்னம்சே
பூழியா னாழி பெயர்த்தான், உலகே கத்தும்
ஆழியா னத்தி பூரான். (கூச)

ப-உ.—தானவனை - அஸ்ரனான ஹிசண்யனுடைய, வன் -
கடினமான, கெஞ்சம் - மார்பை, கீண்ட - சினந்தவனும், மணி -
நிலரத்தம் போன்ற, வண்ணன் - இசுமேனியையுடையவனும், முன்
னம் - முற்காலத்தில், சே - அழகிட, ஊழியான் - பூமிபீடாபிகூடி
ன லோகங்களில் வளிக்கிறவனும், ஊழி - காலோபலக்ஷிதமான
லோகத்தை, பெயர்த்தான், உண்டாக்கினவனும், உலகு - லோகத்
திலுள்ளவர்கள், ஏத்தும் - விதுதிக்கைகூட, ஆழியான் - திருப்பாத்
கடலில் பள்ளி போண்டவனும், அத்தியூரான் - அத்தியூரில் எழுத்தரு
ளியிருக்கிறவனுமான ணீவேய்வரன், என்-என்னுடைய, கெஞ்சம் -
ஹ்ருதயத்திலே, மேயான் - பொருத்தி வாணம்பண்ணுகின்றான்; என்
சென்னியான் - என்னுடைய சிசுஸஸில் வாணம்பண்ணுகின்றான்.)

வ்யா.—தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு.—(என்னெஞ்சமேயானி
த்யாதி) ஹிசண்யனுடைய “எஸஸ்ரோஹம் - சிவலோஹம்”
என்ற திண்ணிபெஞ்சைக்கீண்டுசிறுக்கன் விரோதிபோலிமென்று
புகர்த்த வடிவையுடையவன். (முன்னமித்யாதி) சன்னுலேவ்ருத்த
மான ஜகத்திலேயுள்ளான். (ஊழியித்யாதி) காலோபலக்ஷித ஸாலப
தர்த்தவகையு பண்டாக்கினவன்; எல்லாசூமேந்துப்படி நிரூப் ரத்
கடலிலேகணவளர்த்தருளுகிறான். (அத்தியூரான்) திருவத்தியூரிலே
நிற்கிறவன். (என்சென்னியான்) என்னெஞ்சினுள்ளான். “தன்மேல
தாளிணைகள் நிலேபேரானென்னெஞ்சத்து” என்கிறபடியே. (கூடு)

அரு.—தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு.—ஊழியான் - ஜகத்த
க்கு உபலக்ஷணமாய் ஜகத்திலே யுள்ளானென்கிற, ஏ - பேர்க்கை -
திருப்புகையாய் ஸம்ஹ்ருதமானத்தை யுண்டாக்குகை. (கூடு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௨௯—பா.—அத்தியூரான். ௨௯—பா.—எங்கள், ௧௯

அத்தி யூரான் புள்ளை யூர்வான், அணிமணியின்
துத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில் வான் - * முத்தி
மறை யாவான் மாகடல் தஞ்சண்டான் தனக்கும்
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (௧௯)

ப-உ.—புள்ளை - பசுநீரான பெரியதிருவழியை, ஊர்வான்-நடத்
துமவனாய், அணி - பூண பட்ட, மணி, மாணிக்கங்களும், இன் -
அழகிய, துத்தி - படத்தின்புள்ளிகளுட, சேர்-சேர்த்திருக்கிற, நாக
த்தின்மேல், திருவந்தாழ்வான் மேலே, துயில்வான், கண்வளர்த்த
ருளுமவனாய், முத்தி - மன்றக்கிளைப் பாதிபாதிக்கிற-மறையாவான்,
வேதங்களில் பாதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாய், மா - பெரிய, கடல் -
ஸ்முந்தரத்திலேயுண்டான, தஞ்ச - விநித்தை, உண்டான் தனக்
கும் - மிகுந்தின தந்தையும், இறையாவான் - கவியியானவனு
மாய், எங்கள் - எங்களுக்கு, பிரான் - உபகாரகனுமானவன், அத்தி
யூரான் - திருவத்தி யூரிவெழுத்தருளியிருக்கிறான். (௧௯)

வ்யா.—தொண்ணாறாறும்பாட்டு.— (அத்தியூரானித்யாதி)
இரண்டாறும் ஸ வேஸரானைநறபடி. (முத்திமறையாவான்.) மு
ன்றக்கையுஞ் சொல்லப்பட்டிருந்த வேதத்தாலே ஸமாரத்யதயா
பாதிபாதிக்கப்பட்டவன். “முத்திமறையாவான்” என்று பாடமாகில்
மோஷ்பாதி. நாக வேதத்தாலே பாதிபாதிநென்றபடி.—(மாகடலி
த்யாதி) அபிராஜியானருத்தானுக்கும் சம்பவானுவன். எங்கள் பிரா
னகைக்காக திருவத்தியூரிலே நின்றான். (௧௯)

அ ௩.—தொண்ணாறாறும்பாட்டு.—சருடவாஹாத்வம், சேஷ
சாயித்வயாகிர இரண்டாறும். அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின்
மேல் - பணங்களிலே அழகிய பணிகளையுடந்தாய் திருவழிநிலை
கள் போலே விருக்கிற திருமணசேர்த திருவந்தாழ்வான்மேல். (1)

எங்கள் பெருமா ளிமையோர் தலை மகன்றி
செங்க ணைமொல் திருமார்பா - பொங்கு
படமுக்கின யிரவாய்ப் பரம்பணை மேல் சேர்த்தாய்
குடமுக்கில் கொயிலாக் கொண்டு. (௨௦)

ப-உ.—திரு - லக்ஷ்மியை, மார்பா - திருமார்பிலுடையவனே!
இறையோர் - நித்யவஸூரிகளுக்கு, தலைமகன்-அதிபதியாயும், செம்-
(பா) * முத்தி.

கூஉ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஅ—பா.—கொண்டு.

சிவந்த, கண் - தேந்தர்க்களையுடையனாயும், நெடு - ஸர்வாதிகளையும், மால் - ஸர்வோஸ்வரனாயும், எங்கள், எங்களுக்கு, பெருமான் - ஸ்வரமியுமான, நீ - நீ, குடமூக்கு - திருக்குடத்தை, கோயிலாகக் கொண்டு - கோயிலாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, கொங்கு - வ்ருத்தியடைத்திருக்கிற, படம் - பணங்கிலையும், மூக்கின்-நாஸிகையையுமுடையனும், ஆயிரவாய் - ஆயிரம் வரையையுடையனுமான, பாம்பு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அணைமேல்-படுக்கையின்மேலே, சேர்த்தாய்-பள்ளிகொண்டருளினாய். (கூஎ)

வ்யா.—தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டு.—(எங்கள் பெருமானிய்யாதி)எங்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸௌலப்பயத்துக்கு மேலேவிக்ஷணாபரி போக்யனாய், ஸ்ருதிபரஸித்தமான கண்ணையுடையனாய், ஸ்ரிய:பதியானவனே ! (பொங்கித்த்யாதி) விஸ்வரூபமான படங்கிலையும் மூக்கையுமுடையனான திருவந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்த்தாய், திருக்குடத்தைபைக் கோயிலாகக் கொண்டு பாம்பணைமேல் சேர்த்தாயென்றவயம். (கூஎ)

கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான் வளர்ந்தது உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்கக் - கொண்டு குடமாடிக் கோவலனாய் மேலி, என் னெஞ்சம் இடமாகக் கொண்ட விறை. (கூஅ)

ப-உ.—கோவலனாய் - இடையனாய், குடம் கொண்டு - குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு, ஆடி - கூத்தாடி, என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - மகஸ்தை, மேலி - பொருத்தி, இடமாக - ஸ்நாகமாக, கொண்ட - அங்கீகரித்த, இறை - ஸ்வாமியானவன், கொண்டு - (சிலர்) எடுத்துக்கொண்டு, வளர்க்க, - வளர்க்கும்படி, குழவியாய் - பாலனாய், தான் - ஸ்வயம், வளர்த்தது-வ்ருத்தியடைத்தான் ; (அக்காலத்தில்), உலகேழும் - ஸாக்ஸோகங்களும், உள் - (வயிறுநின்) உள்ளே, ஒருக்க - அடங்கும்படி, உண்டது - அமுதுசெய்தான் ( )

வ்யா.—தொண்ணுற்றேட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டித்த்யாதி)எடுத்து வளர்க்க வேண்டுமபடி குழவியாய்த்தான் வளர்த்தது. ஸ்தகந்தயாவஸ்தைசிலே வயிற்றிலே வைத்தது அடங்க உலகேழும். தனக்குரகூகர்வேண்டியிருக்கிற அவஸ்தையிலே லோகத்துக்கு ரகூகனாக

னன். (கொண்டித்யாதி) இடையனாய் ஐந்திக்குசிதமான கந்தை யாடி என்னெஞ்சிலே பொருத்த இங்கப்பண்ணி என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொண்ட ஈஸ்வரனுண்டதுவகேழு முன்னொடுங்க. (1)

அரு.—தொண்ணுற்றெட்டாம்பாட்டு.—கோவலனாய் குடங் கொண்டாடி. (௧௧௮)

இறையெம் பெருமா னருளென்று, இமையோர் முறை நின்று மொய் மலர்கள் துவ - அறைமூல சேவடியான் செங்க ணெடியான், குறளுருவாய் * மாவலியை மண் கொண்டான் மால். (௧௧௯)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, இறை - ஸர்பேஸ்வரனே! அருள் - க்ருபைபண்ணு; என்று - இப்படிப் பார்த்திதது, இமையோர் - தேவர்கள், முறைநின்று - வரிசையா யிருந்து, மொய் - அழகிய, மலர்கள் - புஷ்பங்களை, துவ - ஸமர்ப் பிக்க, அறை - சப்தியாரின்ற, கமூல - கிரத்தண்டையையுடைய, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிவையுடையனாயும், செம் - சிவந்த, கண் - தேக்கையுடையனாயும், கெடியான்-ஸர்வாதிகனுமான ஸர் வேஸ்வரன், மால் - (அவர்கள் விஷயத்தில்) வ்யாமோஹத்தையு டையனாய்க்கொண்டு, குறளுருவாய் - வாயருபத்தையுடையனாய் (அவதரித்து), மாவலியை - மஹா விஷ்ணி -த்தில் சிந்தும், மண் - பூமியை, கொண்டான் - வசமாக்கிக்கொண்டான். (௧௧௯)

வ்யா.—தொண்ணுற்றென்பதாம்பாட்டு.—(இறையித்யாதி)அ ஸ்மத்ஸ்வாமியான ஈஸ்வரனே! அருளென்று ஒன்று கேட்டவன்ரு கப்பாடி காப்பாரை வளைப்பாரைப்போலே “एषां ह्यु?राहृ? - ஈஸ்வ ரோஹம்” என்றுதான் கானக்களைப்பொகட்டு தேவர்கள் புஷ்பங் தூவியாராயிக்க. (அறைமூல சேவடியான்) த்வதியாரின்ற கிரக்கமூ லையுடையசிவந்த திருவடிவையுடையவன். எல்லாவாபாணங்களுக்கு முபஸ்கூணம். (செங்கணெடியான்) ஸர்வேஸ்வரன் குறளுருவாய்ச் சென்று.(மாவலியை மண்கொண்டான் மால்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச் சு ருக்கினவடிவை யுடையனாய் மஹாபலி பக்கவிலே மண் கொண்ட வ்யாமுத்தன். (௧௧௯)

அரு.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—மாவடிவிலென்றும் மாவலியை யென்றும் பாடபேதம்—மாவடிவு—பெரியவடிவு. (கூச)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே, விண்ணவர்க்கு மேலா வியன் தழாய்க் கண்ணியனே - மேலாய் விளவிற்காய் கன்றினால் விழ்த்தவனே, என்றன் அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (கூச)

இரண்டாந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.
பூசந்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—:—:—:—

ப-உ.—மாலே (குணவல்லியை பெருமைபெயுடையவனே! நெடியோனே - (ஸ்வரூபத்தினாலும் விபூதியினாலும்) அபரிச்சிதனே! கண்ணனே - (ஸமஸ்தத்திற்கும்) நிர்வாஹகனே! விண்ணவர்க்கு - சித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும், மேலா - உயர்த்தவையுடையவனே! விளவிற்கு - ஆப்சர்யகரமான, தழாய் கண்ணியனே—திருத்தழாய் மாலையையுடையவனே! மேலார்—அதுக்குமேல் கருஷ்ணையவதரித்தவனாய், விளவிற்காய் (அஸூரனான) விளபரத்தின்கரையை, கன்றினால் - (அஸூரனான) கன்றினால், விழ்த்தவனே - விழ்ச்சைய்தவனே! யானுடைய - (உன்னிஷ்யாய) நானுடைந்தான, அன்பு - ஸ்வேஹம், எனமனளவு என்னித்தல், அன்று—அடங்கித்தன்மை) அன்று, ஆல் - ஆப்சர்யம். (கூச)

வ்யா.—நூறும்பாட்டு.—(மாலே) ஸர்வாதிகனே! (நெடியோனே) அபரிச்சேத்யனாவனே! விண்ணவரித்யாதி) சித்யஸூரிகளு-கவருகாய் ஸூர்வாயஸூசகரான திருத்தழாய் மாலையையுடையவாய்! (மேலாஸ்த்யாதி) பண்டுக்கன்றால் விளவ்கரையை விழ்த்தவனே! (என்றனித்யாதி) என்னுப்யசுதியளவன்று உன்பத்கல் ஸ்வேஹம். இத்தையகங்கரிப்படுத்த வேணும். (கூச)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாதம்

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—:—:—:—

அரு.—நூறும்பாட்டு.—ஆல் - ஆப்சர்யம். (கூச)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாதவுர்ப்பதம் முற்றிற்று.
அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

